

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2011/34 • 9 Eylül 2011 • 1 TL

www.kizilbayrak.net

**Emperyalizme ve siyonizme
'kalkan' oldular!**

**6. Filo'yu
unutmayın!**

İÇİNDEKİLER

Siyasal gelişmeler ve anti-emperyalist mücadelenin artan önemi...	3
Mazlum halkların savunucusu değil, emperyalizmin tetikçisidirler!	4
Emperyalizme ve siyonizme tarihi hizmet!	5
12 Eylül faşist darbesi 31. yılında ...	6-7
Jandarmaya sınırsız	
“hayata dönüş” yetkisi!	8
Kıdem tazimatı yalanları ve gerçekler!...	9
19. Dünya İş Sağlığı ve Güvenliği Kongresi....	10
Tek Gıda-İş direnişçisi	
Uğur Doğan’la konuştuk... ..	11
Liman direnişinin bayram güncesi. ...	12
Sömürü ve ihanet çemberini	
mutlaka kıracağız!	13
TTB Merkez Konsey üyesi Hüseyin Demirdizen ile konuştuk... ..	14-15
Savaş, anti-emperyalist mücadele ve Partimizin programı -	
H. Fırat	16-19
1 Eylül’de onbinler alanlardaydı!... ..	20
12 Eylül: Karşı-devrim devam ediyor	
- Volkan Yaraşır.	21-22
6-7 Eylül olayları.....	23
‘Libya’yı paylaşım’ zirvesi.....	24
İsrail’de yüzbinler alanlarda!.....	25
Onbinlerin festival coşkusu... ..	26
Mustafa Suphi önderliğinde 10 Eylül	
1920’de kurulan TKP’nin 91. yılı.....	27
Yılmaz Güney partili	
mücadelemizde yaşıyor!	28
Kadına yönelik şiddet ve “çözümler”... ..	29
“Yargı piyasının	
hizmetine sunuluyor”	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm Yolunda

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2011/34 * 9 Eylül 2011

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten ÖZDOĞAN

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Molla Şeref Mahallesi,
Simsar Sokak, No: 5, D: 3 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Altay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan...

Gazetemizin bu sayısında dış politika alanında yaşanan gelişmeler ön plana çıktı.

İsrail’e “yaptırım kararları” ile şahin kesilen sermaye devleti, hemen ardından onursuzluğun ve ikiyüzlülüğün dibine vurdu. “Füze Kalkanı” gibi tarihsel bir suça imza attı. Bu, ülke topraklarını emperyalizme ve siyonizme kalkan yapmak, kardeş halkların bu gerici güçler lehine silahsızlandırılması ve teslim alınması politikasına hizmet etmektedir.

Bu kapsamda bir suç ortaklığı ise doğal olarak bu türden bir adımı, iç politikayı her bakımdan belirleyen bir gelişme haline getiriyor. Öyle ki Kürt halkına yönelik yürütülen savaş ve saldırganlık politikasının emperyalizme ve siyonizme yapılan bu tarihsel hizmetin bir karşılığı ve aynı zamanda bir gereği olduğu gün gibi açıktır. İçeride-dışarıda savaş ve saldırganlık politikası, içeride ve dışarıda kardeş emekçi halkları bir bütün olarak hedefliyor. Ortadoğu’nun mazlum halkları da Kürt halkı gibi hedeflidir.

Kapak yazımızı bu önemli konuya ayırdık. Emperyalizme, siyonizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısı yaptık.

Orta sayfamızda ise bu gelişme ile de bağlantılı olmak üzere bir temel değerlendirmeye yer verdik. H.Fırat imzalı değerlendirme 2000’li yılların başında verilmiş üç bölümlük bir konferansın ilk bölümünden oluşuyor. Savaşlar ve anti-emperyalizm konusunu Parti programı ışığında teorik ve tarihsel bir perspektifle ele alan bu değerlendirmenin güncel gelişmelerin kavranması bakımından önemli bir işlevi vardır.

Arka kapağımızı 12 Eylül gündemine ayırdık. Devrimci ve ilerici toplumsal muhalefetin üzerinden buldozer gibi geçen bu ABD patentli darbe, 31. yılında hala da tüm kurumları ve temel uygulamalarıyla yaşamaya devam ediyor. Dahası “sivilleşme” gibi kılıfla gizleniyor ve bizzat bu darbenin çocuğu olan AKP tarafından yaşatılıyor.

12 Eylül’ün sürdüğünü gösteren ve sermaye devletinin vahşi katliam geleneğinin yakın dönem örneklerinden olan Ulucanlar katliamının 12. yılı

yaklaşıyor. Bu vahşi devlet katliamını lanetlemek ve vahşete karşı sergilenen destansı direnişi ve şehitlerini anmak için hazırlıklar sürüyor.

Ulucanların yıldönümüyle aynı gün AKP’nin sınırsız yetkilerle donattığı polisin katlettiği, komünist işçi Alaattin Karadağ’la ilgili açılan davanın duruşması görülecek. Her ikisi birlikte devletin katliamlarına karşı güçlü bir yanıtın verilmesine vesile edilmelidir. Sermaye devletinin yeni katliamlara hazırlandığı bir dönemde bunu yapmak özellikle önem kazanmıştır.

Siyasal gelişmeler ve anti-emperyalist mücadelenin artan önemi

Kürt hareketinin tasfiyesinde ABD emperyalizminin rolünün basit bir alışveriş karşılığı olmadığı da ortaya çıkmaktadır. Öyle ki “Füze Kalkanı”na ait radarların ve yönetim üslerinin Diyarbakır başta olmak üzere Kürt illerine kurulacağı belirtilmektedir.

Son günlerde yaşanan bir dizi önemli siyasal gelişme, sermaye devletinin iç ve dış yönelimlerinin daha net bir biçimde görülebilmesine olanak tanıyor. Bilgiler çoğaldıkça parçalar netleşiyor, bütün bir tablo bağlantılarıyla birlikte ortaya çıkıyor.

Sermaye devleti bir süredir Kürt hareketine yönelik kapsamlı bir savaş ve saldırganlık politikasını devreye sokmuş bulunuyor. Bu amaçla siyasal gerici ve faşist zorbalık tirmandırılırken, diğer taraftan da içeride ve dışarıda yoğun bir askeri hareketlilik sürüyor. Günlerdir savaş uçaklarının saldırıları devam ederken, şu sıralarda kara hareketinin sinyalleri veriliyor. Kürt hareketini çok yönlü bir kuşatma ile nefessiz bırakmak, moral ve özgüven bakımından çökertmek, bu saldırganlık politikasının temel amacı durumunda. Dümeninde AKP'nin durduğu sermaye devleti Kürt sorunundaki çıkmazının üstesinden bu yolla gelmeye çalışıyor. 12 Haziran genel seçimlerinde elde ettiği başarı ve sonrasında attığı yeni adımlarla iç iktidar mücadelesinde üstünlüğünü daha da pekiştiren AKP, bundan da aldığı güçle Kürt hareketine yönelik bir imha savaşı yürütüyor.

Ancak Kürt hareketine yönelik böyle bir saldırganlığın sergilenebilmesini bu sınırlar içinde açıklamak yetersiz kalacaktır. Zira saldırganlık daha geniş bir çerçeve içerisinde anlam kazanmaktadır. Bu saldırının en başından itibaren ABD desteği, İran faktörü ve dış politikanın başka gündemleriyle ilişkili olduğu ve daha genel bir stratejinin alt ögesi olarak

gündeme geldiği artık daha açık bir biçimde görülebilmektedir.

Kürt sorununun ABD ile kapalı kapılar ardından yapılan gizli diplomasi trafiğinin gündemi olduğu biliniyor. Genel seçimleri önceleyen süreçte, içeriği gizli tutulan fakat yoğunluğu ile dahi kapsamlı olduğu anlaşılan pazarlıkların ardından, AKP Kürt sorunu konusundaki söylemlerinde keskin bir değişime gitmiş ve savaş sinyalleri vermeye başlamıştı. Bu, diplomatik pazarlıkların sonucunda Kürt hareketinin tasfiyesine yönelik kapsamlı saldırganlık politikasına Amerikan desteği ve onayının alındığını gösteriyordu.

Bu durumda açıklık kazanması gereken konu, ABD'nin Kürt hareketinin tasfiyesi karşılığında neler istediğiydi. Bu sorunun daha o günden görünür yanıtları da vardı. Bunlardan birincisi NATO'nun Libya operasyonunda Türk devletinin üstlendiği roldü. Öyle ki başlangıçta NATO operasyonuna katılmak konusunda ayak direr bir görüntü sunan AKP hükümeti, kısa bir sürede çark ederek, ülke topraklarını NATO operasyonunun merkezi haline getirmişti. Fakat hizmetin bununla kalmayacağı giderek kesinlik kazandı. Zira Libya'dan sonra emperyalistlerin yeni hedefi Suriye oldu. “İç meselemiz” sözleriyle Suriye'ye yönelik emperyalist müdahalenin koçbaşlığına soyunan AKP hükümetinin bu çıkışını Kandil'e yönelik kara hareketinin başladığı günlerde yapması oldukça dikkate değerdi.

Ancak burada sözkonusu olanın, Libya ve

Suriye'ye yönelik emperyalist müdahale planlarının ötesinde, bunları da içerecek stratejik bir yönelim olduğu bugün artık kesinleşmiştir. Bu yönelimin merkezinde “Füze Kalkanı”nın Türkiye'ye kurulması kararının alınması bulunmaktadır. AKP hükümetinin Mavi Marmara olayından dolayı İsrail'in “özür” dilememesini gerekçe göstererek aldığı “yaptırım kararları” ile aynı günün gecesinde açıkladığı bu kararlar, Türk devletinin ABD emperyalizmi ile işbirliğinin yeni düzeyi hakkında tam netlik sağlanmıştır. Aynı zamanda devletin iç ve dış politikalarının arka planına da ışık tutulmuştur.

Zira NATO çatısı altında hayata geçirilen “Füze Kalkanı” ile Türk sermaye devleti, soğuk savaş yıllarında Sovyetler Birliği'ne karşı üstlendiği ileri karakolluk rolünün bir benzerini üstlenmektedir. Üstlenilen bu rol geçmişte nasıl Türk devletinin iç ve dış politikasını biçimlendiren stratejik bir yönelim olmuşsa, bugün “Füze Kalkanı” da benzer bir stratejik yönelimdir. Çünkü “Füze Kalkanı” sistemi ile ABD emperyalizmi, Ortadoğu'da düzenine tehdit olarak gördüğü İran gibi ülkeleri etkisizleştirmiş olacağı gibi, aynı zamanda bölge düzeyinde yoğunlaşan emperyalistler arası nüfuz mücadelelerinde kendisine büyük bir üstünlük kazandıracaktır.

Bu arada belirtelim ki, İsrail'e yönelik yaptırım kararlarıyla başlatılan sürecin de “Füze Kalkanı” adımıyla ilişkisi kesindir. AKP hükümeti İsrail'e yönelik bu hamleyi hem “Füze Kalkanı” gibi büyük bir tarihsel suç perdesinin olanağı olarak kullanmakta, hem de “Füze Kalkanı”nın en önemli sonuçlarından birinin İsrail'i korumak olduğu gerçeğinin üzerini örtmeye çalışmaktadır.

Türk devleti bu adımla birlikte bölgede emperyalist egemenlik mücadelesinin ileri bir karakolu haline gelmiştir. Bunun sonucu, emperyalizmle her düzeyde askeri ve politik ilişkilerin derinleştirilmesinden başka bir şey değildir. Bu da ülkenin iç ve dış politik yaşamına emperyalistlerin daha doğrudan ve daha aktif bir müdahalesinden başka bir sonuç vermeyecektir.

Kürt hareketinin tasfiyesinde ABD emperyalizminin rolünün basit bir alışveriş karşılığı olmadığı da ortaya çıkmaktadır. Öyle ki “Füze Kalkanı”na ait radarların ve yönetim üslerinin Diyarbakır başta olmak üzere Kürt illerine kurulacağı belirtilmektedir. Bu da bu toprakların sorunlardan ve tehditlerden arındırılması, dolayısıyla PKK'nin tasfiyesi demektir. Dolayısıyla, bu nedenle de, Kürt hareketine yönelik saldırganlığın gerisinde Türk devleti kadar ABD emperyalizmi de durmaktadır.

Tüm bunlardan çıkarılması gereken en dolaysız sonuç, bölgede ABD emperyalizminin ileri karakolu haline getirilen bir ülkede anti-emperyalist mücadelenin kazandığı önemdir. Ülkemizde Kürt sorunu da dahil önemli her siyasal sorunda emperyalistler doğrudan müdahale içerisinde olacakları gibi, aynı zamanda ülke toprakları bölge halklarına yönelik açık bir saldırı ve savaş üssü haline getirilmekte, bu da omuzlarımıza anti-emperyalist mücadeleyi büyütme sorumluluğu yüklemektedir. Egemenlerin bölgede emperyalist-siyonist çıkarlara hizmet doğrultusunda üstlendiği özel rol, “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarıyla mücadeleyi büyütmeyi gerektirmektedir.

Mazlum halkların savunucusu değil, emperyalizmin tetikçisidirler!

İsrail’le gerilimi siyasi ranta çevirme konusunda deneyim kazanan AKP şefleri, bu taktikle hem dinci gericiliğin etkisindeki toplum kesimleri hem Arap halkları nezdinde prestij kazanmaya çalışıyorlar. Zira siyonist rejimin Filistin halkına reva gördüğü zulüm, bölge halklarında İsrail devletine karşı yaygın bir tepkinin oluşmasına neden olmuştur.

İşbirlikçi sermaye iktidarının etkili güçlerinden biri haline gelen dinci gericilik odağı AKP hükümeti, defalarca gerilim yaşamasına rağmen, İsrail’le ilişkileri sürdürmektedir. Türk devletini ve hükümetini küçük düşüren “alçak koltuk krizi” ve Mavi Marmara saldırısından sonra bile, AKP’nin siyonist rejimle ilişkileri devam etmiştir. İki rejim arasında yaşanan gerilimlere rağmen, Ankara’daki işbirlikçi takımının İsrail’le ilişkileri düzeltmek zorunda kalması, emperyalist/siyonist güçler önünde dik durma gücü ve iradesinden yoksun olmasıyla doğrudan bağlantılıdır.

Yeni bir sahtekarlık manevrası...

İki Amerikancı rejim arasında yaşanan gerilimler yapay olmamakla birlikte, Tayyip Erdoğan başta olmak üzere AKP şeflerinin İsrail’e “efelik” taslaması, kaba bir sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Zira ortada dinci şefler adına ciddi bir duruş olsaydı, aynı mizansen defalarca tekrar edilmezdi. Efelik taslayanların Washington’daki efendiden emir gelince sarfettikleri büyük sözleri yutmak zorunda kalmaları, boyunlarını aşan işlere kalkışmalarından kaynaklanıyor olsa gerek.

Ne Tayyip Erdoğan ne müritlerinin büyük lafları yutup alçaltıcı bir duruma düşmekten hoşnut oldukları söylenebilir. Buna karşın emperyalist/siyonist güçlerle kurdukları ilişkiler, onları bu hallere düşmeye mahkum ediyor.

Mavi Marmara saldırısıyla ilgili Birleşmiş Milletler’in hazırladığı raporun içeriği, bir kez daha AKP hükümetinin şeflerini çileden çıkardı. “Koca Türk devleti”ni hiçe sayarak siyonist katilleri aklayan BM raporu, hükümetin İsrail’e karşı yeni bir “taarruz” başlatmasına vesile oldu. Zira “büyük devlet” olmakla övünen, bölgesinde ABD taşeronluğu yaparak da olsa etkili bir güç olmakla hava atan Ankara’daki gerici rejimin şefleri, İsrail söz konusu olduğunda BM nezdinde bir hiç olduklarını birkez daha gördüler.

İsrail’le yapılan askeri anlaşmaların askıya alındığını ilan eden AKP şefleri, diplomatik ilişkilerin alt düzeye indirildiğini, İsrail ordusuna karşı Lahey’deki Uluslararası Adalet Divanı’nda dava açacaklarını belirttiler. Gazze etrafındaki kuşatmayı tanımakdıklarını da açıklayan Amerikancı hükümetin sözcüleri, Türk gemilerinin Doğu Akdeniz sularında daha sık görüneceğini beyan ettiler.

Olaylar öyle bir şekilde yansıtıldı ki, sanki AKP hükümetinin İsrail’le yaşadığı gerilimin temel nedeni Filistin halkından yana tutum almasıdır. Oysa gerilimin temel sebeplerinin Filistin sorunu veya Filistin halkının acılarıyla hiçbir ilgisi bulunmuyor.

AKP hükümeti adına bu sahtekarlık manevrası yeni değil elbet. Daha önce defalarca İsrail’le gerilim yaşayıp, arayı düzelteren Tayyip Erdoğan’la müritleri, ne pahasına olursa olsun Washington’daki efendiyle arayı iyi tutmak zorundalar. Bu defa sorun daha da boyutlanmış görünse de, Washington’dan gelen haberler, AKP şeflerinin siyonistlerle yaşanan gerilimi hafifletmek için çaba harcamak zorunda kalacağına işaret ediyor. Böylece sahtekarlık zincirine yeni bir

halka eklemiş olacaklar.

NATO’nun tetikçileri, mazumlardan yana tutum alamazlar

İsrail’le yaşanan gerilimle ilgili konuşan Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, sadece Filistin halkını değil, bütün mazlum halkları savunacaklarını iddia etti. AKP şefleri buna benzer ifadeler kullanırken, medyadaki organik gazeteci müsveddeleri de benzer şeyler yazıp çiziyorlar.

Oysa “İsrail’e kafa tutuyoruz”, “biz mazlum Filistin halkının yanındayız” diye caka satan Amerikancı hükümetin sözcüleri, aynı günlerde, savaş aygıtı NATO’nun füze kalkanının Türkiye topraklarında inşa edilmesine onay verdiler. Üstelik dinci gerici hükümet, füze kalkanıyla ilgili kararı dini bayramda aldı.

Görüldüğü üzere, “biz İsrail’e kafa tutuyoruz”, “biz mazlum halklardan yanayız” türünden söylemler kaba bir riyakarlıktan başka bir anlam taşıyor. Zira mazlum halklardan yana olanlar, halkların celladı NATO adına tetikçilik yapmak için bu kadar utanç verici bir kararın altına imza atmazlar. Oysa ilke, ahlak, değer yoksunu sermaye hükümetinin şefleri, sefil çıkarları uğruna sözkonusu imzayı Ramazan Bayramı’nda atmayı uygun buldular.

Mazlum halklardan yana olduklarını öne sürenler, aynı günlerde savaş uçaklarıyla Kürt hareketi ve Kürt halkının tepesine bomba yağdırıyordu. Ulusal eşitlik ve özgürlük uğruna mücadele eden mazlum Kürt halkına savaş ilan edenlerin “mazlum halklardan yanayız” türünden laflar etmeleri, riyakarlıkta sınır tanımadıklarını gözler önüne sermektedir.

“Şımarık oğlan” 63 yaşında

ABD adına tetikçilik yapan İsrail-Türkiye ikilisinin arasında yaşanan gerilim, dünya kamuoyunda tartışma konusu edilirken, kameralar karşısına çıkan AKP şefi Tayyip Erdoğan, “Bugüne kadar dünyada BM’nin İsrail ile ilgili almış olduğu kararlar karşısında İsrail, her zaman bir şımarık oğlan rolünü oynamıştır ve bu şımarık oğlanlığının devamlı süregideceğini zannetmiştir” diye konuştu.

Düne kadar İsrail’le sıkı-fıkı olan AKP şefleri, “şımarık oğlan”ı yeni keşfetmiş gibi rol yapıyorlar. Oysa bu “şımarık oğlan”ın 63 yaşında olduğunu en iyi bilenlerden biri Tayyip Erdoğan’dır. Üstelik bu aynı Erdoğan ve onun hükümeti, halen İsrail’le çok farklı ilişkiler içinde bulunuyor. Yalnızca geçmişte, kadavraya

siyonist rejimin bölgedeki temel dayanaklarından biri idiler.

Düne kadar siyonist rejimin işbirlikçisi olduklarına göre, dinci gericiliğin şeflerinin Filistin halkının acıları veya sorunlarıyla ilgili oldukları iddiası kaba bir aldatmacadır. Zira sorun mazlum Filistin halkından yana olmak olsaydı, İsrail’le ilişkiler çoktan kesilirdi. Bu böyle olmadığına göre, Filistin halkının acıları, AKP ve onun destekçileri için ancak siyasi rant konusu olabilir.

Tayyip Erdoğan’ın açıklamaları, siyonist rejimle yaşanan gerilimin giderilebileceğini, bunun için İsrail’in adım atmasını beklediklerini ortaya koyuyor. Washington’daki efendinin olaya el koymak için harekete geçtiğine dair haberlerin ardından konuşan AKP şefinin “en keskin” ifadelerinde bile, bu sorunun çok uzun sürmesinin istenmediği hissettirildi.

Yayılmacı zihniyetin dilini geliştiriyorlar

Türk burjuvazisi ve onun hizmetindeki AKP iktidarı, ABD’nin bölgesel çıkarlarına hizmet ederken üstlendiği tetikçilik rolü karşılığında yağmadan pay istiyor. Çizilen sınırların dışına çıkmadan belli etkinlik alanları da talep ediyor. Bu ise, hem içe hem dışa karşı daha saldırgan bir politikanın belirgin hale gelmesini kaçınılmaz kılıyor. Kürt halkına karşı savaşın tırmandırılması, NATO’nun Libya saldırısına verilen destek, Suriye konusunda yapılan küstahça açıklamalar... tüm yayılmacı zihniyetin saldırgan dilinin tezahürleridir.

Füze kalkanı inşası konusunda somut adımlar atmaya hazırlanan Ankara’daki işbirlikçi takımının, tetikçilik rolünü pekiştirirken buna uygun bir üslup geliştirmesi eşyanın tabiatı gereğidir. Aynı günlerde İsrail’le yaşanan gerilimde kullanılan dil de “etkin tetikçi havası”ndan bağımsız değil. İsrail söz konusu olduğunda, saldırganlığı, “AKP mazlum Filistin halkından yana tutum alıyor” şeklinde pazarlamak mümkün oluyor. Son günlerde sergilenen hamaset de bundan kaynaklanıyor.

Yayılmacı heveslere kapılan güçlerin daha kaba, daha saldırgan bir politika izlemeleri kaçınılmazdır. Türk burjuvazisi ve onun hizmetindeki AKP iktidarının belirginleşen yayılmacı yönelim bunun ilk işaretlerini veriyor.

Bu yönelimin belirginleşmesi, dinci gericilik odağı AKP’nin “mazlumlardan yanayız” türünden iğrenç propagandalarının etkisini giderek sınırlayacaktır. Özgürlüğü uğruna mücadele eden bölgenin mazlum halklarının ise, geline yerde emperyalizme olduğu kadar bölgedeki tetikçilerine karşı da mücadele etmek zorundadırlar.

Emperyalizme ve siyonizme tarihi hizmet!

Türkiye halklarını kalkan yaptılar!

AKP hükümeti “Yaptırım kararları” aldığı İsrail’e, aynı anda tarihsel bir hizmette bulunarak, büyük bir suça imza attı. NATO’nun 2010 Lizbon Zirvesi’nde prensipte kabul edilen füzle kalkanı sistemini uygulamaya sokacağını taahhüt etti.

Bunun için bayram boyunca Washington-Ankara hattında yoğun müzakereler yapılırken, müzakerelerin sonucunda füzle kalkanının nerelere kurulacağı konusunun da netlik kazandığı ifade ediliyor. Gelen bilgilere göre sistemin radar unsurları Diyarbakır’ın da içerisinde olduğu Kürt illerine yerleştirilecek. Füzle kalkanının komuta merkezinin de Diyarbakır Pirinçlik’te bulunan NATO Üssü olacağı belirtiliyor. Bu ise aynı zamanda emperyalistlerin Kürt halkına yönelik başlatılan savaş ve saldırganlık politikasına verdiği desteğin nedenine de ışık tutuyor. Belli ki emperyalizm, ileri karakolu haline getirilecek toprakları sorunlardan ve “tehditler”den arındırmak istiyor.

Ülke topraklarını ve halklarını emperyalizme ve siyonizme kalkan yapmak anlamına gelen bu tarihsel suça imza atan AKP hükümeti, böylelikle de İsrail’e yönelik aldığı yaptırım kararlarını da bu suçun üzerini örtmek için kullandı. Tersinden de İsrail’e esip gürlerken kendisini güvenceye almak istedi.

Ülke topraklarını ileri karakol yapacaklar!

Medyaya yansıyan bilgilere göre füzle kalkanı 2011 yılı sonuna kadar çalışacak biçimde Türkiye toprakları üzerinde bir yere kurulacak. “Güvenilir kaynaklar”a dayandırılan bilgilere göre füzle savunma radarları için 4 ana alternatif havza üzerinde duruluyor:

- Adana-İncirlik Hava Üssü
- İskenderun-Hatay
- Muş-Malatya
- Diyarbakır-Batman

Bu havzaların hepsinin güneydoğuda yer aldığına dikkat edilirse, hedefin İran başta olmak üzere Ortadoğu olduğu rahatlıkla anlaşılabilir. Zaten medyada da konuyla ilgili verilen bilgiler içerisinde bu merkezlerin seçilmesinde göz önünde tutulan kıstasın, aynı anda İran başta olmak üzere Türkiye’nin doğu tarafını ve Doğu Akdeniz’i görebilmesi olduğu vurgulanıyor.

Komuta merkezinin de Diyarbakır-Pirinçlik olacağı düşünülürse ülke topraklarının nasıl bir saldırganlık politikası için kullanılacağı açığa çıkmaktadır.

► Füzle kalkanı nedir?

Füzle kalkanı ilk kez ABD tarafından gündeme getirildi. Emperyalist haydut kalkanın füzle saldırılarına karşı bir savunma sistemi olduğunu iddia etti. Ancak bu sistemin hedefi rakip emperyalist güçlere askeri ve siyasi üstünlük sağlamak, İran ve tehdit olarak görülen hedeflere yönelik saldırganlıkta onları silahsızlandırmaktır.

Sistem, herhangi bir saldırı füzlesini tespit edecek radarlarla, tespit edilen füzeyi imha etmek üzere ateşlenecek füzelerin bataryalarından oluşuyor. ABD planına göre sistemin teknik altyapısı Çekoslavya ve Romanya’ya yerleştirilecekti. Ancak bu ülkelerdeki kamuoyunun tepkisi nedeniyle plan uygulanamadı.

Bunun üzerine ise kalkan bir NATO projesi olarak bu örgütün 2010 yılında yapılan Lizbon Zirvesi’ne getirildi. Zirvede sistemin teknik altyapısının kurulacağı ülke olarak Türkiye seçildi. Böylelikle sistemin hedef devletlerin, en başta da İran’ın yanına kurulması sağlanmış olacaktı. Zirve sırasında Türk devleti, hazırlanacak mutabakat metninde İran’ın adının geçmemesi ve sistemin işletileceği karargahta temsil edilmek gibi biçimsel şartlar öne sürdü. Fransa Cumhurbaşkanı Sarkozy “Bizde kediye kedi denir” biçimindeki sözleriyle Türk devletinin bu sefil tutumuyla dalga geçmişti.

Zirve sonunda füzle kalkanının Türkiye’de kurulması yönünde prensip kararı alınırken ayrıntıların daha sonra netleştirileceği açıklanmıştı. Ancak bunun için bir başka NATO Zirvesi toplamaya gerek kalmadan ABD ile AKP şefleri arasında yapılan görüşmelerin sonucunda füzle kalkanının kurulması somut bir plana bağlandı.

Verilen bilgilere göre radarların tehdit algılamasına yanıt verebilecek füzeleri ateşleyecek savaş gemileri de Türk kara sularında beklemede olacak. Yani böylelikle ülkenin toprakları kadar denizleri de emperyalistler hizmetine sunulacak.

Diğer taraftan verilen bigilere göre Diyarbakır Pirinçlik Üssü ile Adana İncirlik Üssü de başta olmak üzere birçok Amerikan üssü füzle kalkanı için kullanıma açılacak. Ayrıca sistemin kullanılması için sayıları bilinmese de çok sayıda ABD ve NATO askerinin Türkiye’ye gelmesi söz konusu.

Suçla engel olalım!

Ülke yönetenleri füzle kalkanının altına imza atarak tarihsel önemde büyük bir suça imza attılar. Böylelikle Türkiye halkları emperyalizme ve siyonizme kalkan yapılacak. Böylelikle bölge halklarının emperyalist-siyonistler tarafından teslim alınması kolaylaşacak, bölge üzerindeki gerici egemenlik pekiştirilecektir.

Türkiye’nin işçi ve emekçileri ile ilerici ve devrimci güçlerinin omuzlarında bu girişime engel olmak gibi büyük bir görev bulunuyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NATO AKP’yi kutladı

NATO Genel Sekreteri Anders Rasmussen füzle kalkanıyla ilgili kararından dolayı Türk devletini kutlarken, bu hamleyi tehdit olarak algılayanlara da aba altından sopa gösterdi. Rasmussen, NATO’nun kurmayı planladığı füzle savunma sisteminin bütünüyle savunma amaçlı olduğunu iddia ederken, NATO ülkelerine saldırı niyeti taşımayanların bundan tedirginlik duymalarına gerek olmadığını söyledi.

Rasmussen, aylık olağan basın toplantısında, Türkiye’nin NATO füzle savunma sistemi için radar konumlandırma kararını kutlayarak, sistemin geliştirilmesinde bunun büyük önem taşıdığını belirtti.

Genel Sekreter Rasmussen, Türkiye’nin bazı komşularının bu karardan rahatsızlık duyduğu iddialarıyla ilgili “NATO’nun füzle savunma sisteminin bütünüyle savunma amaçlı olduğunu vurgulamak isterim. NATO topraklarına saldırı niyeti taşıyanlar hariç kimseyi hedef almıyor” dedi.

NATO Libya’da kalıc

Rasmussen konuşmasının devamında da NATO’nun Libya’da kalıcı olacağını açıkladı. Libya’daki NATO misyonunun sona ermesinde Muammer Kaddafi’nin yakalanmasının “belirleyici faktör olmadığını” söyleyen Rasmussen. “Libya’da sivilleri koruma operasyonumuz başarıya önemli ölçüde yaklaştı, ama henüz o noktada değiliz” ifadesini kullandı.

Rasmussen Libya’nın NATO eliyle yağmalanması demek olan bu kararı gerekçelendirirken de lafı eveleyip geveledi. Kararın üye ülkeler ile ya da BM’de alınacağını söyledi.

Hedef İran!

ABD hükümetinin politikaları ekseninde faaliyet yürüten Füzle Savunma İttifakı’nın (MDAA) Başkanı Riki Ellison, Türkiye’de kurulacak füzle kalkanının İran’dan Avrupa ve ABD’ye yönelebilecek füzelerin erken tanımlanması amacıyla tasarlandığını belirtti.

Tamamen savunma amaçlı olduğu yalanlarıyla pazarlanan Füzle Kalkanı projesinin hedefinin İran olduğunu itiraf eden Ellison, radar sisteminin İran’a en yakın yere kurulacağı bilgisini verdi. Sistemin İran’ın uzun menzilli füzeye sahip olma tehdidi sürdüğü müddetçe bölgede kalacağını söyledi.

Elison Türkiye’ye yerleştirilecek olan AN/TPY-2 tipi radar sistemi içinse şunları söyledi: “Bu sistem çok yüksek standartlara sahip olacak, dolayısıyla da Türk hava sahasına herhangi bir yerden gelebilecek herhangi birşeyi tanımlayabilecek. Örneğin Pakistan’dan bu yöne bir füzle atılması durumunda bu sistem tarafından hemen tanımlanacak”

Sistemin Türkiye dışında Akdeniz’deki Amerikan gemilerinde bulunan ileri teknoloji füzle savunma sistemiyle ve 2015’te Romanya’da kurulacak olan yeni bir füzle savunma sistemiyle entegre olacağını da belirten Ellison, radar sisteminde çoğunlukla sivil Amerikalı yetkililerin görev yapacağını, bölgenin ise Türk askerleri tarafından korunacağını da açıkladı.

12 Eylül faşist darbesi 31. yılında...

12 Eylül ile hesaplaşmak için kapitalist sistemle hesaplaşılmalıdır!

Althusser devleti baskı ve ideolojik aygıtların birleşimi olarak tanımlar. Asker, polis, bürokrasi, hukuk gibi başlıklarda toplanacak baskı aygıtının yanısıra, din, eğitim, kültür, medya, aile, parlamenter sistem ve hatta sendikalar gibi ideolojik aygıtlar ile devletin hükmetme gücünü nereden aldığına dair anlamlı çıkarsamalarda bulunur. 12 Eylül’ü ele alırken bu önermeden genel hatlarıyla faydalanmak, bize askeri faşist darbenin neyi amaçladığını ve ne kadar başardığını değerlendirmek için bulunmaz bir imkan yaratmaktadır.

12 Eylül darbesi çoklukla, ortaya konan istatistiklerle değerlendirilir. Gerçekten de hayli çarpıcı bu istatistikler bu barbarca eylemin bilançosunu ortaya koymak ve vahşetini hatırlatmak açısından anlamlıdır. Ama rakamlar ne kadar trajik olursa olsun, politik arka planı ve bugüne bıraktıklarıyla birlikte ele alınmazsa mürekkep lekelerinden başka bir anlam taşımaz. “*Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi sınıf savaşımı tarihi*” olduğuna göre 12 Eylül de bu savaşın işçi ve emekçiler için yenilgiyle sonuçlanmış çarpışmalarından birinin adıdır.

Kapitalist gelişme ve darbeler

Türkiye’yi 12 Eylül’e götüren süreç aslında Türkiye’de kapitalist gelişme ile yakından ilgilidir. Sermaye içerisindeki bölünmeler, sanayi sermayesi, ticaret sermayesi ve toprak ağaları arasındaki çıkar çatışmaları, uluslararası tekeli sermaye ile entegrasyon, tüm bu süreçlerle paralel gelişen krizler ve toplumsal muhalefet, Türkiye’yi on yılda bir darbe ile uyanan ülkeye dönüştürmüştür. Sermayenin attığı her adım karşısına toplumsal muhalefetin büyümüş ve burjuvazi de her seferinde daha güçlü darbe vurarak çözümler üretmeye çalışmıştır.

Yeni kurulduğu dönemlerden itibaren Türkiye devleti, yönünü emperyalist kapitalist ülkelere çevirmiş ve “muasır medeniyet seviyesi” olarak ifade edilen gelişmiş kapitalist ülkelerin arasına katılabilmeyi amaçlamıştır. Cumhuriyetin ilk yıllarında ortaya çıkan sermaye birikimi sıkıntısı geçici olarak devlet müdahalesiyle çözülmeye çalışılmış ve 50’lere gelinmesiyle birlikte artık kapitalizm belirli bir gelişme ivmesi kazanmıştır. Emperyalist tekeller ile işbirliği içerisindeki yerli şirketler hızla palazlanmış ve emperyalizme ve dövizle bağımlı montaj sanayi gelişme göstermiştir.

27 Mayıs 1960 darbesi, işçi ve emekçiler için kimi iyileştirmeler içerse de aslında tekeli burjuvazinin ve modern sanayinin ihtiyaçları doğrultusunda gerçekleştirilmiştir. Kuşkusuz ki gelişen sanayi ve burjuvazi kendi mezar kazıcısı olan işçi sınıfını da ortaya çıkarmış ve bir yandan 15-16 Haziran direnişine varan sınıf hareketi, diğer yanda anti-emperyalist karakterdeki devrimci gençliğin mücadelesi ülke gündemine damgasını vurmuştur.

Toplumsal muhalefeti ortadan kaldırma ve yaşanan krize karşı rahat hareket etme imkanı kazanmak isteyen sermaye, orduyu bir kez daha işbaşına çağırarak ve devrimci önderleri katlederek, sınıf mücadelesinin önüne sayısız engel getirerek devletin yapısında tekeli burjuvazinin ihtiyaçları doğrultusunda değişiklikler yapmıştır. Fakat tüm bu çabalar bir kez daha sonuçsuz kalmış, 70’lerin ikinci yarısından itibaren işçi ve emekçiler yeniden meydanları doldurmaya, ekonomik

12 Eylül faşist darbesinin ilk hedefi mevcut muhalefeti ezmek olmuştur. “Sağ sol kavgasını bitirme” demagojisi arkasına saklanan cunta tutuklama, tecavüz, işkence, katliamlar furyası başlatarak adeta tüm toplumu korku cenderesine hapseder.

ve siyasal taleplerini haykırmaya başlamıştır. Üstelik bu kez halktan kopuk öncü çıkışlar değil artık toplumun derinlerine kök salarak ve kitlesel biçimlerde sermaye devletini hedef alan güçlü bir devrimci hareket boy vermiştir.

12 Eylül askeri faşist darbesi

Büyüyen ekonomik sıkıntı, işsizliğin ve enflasyonun tırmanması toplumsal mücadeleyi güçlendirirken, büyüyen mücadele sermayeyi gittikçe daha fazla köşeye sıkıştırmakta ve hareket zeminini kısıtlamaktadır. Polis terörü ile birlikte palazlandırılan faşist baskı ve terör de günden güne devrimci mücadele karşısında gerilemekte, faşist mevziler bir bir düşürülmektedir.

Sermaye içerisine girdiği krizi aşmak ve uluslararası sermaye ile tam bir entegrasyon içerisine girmek için çözüm aramaya başlamış, IMF-DB şefleri ile biraraya gelerek 24 Ocak kararları adı verilen bir paket hazırlamıştır. İşçi ve emekçiler için ciddi bir yıkım anlamına gelen bu paket sermaye için ise kurtarıcı olarak görülmektedir zira bu uygulamaların ardından IMF kredilerinin ve yabancı sermayenin yolu açılacak, tekeli sermaye ile bütünleşme üst düzeye ulaşacaktır. Ancak toplumsal muhalefetin üst düzeyde olduğu böylesi bir dönemde bu kararların uygulanması mümkün değildir. İşte burada devreye bir kez daha cunta girer ve hükmetme gücünü kaybetmiş hükümetlerin yerine kendini ikame ederek sermayenin ihtiyaçlarına yanıt verecek programın uygulanmasının yolunu düzler.

12 Eylül faşist darbesinin ilk hedefi mevcut muhalefeti ezmek olmuştur. “Sağ sol kavgasını bitirme” demagojisi arkasına saklanan cunta tutuklama, tecavüz,

işkence, katliamlar furyası başlatarak adeta tüm toplumu korku cenderesine hapseder. Öyle ki teslim olmak için sıraya giren sendikacıların hikayeleri halen daha anlatılmaktadır. 12 Eylül’ün bilançosu incelendiğinde ortaya çıkan tüyler ürpertici tablo yaratılan korku ortamını anlamak için fazlasıyla yeterlidir.

Tabii işçi ve emekçiler işkencehanelerdeyken burjuvazi sevinç çılgınlıkları atmaya başlamıştır bile. Halit Narin’in “*Şimdiye kadar biz ağladık onlar güldü. Şimdi sıra onlarda*” sözü ile Koç’un “*12 Eylül devletin yeniden kurulması devri*” sözleri hafızalardaki tazeliğini korumaktadır. Sermayenin de dediği gibi 12 Eylül sadece dizginsiz bir terör değil aynı zamanda devletin yeniden kurulmasıdır. Bugüne kadar toplumsal muhalefetin gelişmesine sebep olan ne varsa yokedilmeli ve yeniden ortaya çıkmasının önüne geçilmelidir. Yani cunta ilk elden baskı aygıtı olarak işini görmüş ve muhalefeti ezmiştir, şimdi sıra bu sömürü saltanatına başkaldırmayı engelleyecek ve kapitalizmin hergün yeniden üretimini sağlayacak ideolojik aygıtlara gelmiştir. Tüm ideolojik aygıtlar özenle elden geçirilir ve aynı sorunlarla karşılaşmamak için itina ile programlanır. Öyle ki bugün aynı düzenlemeler aynı biçimde devam etmekte ve cuntayı her fırsatta karşımıza çıkarmaktadır. Tabi bu uygulamalar yalnızca cuntanın değil aksine tüm sermaye sınıfının istekleri ve çıkarları için düzenlenmiştir. Bugünkü işlevleri de kimi değişikliklere rağmen bu hedeften şaşmamaktadır.

12 Eylül kapitalizmin parçasıdır, bu nedenle günceldir

Bugün özellikle AKP eliyle yürütülen ve kimi sol

liberal çevreler tarafından da desteklenen sözde 12 Eylül karşıtlığı özellikle geçen yıl yapılan referandum ile birlikte toplumda ciddi bir kafa karışıklığı yaratmıştı. Darbecilerin yargılanmasını engelleyen geçici 15. maddenin kaldırılması ve AKP'nin tarafı olduğu düzen içi dalaşmanın askeri vesayeti kaldırma mücadelesi olarak sunulması “AKP 12 Eylül’e karşı” demogojisini de güçlendirmişti. Bunun ne kadar doğru olduğu ya da 12 Eylül’ün gerçekten geride mi kaldığını anlamak için başta aktardığımız önermeye geri dönebiliriz.

12 Eylül’de baskı aygıtının tüm gücünü işçi ve emekçiler üzerinde kullandığını, bunun ise büyük bir trajediye dönüştüğünü biliyoruz. Bu faşist uygulama bu şiddetiyle birkaç yıl boyunca sürdü ve sonra yerini önermenin ikinci ayağı olan ideolojik aygıtlara bırakarak geri çekildi. Bu ideolojik aygıtlar ise baskı aygıtının geri çekildiği durumlarda dahi düzenin sürmesini sağlayacak biçimlerde yeniden programlandı. Cunta döneminde ortaya konan uygulamalara bakacak olursak yansımalarının bugüne kadar benzer biçimlerde sürdüğünü görebiliriz:

Türkiye’de her zaman güçlü bir tabana sahip olan **dinsel gericilik** cunta eliyle desteklenir ve geliştirilir. Cunta tarafından resmi ideoloji haline getirilen Türk islam sentezi adına pek çok uygulama ortaya konur. Din dersi zorunlu hale gelir, şeriatçı kadrolaşmanın önü açılır, İmam hatipler yaygınlaştırılır vs. Bizzat ABD’nin ılımlı islam çizgisinde gerçekleştirilen bu uygulamalar, bugünün Türkiye’si’ni anlamak için de oldukça önemlidir. AKP eliyle uygulanan ılımlı islam çizgisi de aynı ABD tarafından ortaya atılan aynı projenin revizyonundan ibarettir. Yani AKP aslında 12 Eylül darbesinin çocuğudur.

Eğitim sistemi büyük ölçüde ilerici ve devrimci kişilerden temizlenir. İrkçi-şoven ve dinci-gerici öğelerin doldurulduğu müfredatlar, ağır ezberci sistem gerici kadrolar eliyle uygulamaya koyulur. Öyle ki bugün pek az ülkede halen Nazi Almanyası ile benzer öğelere sahip böylesi bir eğitim uygulanmaktadır. Halen daha eğitim kurumlarında nitelikli kadrolar yok denecek kadar azken, bunlar da sürekli soruşturmalar ve baskılarla adeta canlarından bezdirilmektedir. YÖK, piyasalaşma, şifre skandalları ve daha nice madde sayılarak eğitim sisteminin yapısı anlatılabilir.

Kültür-sanat alanı da 12 Eylül’den nasibini alır. Zaten pek çok sanatçının tutuklandığı ya da yurtdışına kaçtığı, kalanların ise hiçbir yerde sanat yapma imkanı bulamadığı ülkede meydan bayrak motifli kıyafetleriyle cuntaya yalalaklık yapan ucube şarkıcılara kalır. “Türkiyem”, “memleketim” gibi şarkılar bir süre sonra yerini arabeske ve popa bırakacaktır. Sinemada pornografi, mizahta küfür bu dönemde sükse yapar ve tüm sanat dalları ile birlikte toplum üzerinde yozlaştırıcı bir tahakküm kurar. Bugün sanatın içine tüküren belediye başkanları, heykelleri yıktıran başbakanları yozlaşma ve çürümenin sonuçlarıdır.

Medya ise belki de tüm bu saydıklarımız ile beraber 12 Eylül’ün en güçlü silahı olmuştur. Bugün sayfalarında 12 Eylül karşıtı yazılara cömertçe yer veren, her fırsatta demokrasi havariliği yapan Cumhuriyet’in darbeyi, “*Kahraman Türk ordusu bütün memlekette dün gece sabaha karşı idareyi ele aldı*” satırlarıyla duyurması, medyanın nasıl tek elden yönetildiğinin de kanıtıdır. 19 Aralık katliamı ya da Kürt halkına yönelik katliamların ardından meyanın nasıl tek elden ve devlet ağzıyla haber yaptığını düşünecek olursak bu aygıtın da aynı biçimde korunduğunu

görebiliriz. Bugün AKP, kendi yandaş medyasını yaratma konusunda da 12 Eylül’den önemli dersler almıştır ve bu biçimde iktidarını güçlendirmektedir.

Yine sınıf hareketi açısından önemli bir araç olan **sendikalar** da 12 Eylül ile birlikte sermayenin oyuncağı haline getirilmiştir. DİSK’in kapatılması ile birlikte kalan tek sendika, devlet ile kolkola hareket ederek işçi ve emekçilerin üzerinden rant sağlayan Türk-İş’tir. İlerleyen yıllarda kurulan DİSK ise eski mücadeleciler geleneğini yitirerek uzlaşmacı bir çizgiye çekilmiştir. Hak-İş gibi uşaklıkta Türk-İş’in bile çok çok önünde yer alan konfederasyonlar da sayıldığında sendikal hareket bugün birkaç istisna dışında 12 Eylül’ün düzenlediği biçimde sürmektedir.

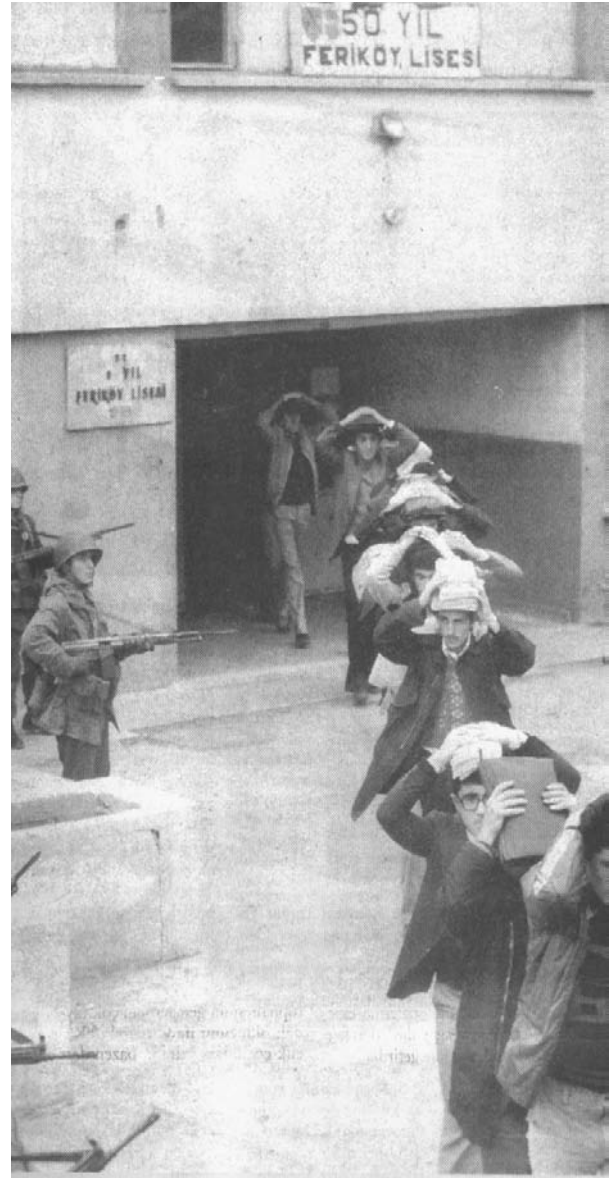
İşçi ve emekçilerin gözünü boyamak için oluşturulan **parlamentar sistem** oyunu da 12 Eylül ile birlikte kısa süre kesintiye uğrasa da yeniden uygulamaya konulmuş ve 4 yılda bir oy vererek toplumun söz hakkı olduğu söylenmiştir. Oysa parlamentonun nasıl bir sirk olduğunu görmek için bizzat 12 Eylül’ün kendisine bakmak yeterlidir.

12 Eylül’den kurtulmak kapitalizmden kurtulmakla mümkündür

Toplumsal alanda kabaca gözattığımız tüm bu aygıtlar 12 Eylül döneminde düzenlenmiş ve ardından bugüne dek gelmiştir. Kısıtlı veriler dahi 12 Eylül uygulamalarının hayli taze ve hatta ilk hallerinden çok daha gelişmiş olduğunu, çünkü baskı aygıtından farklı olarak tek elden kontrol edilmeden, farklı alanlarda sürekli kendini ürettiğini göstermekte.

Ancak bugün, özellikle AKP iktidarının uygulamaları incelendiğinde baskı aygıtının da yeniden 12 Eylül’ü aratmayacak denli tahkim edildiği görülmektedir. Özellikle Kürt halkına yönelik pervasız saldırganlık, günden güne artan hak ihlalleri, faşist baskı ve terör, dışarıda ise savaş tamtamlarının çalması, sermayenin kapsamlı bir saldırı dalgası başlatacağının da sinyallerini vermektedir.

Hopa’da Erdoğan protestosu ardından yaşananlar, 12 Eylül’ün tekrarı ve belli ki önümüzdeki günlerde yaşanacakların da provasıdır. Bugün sermaye devleti, 12 Eylül öncesine göre önemli avantajlara sahiptir. Bu ise en başta toplum üzerinde kurduğu tahakküm ve bununla

bağlantılı olarak sınıf hareketinin geri düzeyidir. Ordunun elindeki gücü de kendinde toplayan AKP iktidarı, faşist yöntemleri çok daha kontrollü biçimde uygulamakta, bunu yaparken yüzünden maskesini çıkarmadan işi kotarmaktadır. Ama kapıda olan kriz tüm dengeleri altüst edecek imkanları da beraberinde getirmektedir.

Daha önce de söylediğimiz gibi 12 Eylül askeri faşist darbesi somutta devrimci hareket için kolay bir yenilgi olmuş, genel olarak baktığımızda ise işçi sınıfı açısından bir muharebe kaybedilmiştir. Ancak savaş yani sınıf savaşı tüm hızıyla sürdüğüne göre 12 Eylül yenilgisini ortadan kaldırmanın ve burjuvaziyi altetmenin imkanları da halen daha mevcuttur.

►Darbenin bilançosu

- **650 bin kişi gözaltına alındı.
- **1 milyon 683 bin kişi fişlendi.
- **Açılan 210 bin davada 230 bin kişi yargılandı.
- **7 bin kişi için idam cezası istendi.
- **517 kişiye idam cezası verildi.
- **Haklarında idam cezası verilenlerden 50’si asıldı (18 sol görüşlü, 8 sağ görüşlü, 23 adli suçlu, 1’i Asala militanı).
- **İdamları istenen 259 kişinin dosyası Meclis’e gönderildi.
- **71 bin kişi TCK’nin 141, 142 ve 163. maddelerinden yargılandı.
- **98 bin 404 kişi “örgüt üyesi olmak” suçundan yargılandı.
- **388 bin kişiye pasaport verilmedi.
- **30 bin kişi “sakıncalı” olduğu için işten atıldı.
- **14 bin kişi yurttaşlıktan çıkarıldı.
- **30 bin kişi “siyasi mülteci” olarak yurtdışına gitti.
- **300 kişi kuşku bir şekilde öldü.
- **171 kişinin “işkenceden öldüğü” belgelendi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- **“Sakıncalı” bulunan 937 film yasaklandı.
- **23 bin 677 derneğin faaliyeti durduruldu.
- **3 bin 854 öğretmen, üniversitede görevli 120 öğretim üyesi ve 47 hâkimin işine son verildi.
- **400 gazeteci için toplam 4 bin yıl hapis cezası istendi.
- **Gazetecilere 3 bin 315 yıl 6 ay hapis cezası verildi.
- **31 gazeteci cezaevine girdi.
- **300 gazeteci saldırıya uğradı.
- **3 gazeteci silahla öldürüldü.
- **Gazeteler 300 gün yayın yapamadı.
- **13 büyük gazete için 303 dava açıldı.
- **39 ton gazete ve dergi imha edildi.
- **Cezaevlerinde toplam 299 kişi yaşamını yitirdi.
- **144 kişi kuşku bir şekilde öldü.
- **14 kişi açlık grevinde öldü.
- **16 kişi “kaçarken” vuruldu.
- **95 kişi “çatışmada” öldü.
- **73 kişiye “doğal ölüm raporu” verildi.
- **43 kişinin “intihar ettiği” bildirildi.

Jandarmaya sınırsız “hayata dönüş” yetkisi!

Geçtiğimiz günlerde, kamuoyunda “üçlü protokol” olarak bilinen, zindanlara ilişkin arama ve güvenlikle ilgili genelgede değişikliğe gidildi. Burjuva medya bu değişikliği muayene sırasında jandarmanın bulunamayacak olmasını öne çıkararak ileri bir adım olarak sundu. Fakat daha sonra ayrıntılarına bakıldığında görüldü ki bu yeni genelgeyle jandarmaya keyfine göre arama ve müdahalede bulunma yetkisi verilmektedir.

Adalet, İçişleri ve Sağlık bakanlıklarının imzasını taşıyan protokolde cezaevlerinde yönetim, dış koruma, hükümlü ve tutukluların nakilleri ve sağlık hizmetlerinin yürütülmesi yeniden düzenlendi. Jandarmanın cezaevlerinde arama yapma ve müdahale etme yetkileri genişletildi. Jandarma bundan böyle “kuvvetli şüphe durumları”nda savcılıktan müdahale etme izni isteyebilecek. Bu izin eskiden sadece yazılı olarak yapılabilirken şimdi “sözlü” olması yeterli olacak. Dahası protokole, soruşturma ve davalarda tutukluluğun keyfi biçimde devamına karar verilirken sık kullanılan “kuvvetli şüphe” ifadesi de eklendi. Bu sınırsız bir keyfiyet demektir.

Tartışma yaratan maddenin yeni hali şöyle:

“İsyen, direniş, yangın, deprem gibi olağanüstü durumlarla firar teşebbüslerinin önlenmesi maksadıyla veya kuvvetli şüphe durumlarında jandarma tarafından vaki olacak sözlü veya yazılı arama ve müdahale talebi cumhuriyet başsavcılığınca değerlendirilir ve gerekli görülürse müdahale ve arama ceza infaz kurumu personeliyle birlikte yapılır.”

Bir taraftan “demokratik anayasa” palavralarının yazılı ve görsel medyanın manşetlerini kapladığı şu günlerde yapılan bu yeni değişiklikle düzenin infaz, katliam timlerini nasıl olağanüstü yetkilerle donattığı da görülmektedir. Bir taraftan Kürt halkına karşı özel hareket polisleri yeniden devreye sokulurken öte taraftan zindanlarda da jandarma birliklerine yeni zindan katliamları için talimatlar verilmektedir.

Zindanlara yönelik yapılan bu yeni değişikliğin Eylül ayına, yani büyük zindan katliam ve direnişlerinin yıldönümüne denk gelmesi de ibretliktir. Bilindiği üzere 21 Eylül -1995'te Buca, 24 Eylül 1996'da Diyarbakır ve 1999'un 26 Eylül'ünde de Ulucanlar zindanlarında vahşi katliamlar gerçekleşmiş, Buca'da 3, Diyarbakır'da 10, Ulucanlarda da 10 devrimci, komünist tutsak katledilmişti. Bu katliamların yanısıra 4 Ocak 1996'da Ümraniye cezaevinde yapılan katliamda 4 devrimci öldürülmüştü. Son olarak 2000 yılında medyaya “hayata dönüş” olarak lanse edilen, katillerin “Tufan” olarak kodladıkları katliam sonucu 28 devrimci vahşice öldürülmüştü. Ayrıca 12 Eylül'ün işkence tezgahlarıyla, idam sehpalarıyla ünlene o zindan karanlığı da hala hafızalardadır.

Eylül ayı bu vesileyle zindanlara yönelik yeni katliamlara hazırlanan sermaye sınıfına, savaş aygıtlarına karşı sınıf kinimizi daha bir kuşandığımız, öfkemizi daha bir bilediğimiz bir ay olmalıdır.

Şimdi yan hücremizden gelen sesler gibi duymalıyız bir şafak vakti başı dik ölümü karşılamaya gidenlerin ayak seslerini. Yıllar süren akıl almaz işkenceleri, idam sehpalarını, verilmeyen o son mektupları, yıllarca gizlenen mezarları, ilmiğin boynuna geçtiği bedeninin değil, ilmiği tutan elin titrediği o görkemli direniş günlerini unutmayalım.

Kalaslara çakılı beton çivilerinin parçaladığı bedenlerle kana bulanır Diyarbakır zindanının 24 Eylül'ünü unutmayalım. Ulucanlar zindanında şafakla başlayan katliamı, işkencehaneye çevrilen o cezaevi hamamını unutmayalım. Buca'yı, Ümraniye'yi tarihin gizli geçmişinde kilitli tutmayalım. Kanla yazılan

tarihin asla silinemeyeceğini gösteren 2000 Aralığı'nın o dört destansı gecesini ve gündüzünü unutmayalım ve unutturmayalım.

Böyle yapalım ki, hayatımızı zindana çevirip zindanlarda yeni katliamlara hazırlananların şüphelerini gerçeğe dönüştürelim.

Katliam emirleri Çatlı ve Yazıcıoğlu'ndan

“Sağ-sol çatışmasını, kardeşlerin birbirine kırdırılmasını önleme” demagojisiyle hayata geçirilen 12 Eylül darbesinin ardından idam edilen ülkücü Pehlivanoğlu, asılmadan saatler önce verdiği ifadede Abdullah Çatlı ve Muhsin Yazıcıoğlu'nu suçlamış.

12 Eylül Anayasa Referandumu öncesinde Başbakan Erdoğan, Pehlivanoğlu'nun son mektubunu okumuş, gözyaşı dökerek şov yapmıştı. Oysa Pehlivanoğlu adı Balgat Katliamı da dahil olmak üzere çeşitli kanlı eylemlere karışmış faşist bir katil. 7 Ekim 1980'de gece saatlerinde idam edilen Pehlivanoğlu idam edilmeden saatler önce Mamak Cezaevi'nde askeri savcıya Abdullah Çatlı ve Muhsin Yazıcıoğlu'nun direktifleri ile katliamları yaptıklarını itiraf etmiş.

Buna göre öldükten sonra kahraman ilan edilen Muhsin Yazıcıoğlu'nun birçok katilinin emrini verdiği ve MHP'li milletvekillerinin katliamlarda tetikçilere yardım ettiği ortaya çıkıyor.

Saat 15.30'da verdiği ifadesinde bütün emirleri Abdullah Çatlı'dan aldıklarını söyleyen Pehlivanoğlu eylemlerde kullandıkları silahların İsa Armağan tarafından temin edildiğini dile getirmiş. İfadenin devamında şunlar söyleniyor:

“İsa Armağan, genellikle yapılacak işlemler hakkında bir şey söylerdi. Bütün emirleri Abdullah Çatlı'dan alırdı. Benim de karıştığım Balgat olayı Abdullah Çatlı'nın emriyle gerçekleştirildi. Bu olaydan yakalanıp cezaevine düştükten 2- 3 ay sonra bizimle Balgat olayına karışan Haydar Şahin'in Çatlı'nın emriyle ve çok şeyler bildiği gerekçesiyle öldürüldüğünü İsa'dan duydum. Ankara Merkez

Cezaevi'ne girdikten 10-15 gün sonra Muhsin Yazıcıoğlu ile Çatlı görüşe geldi. Bizi cezaevinden kaçıracaklarına söz verdiler. Sonra vazgeçtiler...”

“MHP'li milletvekilinin arabasını kullandık”

“Balgat olayı olduktan sonra benimle İsmail Köksal'ı kaçıran otomobil MHP'li bir milletvekiline aitti. Bunu arabayı kullanan Şevket Çetin söyledi. Şunu açıklayayım, bu araba MHP milletvekillerinden bir tanesine aitmiş. Fakat ismini bize söylemedi.”

“Muhsin Yazıcıoğlu yönetiyordu”

İstanbul teşkilatını genel merkeze bağlayan isimlerin Abdullah Çatlı ve Muhsin Yazıcıoğlu olduğunun belirtildiği ifade de Yazıcıoğlu'nun örgütü yöneten kişi olduğuna dikkat çekiliyor.

“Parti ile ilişkisi olan şahıslar Muhsin Yazıcıoğlu, Abdullah Çatlı, Şevket Çetin'di. Yapılan eylemlerden partinin haberi vardı” diyen Pehlivanoğlu'nun ifadesinde şu sözlere yer verilmiş: “Beni yönlendiren ve bu duruma düşüren kişilerin de yasal cezalarını çekmelerini istiyorum. Olaylarda kullanılan silahlar teşkilatta pis silah olarak adlandırılırdı, bu silahlar taşraya giderdi. Oradan bize Ankara'da kullanılmayan silah gelir, bu şekilde silahlar örgüt içerisinde devamlı dolaşırdı. Bu emir ve direktifi verenler, eylemleri yönlendirenler Abdullah Çatlı, Muhsin Yazıcıoğlu, Şevket Çetin ve Esat Bütün'dür”

Kıdem tazimatı yalanları ve gerçekler!

AKP kısa bir süre önce açıkladığı hükümet programında kıdem tazminatı hakkını sermayeye peşkeş çekmeye yönelik niyetini ortaya koymuştu. Bu kötü niyetin belli olması üzerine kıdem tazminatı fonu saldırısı gündemin ön sıralarında yer almaya başladı. Kapitalistler ve örgütleri, gelişmelerden duydukları memnuniyeti açıkça dile getirmeye başladılar. Sendika bürokratları ise kıdem tazminatlarının gaspına izin vermeyeceklerine, hatta gerekirse genel greve gideceklerine dair açıklamalar yaptılar. Konunun bu biçimde gündeme gelmesinin hemen ardından ise AKP cephesi sınıfın tepkisinin önünü almak üzere yalan ve çarpıtma üzerine kurulu bir dezenformasyon kampanyası başlattı.

Yalanlar...

Böylelikle de sermaye basınında saldırıya haklılık kazandırmak ve üstünü örtmek için mayası yalanla karılmış olan haber ve değerlendirmeler günlerdir devam ediyor. Örneğin Star gazetesinde yer alan bir haberde yeni düzenlemeyle kıdem tazminatı hakkından eskiye göre daha fazla işçinin yararlanacağı, istifa etmiş olsa bile işçilerin kıdem tazminatı alabileceği yalanları öne çıkarılıyor. Aynı haber Milliyet ve Vatan gazetelerinin internet sitelerinde de flaş haber olarak yer aldı.

Sermaye basınına göre kıdem tazminatı kaldırılmayacak, fona devredilerek ödenmesi garanti altına alınacak. İstifa eden işçilerin de kıdem tazminatı almasının önündeki engeller temizlenecek. Yukarıda sıralanan yalanlar gerçekleri karartmaya yöneliktir. Aynı zamanda ise bu büyük saldırı işçi sınıfına yapılmış bir iyilik olarak sunulmaktadır.

Gerçekler...

Peki kıdem tazminatı düzenlemesi ile AKP hükümeti gerçekte ne yapmak istiyor?

AKP hükümeti, bu düzenleme ile sermayeyi bir yükten daha kurtarmak istiyor. Örneğin şu anda kıdem tazminatından yararlanmak için 1 yıllık sigortalı olmak yetiyordu. Yapılacak düzenleme ile 10 yıllık sigortalılık süresi dolmadan işçiler kıdem tazminatından yararlanma hakkını fiilen kaybedecek.

Yeni düzenlemede kıdem tazminatının miktarında önemli düşüşe yol açacak bir düzenleme de bulunuyor. Öyle ki **“Fona prim ödenmiş olan her tam yıl için prim hesabına esas olan ücretin otuz günü tutarında”** olması planlanıyor. Oysa şu anki düzenlemede işçiler bir aylık ücretin **brüt** tutarı kadar kıdem tazminatı alma hakkına sahipler.

Kıdem tazminatı kanun tasarısının hedeflerinden biri de tazminat miktarını düşürmektir. Düzenlemeye göre kapitalistler işçinin aylık ücretinin yüzde 5’ini kıdem tazminatı fonuna yatıracak. Böylece kapitalistlerin yükü yüzde 40 oranında azalacak. İşçi sınıfının aleyhine olan fark bu denli açık! Kapitalistler bu öneriye bile sıcak bakmıyorlar, sermaye basınına da kullanarak kıdem tazminatının hesaplanmasında baz alınan 30 günlük sürenin 15 güne düşürülmesi için çabalarını yoğunlaştırıyorlar.

Bu koşulların gerçekleşmesi durumunda bile kapitalistler kıdem tazminatı fonuna ilişkin yükümlülüklerini yerine getirmeyeceklerdir. Kıdem tazminatı fonunda biriken parayı devletin ödemesi gündeme gelecek ve bir süre sonra da, böylelikle bir soygun mekanizması daha kurulmuş olacaktır.

Kıdem tazminatı yasa tasarısının ana hedeflerinden biri de kapitalistlerin işçileri işten topluca çıkarmalarını

Sendika ağalarını da içeren sermaye cephesinin kıdem tazminatı fonu saldırısını püskürtmenin biricik yolu işçi sınıfı ve emekçilerin dişe diş militan mücadelesidir.

alabildiğine kolaylaştırmaktır. Kıdem tazminatı toplu işten çıkarmaları mali bir külfete dönüştürdüğünden zorlaştırıyor. Kıdem tazminatı fonu uygulaması ile toptan işten çıkarmalar kolaylaşacak ve güvencesiz işçi çalıştırmanın yolu daha da düzlenecektir. İstihdamı artırmak yalanı ile kıdem tazminatı fonunu gündeme taşıyan AKP hükümetinin ve sermaye medyasının iddiasının aksine, kıdem tazminatı fonu uygulamaya geçirilirse işsizliğin daha da artması kaçınılmazdır.

Kıdem tazminatı fonu da, sermayenin yükünün azaltılması ve kaynak yaratılması amacıyla önerilmektedir. Böylece işçi sınıfının hakkı olan bir kaynak daha, istihdam yaratma görüntüsü altında sermayeye kaynak olarak aktarılacak ve özel emekliliğin yaygınlaştırılmasının bir aracı olarak kullanılacaktır.

Görüldüğü gibi kıdem tazminatı yasa tasarısı işçi sınıfının hak kayıplarına uğratılması, kapitalistlerin ellerinin daha da güçlendirilmesi anlayışı ile hazırlanmıştır. Tazminata erişebilmek için ucuz ve uyumlu işçi olmak dayatması ete kemiğe bürünecek; bu ise sendikal örgütlülüğü engellemenin yanında işçi sınıfının sermayeye olan bağımlılığını artıracaktır. Ayrıca çalışma yaşamı gerek ücret, gerekse de istihdam edilen işçi sayısı bakımından tamamen esnekleştirilecektir.

Sermaye basını kıdem tazminatından işçilerin büyük çoğunluğunun yararlanmadığı tezini işliyor. Böylece var olan uygulamayı yeriyor. Oysa işçilerin kıdem tazminatı

alamamasının nedeni kapitalistlerin bu hakkı gasbetmeleridir. İşçileri kağıt üzerinde işten çıkarıp, ardından yeni işe girmiş gibi işe başlatmalarıdır. Zira kapitalistler kıdem tazminatını gereksiz harcama olarak görüyor, işten atmaların ve kar oranlarının daha da yükselmesinin önünde engel olduğu açık bilinci ile hareket ediyorlar.

Yalan duvarını yıkmak için...

İşçi sınıfının önemli bir hakkı daha gaspedilmek, bugüne kadarki kazanımları sermaye peşkeş çekilmek isteniyor. Bu nedenle kıdem tazminatı fonu saldırısı işçi sınıfına yönelik savaş ilanı demektir.

Kıdem tazminatının gaspına yönelik girişimler kapitalistlerin ve sermayenin bekçisi AKP hükümetinin işçi sınıfına yönelik düşmanlığının en yeni göstergesidir. İşçi sınıfı kıdem tazminatı fonu saldırısını püskürtmek için harekete geçmelidir.

Sendika ağalarını da içeren sermaye cephesinin kıdem tazminatı fonu saldırısını püskürtmenin biricik yolu işçi sınıfı ve emekçilerin dişe diş militan mücadelesidir. Özelde sınıf devrimcileri genelde ileri sınıf güçleri, kıdem tazminatı fonu saldırısına karşı mücadele ateşini harlamalıdır. Kıdem tazminatının gaspı karşıtı mücadele zeminleri oluşturmali, fabrikalarda ve işçi havzalarında örgütlü mücadeleyi yükseltmek için seferber olmalıdırlar.

TÜİK’in istatistik oyunu

Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) açıkladığı işsizlik rakamlarının, hangi kriterler baz alınarak hazırlandığı tartışmaları da beraberinde getirirken, hükümetin “işler tıkrında” söylemine paralel olarak pembe bir tablo çizilmeye çalışıldığı aşikar. TÜİK’in, 2011 Mayıs Dönemi Sonuçlarına göre işsizlik oranının geçen yılın aynı dönemine göre 1,6 oranında düşüşle yüzde 9,4 olarak açıklamıştı. Fakat TÜİK’in rakamlarla bu şekilde oynarken bin bir takla attığı da görülüyor.

TÜİK istihdamı belirlerken yaptığı anketteki ilk soru “Bu hafta 1 saat bile çalıştın mı?”. Güvenceli istihdam TÜİK’in dikkate aldığı kriterler değil. Bu noktada “işsizlik rakamları düştü” söylemleri hükümetin yalanlar üzerine kurduğu propandasına dolgu malzemesi oluyor.

TÜİK, “Eğer ben 1 saati değil de 15 saati kıstas alsam işgücü sayısı yüzde 3,4 azalır” diyor. Bu da yine TÜİK’in rakamlarıyla şu anki istihdamın 24 milyon 445 bin değil, 23 milyon 613 bin kişi olacağını gösteriyor. Yani işsiz sayısı 2 milyon 550 bin değil, 3 milyon 381 bin olacaktı. İşsizlik oranı ise yüzde 9,4 değil yüzde 12,5’e çıkacaktı. TÜİK’in eleştirilere cevaben ILO’nun kriterlerini kullandığını belirtmesi demagojiden başka bir şey değil. TÜİK’in ILO’nun 500 kriterinden sadece işine gelen 50’sini uyguladığı akademisyenler tarafından belirtiliyor.

TÜİK’in, işsizlik oranını 9,4 olarak açıkladığında DİSK Araştırma Dairesi Müdürü Serkan Öngel, TÜİK’in işsizlik hesaplamasına, umudu kesik işsizler ile eksik ve yetersiz istihdam edilenler de eklendiğinde bu oranın yüzde 19’lara çıktığını belirtmişti.

19. Dünya İş Sağlığı ve Güvenliği Kongresi...

İşçi katillerinin ikiyüzlülük zirvesi!

İş kazalarında ve meslek hastalıklarında dünya sıralamasında ilk üçte yer alan Türkiye, 19. Dünya İş Sağlığı ve Güvenliği Kongresi'ne ev sahipliği yapacak. 11-15 Eylül 2011 tarihleri arasında İstanbul'da Haliç Kongre Merkezi'nde yapılacak olan kongre, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'nın ev sahipliğinde, ILO ve Uluslararası Sosyal Güvenlik Kuruluşları Birliği'nin katkılarıyla gerçekleşecek.

Sloganı "Sağlıklı ve Güvenli Bir Gelecek İçin Küresel Güvenlik Kültürünü Oluşturalım" olan kongrenin adından anlaşılacağı üzere, kongrede tartışılacak olan işçinin korunması değil "iş"tir.

1955 yılından itibaren her üç yılda bir gerçekleşen kongreye 120'ye yakın ülkeden 20 bin kişinin katılımı bekleniyor. Kongreye iş sağlığı ve güvenliği araştırmacıları ve uygulayıcıları, devlet yöneticileri, sosyal güvenlik kuruluşları, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB), Türkiye İşveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK), Türkiye Esnaf ve Sanatkarları Konfederasyonu (TESK) gibi patron örgütleri ile TÜRK-İŞ, HAK-İŞ ve DISK de katılacak. Kongreye rengini veren kapitalistlerin ikiyüzlülükleri sendika bürokratları aracılığıyla meşrulaştırılacaktır.

Kongre aynı zamanda sponsorlarıyla da dikkat çekiyor. Ana sponsorunun Dupont'un olduğu kongrenin diğer önemli sponsorları ise ÇEİŞ, THY, Türk Telekom, AVEA, Petkim, Draeger, Türkiye Halk Bankası ve Ziraat Bankası.

Ayrıca kongre kapsamında "iş sağlığı ve güvenliği açısından kritik önemi olan ürünlerin Türkiye'de tanıtılması, Türk üreticilerin uluslararası arenada kendini göstermesi" için 5 gün süreyle "19. Dünya İş Sağlığı ve Güvenliği Kongre Fuarı" da düzenlenecek. Bu, bu kongrenin gerçek niteliğini olduğu gibi göstermektedir. İşçi sağlığı konusu kongrede sadece kapitalistler yararına çarpıtılmamakta, aynı zamanda bu alanda faaliyet gösterenlere de karlarını arttırma olanağı yaratılmaktadır.

İş Sağlığı ve Güvenliği Fuarı'nda iş güvenliği malzemeleri, iş elbiseleri, yol ve trafik güvenliği, kişisel koruyucular, yangın güvenliği, ölçümleme teknolojileri ve dedektörleri, yükleme-boşaltma-kaldırma-stoklama ekipmanları, çevresel hijyen ve sınav temizlik malzemeleri üreten ve pazarlayan ulusal ve uluslararası firmalar boy gösterecektir. İşin ilginç tarafı bu ürünlerin üretimi karlı bir sektör haline gelmişken, çalışma alanlarında işçi sağlığı açısından hiç kullanılmamakta ya da olduğu kadarıyla göstermelik olarak temin edilmektedir.

Kapitalistlerin işçi sağlığı ve güvenliği gibi bir dertleri hiç olmamıştır. Onların tek derdi yapılan işin verimliliği ve güvenliğidir. Sadece bu amaçla işçi sağlığı için gerekli önlemleri almayı kabul etmektedirler. Yoksa çoğu durumda olduğu gibi işçi sağlığı için gerekli koruyucu önlemler ek masraf olarak değerlendirilmektedir. İş kazaları ve meslek hastalıklarının neden olduğu maddi kayıpları, verimlilik düşüşünü ve itibar kayıplarını dikkate aldıklarında ancak işyerlerinde sağlık ve güvenlik önlemlerini almak akıllarına gelmektedir. Kısacası olaya sadece kar-zarar denklemi açısından bakılmaktadır. Kongreye hakim olan anlayış da budur.

Bu nedenle dünyada her yıl 337 milyondan fazla iş kazası yaşanıyor, 160 milyon işçi yaptığı iş nedeniyle hastalanıyor, yaklaşık 2,3 milyon işçi de iş kazaları ve meslek hastalıkları sonucu hayatını kaybediyor. Bu da her gün yaklaşık 1 milyon işçinin iş

kazası geçirdiği, yaklaşık 5 bin 500 işçinin ise iş kazaları ve meslek hastalıkları sonucu hayatını kaybettiği anlamına geliyor. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile Sağlık Bakanlığı tarafından açıklanan istatistiklerde ise, Türkiye'de her 6 dakikada bir iş kazası olduğu, her 6 saatte bir işçinin hayatını kaybettiği, her 3 saatte bir 1 işçinin iş göremez duruma geldiği belirtilmektedir.

Türkiye iş kazalarında Avrupa'da birinci, dünyada ise üçüncü sırayı almaktadır. Sadece geçtiğimiz Temmuz ayında meydana gelen kazalar sonucu 51 işçi hayatını kaybetmiş, 220 işçi de yaralanmıştır. Uzmanlar, Türkiye'deki iş kazalarının yüzde 99'unun önlenemez olduğunu belirtmektedirler.

Dünyada olduğu gibi ülkemizde de, kapitalizmin hüküm sürdüğü her yerde durum aynıdır. Özellikle son dönem uygulanan neo-liberal politikalar gereği "işçi sağlığı" tanımına dahi yasalarda tahammül edilmemektedir. Bu nedenle bunun yerine "iş sağlığı" tanımı getirilmiştir. Devamında sosyal güvenlik alanı tümüyle tasfiye edilmektedir. Son yasa değişikliğiyle çalışma yaşamındaki iş güvenliği ve denetimi de piyasalaştırılmaktadır. Taşeronlaşmanın giderek yaygınlaşmasıyla birlikte daha düşük maliyet ve daha

fazla kâr uğruna daha fazla iş cinayetleri yaşanmaktadır.

Dünyada ve Türkiye'de gerçekler buyken, toplanacak kongrenin işçi sınıfı ve emekçiler açısından iyileştirici bir değişiklik getirmeyeceği açıktır. Bu kongre ve fuarın tanıtımında sürekli olarak vurgulandığı üzere sadece "sektörün nabzını tutacak olan oturumlarda, çalışanların refah ve iş verimliliğini artıracak güvenli çalışma ortamı yaratma konuları ele alınacak"tır. Yoksa kongrede işçilerin iş kazası ve mesleki risklerden uzak bir ortamda çalışmalarının sağlanması, sağlık durumlarının geliştirilmesi, işçinin vücut ve ruh bütünlüğünün sağlanmasında somut önlemler alınması ve gerekli yaptırımlar asla gündeme gelmeyecektir.

Önce işin verimliliği ve güvenliği, sonra işçi sağlığı gelmektedir. Bundan dolayı böylesi bir kongrede Davutpaşa'da, Ostim'de, tersanelerde, maden ocaklarında ve diğer alanlarda yaşanan iş cinayetlerinin muhasebesi de yapılmayacaktır. Ya da silikozis hastalarının akıbeti tartışılmayacaktır. Bu nedenle kongre kapitalistlerin ve uşaklarının ikiyüzlülüklerinin zirvesi olacaktır. Kongrede işçiler temsil edilmeyecek, ancak hesap soracaklardır.

Sincan'da örgütlenme çağrısı

Sincan Metal İşçileri Birliği "İşyeri Komiteleri Kuralım Sendikalarda Örgütlenelim!" şiarıyla yürüttüğü kampanya çalışmalarını sürdürüyor. Öncü, devrimci işçiler, sabah servis noktalarında dağıttıkları bildirilerle hak gasplarına ve geleceksizliğe karşı metal işçilerinin kurtuluşunun örgütlü mücadele olduğunu vurguluyorlar.

MİB çalışanları bildiri dağıtımlarının yanı sıra "işten atmaların yasaklanması ve sendikal örgütlülüğün önündeki engellerin kaldırılması" talebiyle başlatılan imza kampanyası çerçevesinde servis noktalarında ve işçilerin yoğun olarak oturduğu mahallelerde imza topluyor. Ayrıca 8 sorudan oluşan anketler servis noktalarında işçilerle sohbet ederek yapılıyor.

Sincan MİB örgütlenme çağrısı üzerinden yürüttüğü çalışmayı kıdem tazminatı hakkının Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

gaspına yönelik teşhir çalışmasıyla sürdürmeyi önüne öncelikli hedef olarak koymuş bulunuyor. 18 Eylül günü, kıdem tazminatının gaspı ve örgütlenme başlıkları üzerinden bir söyleşi gerçekleştirmeyi planlayan Sincan MİB, 19 Eylül günü ise toplanan imzaları Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na göndermeyi hedefliyor.

BDSP çalışmaları...

BDSP'nin kıdem tazminatının gaspına karşı çıkarmış olduğu "Sermayenin hayalleri gerçek oluyor: Kıdem tazminatı ve haklarımız hedefte!.. Genel grev için hazırlanalım!" başlıklı bildiriler Sincan'da yaygın bir şekilde kullanılıyor. Bildiriler sabah saatlerinde servis noktalarında yapılan dağıtımlarla işçilere ulaştırılıyor.

Kızıl Bayrak / Ankara

Tek Gıda-İş direnişçisi Uğur Doğan’la konuştuk...**“Bu işin peşini bırakmayacağız”****- Bugüne kadar neler yaşadın?**

- Sendika yönetimi, 2009 yılının Mayıs ayında sendikanın mali durumunun bozuk olduğunu benim de emekliliğimin geldiğini söyleyerek iş aktimi feshetti. Ben de İstanbul 9. İş Mahkemesi’ne işe iade davası açtım. Dava Yargıtay süreciyle beraber 2 yıl sürdü, 2011 Nisan ayının sonunda lehime sonuçlandı. Yargıtay işe iade ve 10 aylık ücret ödenmesi kararını verdi. Sendika da bana Mayıs ayında “Yargıtay’ın verdiği karar gereği 3 gün içerisinde eski işiniz olan santral memurluğu görevine başlayın” yazılı bir kağıt gönderdi. Sendikanın avukatıyla 9 Mayıs’ta işbaşı yapacağıma dair bir tutanak düzenledik. 9 Mayıs’ta sendikaya geldiğimde bana yöneticilerin olmadığını ve aşağıda beklememi söylediler.

“Tek Gıda-İş Genel Başkanı ‘Buna sandalye bile vermeyin’ dedi”

Mustafa Türkel geldiğinde içeri girer girmez bana doğru yönelerek hakaret ve küfür etti. Önüme 8 kişi duvar ördü, Mustafa Türkel de arkasında durarak “Çıkartın bunu buradan, bu tuvalete bile giremez, sandalye bile vermeyin buna” diyerek bağırdı; ki ben yüzde 70 özürlüyüm ve kendisi bunu biliyor. Daha sonra Ender Karakoç (*Doğan, Karakoç’un sendikanın idari amiri ve eski genel başkanın oğlu olduğunu, Mustafa Türkel’in şoförüyle beraber pis işlerini yaptığını söylüyor*) bana telefon açtı ve sendikanın genel sekreteri Mecit Amaç’ın beni çağırdığını söyledi. “Otomasyon ve santral bölümümüz kapalıdır. Sizi danışmaya veriyoruz” ibareli bir kağıdı imzalatmaya çalıştılar. Ama danışma görevlisinin yanına parantez açarak bunun dış görev olduğunu belirtmişler. Yani binanın dışında bir görev. Ben kağıtları imzalamadım. Avukatım da 10 Mayıs’ta bunlara kağıt gönderdi. Yargıtay işe iade davalarında “işçi çalışmakta, işveren de çalıştırmakta samimi olmalıdır” der. Biz de buna dayanarak “siz çalıştırmakta samimi değilsiniz, bizim ücretlerimizi ödeyin” dedik. 11 Mayıs’ta Mustafa Türkel’in şoförü Erkan beni kendi cep telefonundan arayarak tehdit etti. Suç duyurusunda bulunduk.

12 Mayıs’ta bu tutumu protesto etmek için sendika önünde basın açıklaması gerçekleştirdim. Burada Beşiktaş Emniyeti’nden polisler vardı. Bana onlarla haber gönderdiler, “sendika yönetimi seni işe alacak, noter de var, gel” dediler. Avukatların görüşmesi üzerine bana 16 Mayıs günü gelmemi söylediler. Gittiğimde sendikanın Genel Eğitim Sekreteri Mustafa Akyürek bana güvenlik kulübesinde oturmamı başkan gelince görüşeceğimizi söyledi. Ben otururken Türkel arabadan iner inmez yine bağırma başladı. Aynı tutumunu devam ettirdi ve bahçenin içini kastederek atın bunu dışarıya diye bağırdı. ‘Rüzgarda sürüklenen çalı misali burada bekle, ne yaparsan yap, ama sendikanın tuvaletini kullanamazsın’ vb dedi. Birkaç saat ben burada bekledim ve sonra avukatımla görüştüm. Orayı terkettim çünkü orada beklemek onurlu insanların yapabileceği bir şey değil. Sonra haklarımızı kaybetmemek adına alacak davası açtık.

“Bunlarda oyun çok”

Bunlar bana basın açıklaması yaptığım 12 Mayıs günü, “16 Mayıs günü işe başla” derken, aynı gün bana “sen şu kadar gün işe gelmedin” diyerek altında Mustafa Türkel’in imzasının olduğu iş akti fesih

belgesi gönderdiler. Bu nasıl bir tezgahdır! Bunların oyunlarına oyun dayanmıyor. İşçiye nasıl altedeceklerini çok iyi öğrenmişler.

İşçi lideri olarak geçinen bu bürokratların teşhir edilmesi gerekiyordu. Holding binası gibi binalarda, lüks makam arabalarında, holding patronları, CEO’lar gibi dolaşanlar işçi liderliği yapabilir mi? Mustafa Türkel, özel şoförlerle, Audi arabalara binerek, Etiler Arnavutköy’de oturarak işçi lideri olabilir mi? Bu çok onuruma dokundu. Bunların teşhir olması gerektiğini düşündüm.

20 Haziran’dan bayram tatiline kadar haftasonları hariç -çünkü haftasonları bunlar burada olmuyorlar-, her gün buraya işe gelir gibi geldim gittim. Pankartlarımı astım, seyyar bir sandalyem var, ona oturarak bekledim. Gün aşırı mahkeme kararlarına uyma çağrısı yapan seslenişlerde bulundum.

Bize çadır kurdurmadılar. Sendika CHP’li Beşiktaş Belediyesi’ne baskı uyguladı. Belediye çadır kurduruyor, Başkan İsmail Ünal ise telefonlarımıza

çıkıyor. İstanbul Emniyet Müdürlüğü, Beşiktaş Belediyesi ve sendikanın bir engelli işçiden ödleri kopuyor. Bu mevzi işçi sınıfının mevzsidir. Onlar da bu mevziyi düşürmeye çalışıyor.

“Hiçbir sendika destek vermedi!”**- Direnişinize desteği yeterli görüyor musunuz?**

- Gökkuşağı Hareketi destek veriyor. Tez Koop-İş 2 Nolu Şube geldi. Onun dışında herhangi bir sendika destek vermedi.

Konfederasyonlarla görüşmeler yaptım, Türk-İş’i aradım Türk-İş’e bağlı sendikaların çoğunu aradım. Şu an bu Güçbirliği içinde bulunan sendikaların hepsini tek tek aradım. Hiçbirinin genel başkanı benimle görüşmedi. Türk-İş Başkanı da dahil.

DİSK’i aradım. DİSK’e bağlı sendikardan Dev Sağlık-İş, Enerji-Sen vb. sendikaların şubeleriyle görüştüm. “Sen bize bir mail at biz seni destekleriz” dediler. Ama böyle bir destek görmedim. DİSK Genel Merkezi’nden Tayfun Görgün ile görüştüm. O da bana “Bizim genel kurul kararımız var, bizim sendikamıza bağlı olmasa bile bir işçi direniyorsa biz ona gider destek atarız. Ama sen bir sendikanın önünde direniyorsun herkes geliriz der ama kimse gelmez. Ben sana açık söylüyorum biz de sana destek veremeyiz” dedi.

- Direnişinizin ileriki süreçlerinde neler yapmayı planlıyorsunuz?

- Direnişteki diğer işçilerle de görüşüyoruz. 5 Eylül günü yaptığımız basın açıklamasına Fıratpen direnişçisi Cafer Timtik geldi. Mersin Limanı’ndan Uğursan işçileriyle konuştuk, Casper işçileri gelmişlerdi, görüşmelerimiz devam ediyor. Eylem programımız daha netleşmedi ama bu işin peşini bırakmayacağım.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Direnışlerden...***Astaş’ta yeniden direniş***

Tekirdağ Çorlu’da kurulu Astaş Alüminyum’da çalışan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler, hız kazanan işten atma saldırılarına karşı fabrika önünde tekrar direnişe başladı.

Ramazan Bayramı öncesi işten atılan işçiler bayram tatilinin ardından fabrika önünde direnişe geçtiler. Sözleşme sürelerinin dolduğu bahanesiyle işçileri işten atmakla tehdit eden ve sendikadan istifaya zorlayan Astaş patronu baskılarını direnişle birlikte daha da arttırdı. Servisler içeri çekilerek işçilerin direnişteki işçilerle bağ kurması engellenmeye çalışılıyor. İşçilere el sallayarak ya da alkışlayarak işe giren işçiler işten atılmakla tehdit ediliyor. Direnişlerinin 4. gününe giren Birleşik Metal-İş üyesi işçiler sendikal haklarının tanınması ve atılan işçilerin geri alınması için mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ediyor.

Astaş’taki ilk örgütlenme sürecinde yaşanan işten atmaların ardından fabrika önünde direniş yaşanmış, atılan işçilerden bir kısmının işe iadesinin ardından direniş sona erdirilmişti.

G.E.A.’da direniş sürüyor

Gebze’de kurulu G.E.A. Klima’da, patronun lokavt Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

saldırısına karşı direnişle cevap veren DİSK / Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin fabrika önündeki bekleyişi sürüyor. Patron saldırısının yanı sıra, kolluk güçleri ve GOSB Yönetim Merkezi’nin keyfi baskı ve tehditleri altında devam eden direniş, 100. gününü geride bıraktı.

Baskılar artıyor

İşçiler, patronunun asılsız ihbar ve şikâyetleri doğrultusunda hareket eden Gebze ve Çayırova polisleri ile GOSB Özel Güvenlik Birimleri’nin bayram öncesi direnişlerine yönelik baskı ve tehditleri arttırdığını, gece direniş alanında kalmadıkları için dönem dönem direniş çadırı, pankart ve dövizlerinin yerinden söküldüğünü söylediler.

Patronun bugüne kadar başvurduğu tüm uygulamaların hukuk dışı olduğunu belirten direnişçi işçiler, “Bilirkişi raporlarıyla kanıtlandığı halde yeni işçiler olarak içerideki üretimi devam ettirmeye çalışan, üretmediği koşullarda ise dışarıda üretme yoluna başvuran patronun asıl hedefi, fabrikada hayata geçirmeye çalıştığı kurlsız ve esnek çalışmaya karşı verilen mücadeledir” dediler.

Kızıl Bayrak / Çorlu - Gebze

Liman direnişinin bayram güncesi

Liman işçileri bayramı direniş çadırlarında karşıladılar. İşçiler direniş alanında bayramlaşırken mücadele kararlılıklarını gösterdiler.

Bayram direniş çadırında karşılandı

Arefe günü gece nöbet tutan işçiler sabah erkenden kalkıp bayram temizliği yaptılar. Sabah saatlerinde işçiler direniş çadırında toplanmaya başladılar. Diğer günlerden farklı olarak bayram günü masalarda bayram şekeri ve kolonya da bulunuyordu. Öncelikle bayramlaştılar. Birçoğu daha aileleriyle bile bayramlaşmadan gelmişti çadıra. Bayram günü limanda çalışan işçiler de işe giriş ve çıkışlarda direniş çadırına gelerek bayramlaştılar. Patronlar işten atma saldırısıyla bayramı işçilere zehir etmek istemişti. Fakat liman işçileri direniş yolunu seçip, bayramı da birlik ve dayanışma havasında karşıladılar. Bayramın ilk günü çadırdaki müzik dinletisi yapıldı. İşçi arkadaşlarının katılımıyla devrimci ezgiler söylendi. Daha önce, gelecek misafirlerin de katılımıyla bayramın 2. gününde bayramlaşma yapılması planlanırken bayramın ilk günü de direniş çadırı boş bırakılmadı. “Bayram yeri direniş çadırıdır” sözü tutulmuş oldu.

2. günde kitlesel destek

Bayramın ikinci günü yine sabah saatlerinde işçiler direniş çadırına gelmeye başladılar. Liman-İş Mali Sekreteri Önder Avcı sabah direniş çadırına gelerek direnişçi işçilerin bayramını kutladı. Avcı, bayramlaşma için davul ve zurna ekibi çağırttı.

Saat 11.30 civarı Genel-İş üyesi belediye işçileri, direniş çadırının bulunduğu sokağın başından sloganlarla çadıra yürüdüler. Liman işçileri ve belediye işçileri bayramlaştılar. Direnişe dair sohbetler edildi. Bu esnada davul ve zurna çalınmaya başlandı. İşçiler grev halayına durdular.

Öğle yemeği saatinde içeride çalışan işçiler de dışarı çıkarak bayramlaşmaya katıldılar. Alkışlar ve sloganlarla karşılanan işçiler, direnişçi işçilerle kucaklaştılar. Bu esnada kitlenin sayısı 200’ü aştı. Bir süre hep birlikte halaylar çekildi, oyunlar oynandı. Bu sırada mali sekreter Önder Avcı işçilere seslendi. Konuşmasında patronlara yüklenen Avcı şunları söyledi: “Sizler nasıl ki bayramı çoluk çocuğunuzla beraber geçiriyorsunuz bu bizim de hakkımız. Buradaki işçilerin tek suçu sendikaya üye olmak mı? Öncelikle işçi kardeşlerime bu anlamlı direnişten dolayı bir kez daha teşekkür ediyorum ve MIP’e sesleniyorum, şimdi 35 işçi var kapının önünde siz adım atmazsanız bu sayıyı 350 yaparız”

Konuşmanın ardından Genel-İş adına konuşan Vakkas Kılınç direnişçi işçileri selamlayarak sonuna kadar destek sözü verdi. Kılınç’ın konuşması alkışlarla ve “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganıyla karşılandı. Konuşmaların ardından çalışan işçiler limana geri döndü. Belediye işçileri de çadırdan ayrıldılar.

Kitlesel ve coşkulu bayramlaşma direnişçi işçilere moral verdi. Bayramın ikinci günü akşam saatlerine kadar yoğun geçen güne dair sohbetler edildi. Direnişin seyri üzerine konuşuldu. Ardından işçiler gece nöbet tutacak arkadaşlarıyla vedalaşıp ertesi gün buluşmak üzere çadırdan ayrıldılar.

Bayramın 3. günü de ziyaretler sürdü

Bayramın 3. günü sabah saatlerinde direniş çadırında toplandı. 1 Eylül Dünya Barış Günü

nedeniyle Mersin’de bir miting düzenlenecekti. Bir işçi daha önceden planlandığı gibi bir bildiri yazdı ve çadıra getirdi. Liman işçilerinin direnişini anlatan bildiri Mersinli işçi ve emekçileri duyarlılığa çağırıyor ve direnişe destek istiyordu. Bir gün önceki coşku ve kalabalığın ardından bayramın 3. günü biraz durgun geçti. Öğle yemeğinin ardından akşamki miting ile ilgili sohbetler edildi. Direniş çadırına gelen ilerici ve devrimci kurumlarla bayramlaşıldı. Kolonya ve şeker ikram edildi, çaylar içildi.

Saat 17.00 civarında işçiler direniş çadırından ayrıldılar. Hazırlanmış oldukları bildirileri şehrin merkezi caddelerinde dağıtarak KESK binasına doğru yürüdüler. İşçiler KESK binası önünde toplanıp burada sendikalar, ilerici ve devrimci kurumlarla birleşerek miting alanına doğru yürüyüşe geçtiler. Yol boyunca halkların kardeşliğini haykıran işçiler bir yandan da sesli ajitasyonlar eşliğinde haksız yere işten atıldıklarını ve direnişlerini anlattılar. Miting yaklaşık 1 saat sürdü.

Kızıl Bayrak / Mersin

BDSP’den liman işçilerine ziyaret

Mersin BDSP, direnişlerini sürdüren Liman-İş üyesi liman işçilerine destek ziyareti gerçekleştirdi.

BDSP’liler direniş çadırının bulunduğu sokağın başında toplanarak direniş alanına sloganlarla yürüdü. BDSP’liler işçiler tarafından alkış ve sloganlarla karşılandı. Direnişin seyrine dair sohbetlerin yapıldığı ziyarette BDSP’liler işçi sınıfının geçmiş deneyimlerini işçilerle paylaştı ve kurtuluşun örgütlü sınıf mücadelesinden geçtiğini vurguladı.

18 Eylül’de gerçekleştirilecek dayanışma etkinliğinde direnişçi işçilerin sahneye koyacağı tiyatro oyununa dair bir çalışma yapıldı. İlk defa böyle bir deneyim yaşayan işçilerin keyifli oldukları gözlemlendi. İçilen çayların ardından BDSP’liler direniş çadırından uğurlandılar. Ziyaretin ardından işçiler tiyatro çalışmasına devam etti. Bunun yanında direnişçi işçilerden oluşan şiir topluluğu da şiir çalışması yaptı. Yoğun geçen bayram programının ardından yapılan kültür-sanat etkinlikleri direniş çadırında moralleri oldukça yükseltti.

Akşam sohbetlerinin ardından işçiler direniş çadırını gece nöbetçilerine emanet edip çadırdan ayrıldılar. Gece vardiyasına gelen işçiler çadıra gelip hal hatır sordular. Kendi yemeklerini direnişçi işçilerle paylaştılar. Dönüşümlü olarak uyuyan işçiler gece boyunca sohbetler edip direnişi tartıştılar. Günün ilk ışıkları ile birlikte sabah temizliği yapıldı ve direniş çadırında yeni bir gün başladı.

Kızıl Bayrak / Mersin

Gebze’de yaygın devrimci faaliyet

Gebze BDSP, bölgede kesintisiz sürdürdüğü devrimci sınıf çalışmasıyla işçi ve emekçileri emperyalist saldırganlığa, kapitalist sömürüye, sosyal yıkım saldırılarına ve Kürt halkına yönelik baskı ve teröre karşı mücadeleye çağırıyor.

BDSP’nin kıdem tazminatı bildirileri Gebze’nin Merkez, Trafo, Akse Sapağı, Feniş Köprüsü, Osmangazi Tren İstasyonu ile Çayırova’nın Emek, Yıldız Market, Muhtarlık, Mahsuni Şerif, Can Emlak, Erişler, Perşembe Pazarı, Mandıra, Fevzi Çakmak Lisesi ve Pastane işçi servis duraklarında dağıtıldı. Ayrıca Gebze’nin Mevlana, Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Köşklü Çeşme, İnönü; Çayırova’nın ise Emek, Özgürlük, Atatürk semt ve mahallelerine gerçekleştirilen yaygın bildiri dağıtımlarıyla da işçi ve emekçiler örgütlü mücadeleye çağırıldı.

Bildirileri Birleşik Metal-İş’in örgütlü olduğu Sarkuysan ve Kroman Çelik fabrikalarının önünde de dağıtan sınıf devrimcileri, “genel grev- genel direniş” çağrısı yaptılar.

BDSP’liler yaygın biçimde duvar yazılamaları da yaptılar.

Emekçi semtleri ve mahallelerinde “Kıdem tazminatı hakkımız gasp edilmek isteniyor... Geçit vermeyelim!”, “Sermayenin saldırılarına karşı genel grev, genel direniş!”, “Kahrolsun sömürgecilik, Kürt halkına özgürlük!”, “Kürt halkıyla dayanışmayı büyütelim!”, “Kürt halkına özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!”, “Afrika’da ‘insanlık sınavı’ verenler yaşanan felaketin sorumlularıdır!”, “Kapitalizm açlık ve ölüm demektir!”, “Emperyalizm yenilecek direnen halklar kazanacak!”, “Halkların kurtuluşu sosyalizmde!”, “Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Sermayenin saldırılarına karşı direnen işçilerle dayanışmayı büyütelim!” şiarlı yazılamalar gerçekleştirerek işçi ve emekçileri mücadele saflarına çağırdılar.

Sınıf devrimcileri, Gebze ve Çayırova’daki emekçi semtleri ve mahallelerinde Kızıl Bayrak satışları da gerçekleştirdiler.

Kızıl Bayrak / Gebze

Yaşasın Ontex direnişimiz!

Sömürü ve ihanet çemberini mutlaka kıracağız!

6 ayı aşkın bir süre önce sermayeye ve sendika bürokratlarına karşı direniş bayrağını yükselten Ontex/Canbebe işçileri, fabrika önünde kurdukları çadırı kaldırdılar. Fakat direnişçi işçiler mücadelelerini başka biçimlerde sürdürme kararlılıklarındalar. Çünkü Ontex direnişçileri artık başladıkları noktada değiller. Dostlarını, düşmanlarını, dost görünüp düşmanlarının yanında saf tutanları tanıdılar. Bilinçte ve eylemde yetkinleştiler. Kendi kurtuluşlarının işçi sınıfının kurtuluşuna bağlı olduğunu öğrendiler. Bu nedenle de sınıf mücadelesinde etkin biçimde yer almaya devam edeceklerini duyuruyorlar.

Ontex/Canbebe işçilerinin direnişi sendika bürokrasisine karşı verilen bir mücadele olarak, aynı zamanda sendikal imkanlardan mahrum, dahası sendikal mekanizmaların direnişlerini boğmak için yaptıkları çirkefliklere göğüs gerilerek yürütülen bir mücadeleydi.

Bu mücadele aynı zamanda sendika bürokratlarının kuyruğundan çıkma gücü bulamayan reformizme karşı da verildi. Onlar ki bürokrasiden bahsedip bu işçi direnişini uzun zaman görmezden geldi. Bunlardan bazıları ise bu tutumu direniş boyunca sürdürdüler.

Tüm bu zorluklar aynı zamanda direnişin önemini de doğrulamaktaydı. Ontex işçisi, sermayenin kucağında sendikacılık yapan bürokratların, bu bürokratların yamacında solculuk oynayan reformizmin rahatını bozdu. Bu ölçüde de boğulmak istendi.

Ontex işçileri, “fabrikadaki patron-sendika bürokratları işbirliğiyle kurulmuş 30 yıllık düzene darbe vurduk” diyorlardı. Gerçekte, aynı zamanda işçi sınıfı üzerinde kurulmuş 30 yıllık düzene darbe vuruyorlardı. Çünkü Ontex’teki düzen, gerçekte ülkede hüküm süren düzenin, tüm özelliklerini taşıyan küçük bir hücreydi sadece. 12 Eylül darbesiyle işçi sınıfının taban örgütlerinin kırılp sosyalist-devrimci birikimlerinin vahşice ezilmesiyle kurulan bu düzende, sermaye-hükümetler ve sendika bürokrasisi elbirliğiyle işçi sınıfının üzerine bir karabasan gibi çökmüştür.

İşte Ontex işçilerinin darbe vurdukları düzen de,

seslerinin boğulmak istenmesinin nedeni de kuşkusuz buydu.

Ancak bir avuç Ontex işçisi büyük yokluklara rağmen bu ablukayı yarmayı bildi. İrade, ısrar ve kararlılıkla, asıl önemlisi kendi özgücüne dayanarak yaptı bunu. Fakat kendi özgücüne yaslanmakla birlikte bu ablukanın yarılmasında en büyük silahı devrimci sınıf çizgisiydi. İşçilerin davasını kendi davaları kabul eden sınıf devrimcilerinin sahiplenmesiyle, sendikal çürümeye ve onun tüm kirliliğine meydan okuyarak pırl pırl bir direniş odağı yaratıldı.

Öyle ki aynı dönem içerisinde sendikalar tarafından örgütlenen ya da desteklenen işçi direnişleri hareketsizlik içerisinde tüketilirken Ontex direnişi aylar boyunca gücünü ve etkinliğini sürdürdü. Dahası direniş kendi yerelliğinden çıkarak sınıfsal ve siyasal alanda taraflaştırıcı bir işlev gördü.

Vardığı nokta itibarıyla direniş en başta koyduğu hedeflere ulaşamadı, bu açık. Yani Ontex yönetimine diz çöktürülüp işe dönüş sağlanamadı. İşbirlikçi sendika bürokratlarının tahtı da yıkılmadı. Süreç içerisinde yapılan bazı taktik hatalar ile birlikte direniş bu amaçlarının gerisinde kaldı. Fakat direniş politik ve moral bakımdan amaçlarına fazlasıyla ulaştı. Sermaye ve sendikal bürokrasi işbirliğine karşı güçlü ve etkin bir mücadele yürütüldü. İşçi sınıfı içerisinde kararlı, direngen, militan bir direniş odağı yaratıldı. Böylelikle devrimci bir irade ile donanmış kararlı bir işçi grubunun neler yapabileceğini de göstermiş oldu.

Ontex direnişi deneyimi, önümüzdeki günlerde farklı yönleriyle değerlendirilecek ve gerekli dersler çıkarılmaya devam edilecektir. Bu derslerin ışığında sınıf mücadelesinde Ontex’i de aşacak yeni örnekler yaratılacaktır. Bu yolda ilerlenerek sermayenin ve sendikal bürokrasinin saltanatı mutlaka yıkılacaktır.

Yaşasın Ontex direnişimiz!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

27 Ağustos 2011

Ontex direnişi yol gösterecek!

Ontex Türkiye’nin İstanbul Yenibosna’daki fabrikası önünde 192 gündür direnen **Selüloz-İş üyesi Ontex/Canbebe işçileri**, sermayeye ve sendikal bürokrasiye karşı başlattıkları fabrika önü direnişi 27 Ağustos günü gerçekleştirdikleri eylemle noktaladılar.

Direnişlerinin belli bir olgunluğa ulaştığını ve belli kazanımlar elde edildiğini ifade eden işçiler, direnişin taleplerinin hepsinin karşılanmasının farklı sınıf bölüklerinin harekete geçirilmesinden ve işçi sınıfının ortak mücadelesinden geçtiğini belirttiler.

Eylemde, Belediye-İş İstanbul 2 No’lu Şube Başkanı Hasan Gülüm, Deri-İş Sendikası Yönetim Kurulu ve BİR-KAR’ın gönderdiği mesajlar da okundu.

Vardiya değişim saatine denk getirilen eylemde servislerin giriş ve çıkışında coşkulu sloganlarla işçiler selamlandı. Eyleme BDSP, DİK, ÜİD-DER, İşçi Birliği ile Birleşik Metal-İş’te örgütlü Güven Elektrik İşyeri Baştemsilcisi Erol Bat ve işçiler destek verdi.

Eylemin ardından işçiler, kendi elleriyle

27 Ağustos 2011 | Sefaköy

kurdukları çadırı yine kendi elleriyle ve dostlarıyla beraber söktüler.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Deri-İş’ten Ontex işçilerine kutlama

Deri-İş Sendikası Yönetim Kurulu, 6 ay boyunca sürdürdükleri direnişlerini sonlandırarak çadırlarını kaldıran Ontex/Canbebe işçilerine bir mesaj yollayarak sınıf mücadelesinde başarılar diledi.

Deri-İş Yönetim Kurulu’nun mesajı şöyle:

Sevgili Ontex Direnişçisi İşçi Arkadaşlar,

Haksız yere işten çıkarılmanızı protesto etmek ve işe geri dönmek için aylardır verdiğiniz uzun direnişinizden dolayı sizleri kutluyoruz. Haklarımızı korumak, haksızlıklara karşı çıkmak için mücadele etmekten başka bir yol yoktur. Mücadele ve direniş onurlu bir yaşam için vazgeçilmezdir. Siz direnişçi kardeşlerimiz bunun değerli bir örneğini sergilediniz.

Açıktır ki her direniş ve mücadele ilk baştaki hedeflerine ulaşmak zorunda değildir. Sonuçta mücadelenin inişleri çıkışları, yengileri yenilgileri iç içedir. Yalnızca meseleye dar bir bakış açısıyla yaklaşanlar direnişin hedefleri ile sonucunda elde edenleri kıyaslayarak başarıyı ve başarısızlığı ölçmeye çalışırlar. Ancak meseleye daha geniş bir perspektifle bakanlar, sınıfsal bir yaklaşım sergileyenler açısından baştaki hedeflere ne kadar ulaşıldığı elbette önem arz eder ancak esas olan işçi sınıfının haksızlığa başkaldırması, kendisine dayatılan kölelik zincirlerini reddetmesi, onuruna-ekmeğine sahip çıkma cüret ve cesaretini göstermesidir. Direniş yerleri işçi sınıfı için birer okuldur ve bu okulda işçiler sınıf olmayı, direnmeyi, haklarını öğrenir, sınıf dostlarını düşmanlarını tanır, doğruyu yalandan, gerçeği sahteden ayırır.

Dayanışmayı, hakkına sahip çıkmayı, bireysel değil toplumsal düşünmeyi ve tarihin en ilerici sınıfının üyesi olmanın değerini anlar. Üretimi, paylaşımı, dostluğu, yoldaşlığı tanır. Tüm dünyayı saran büyük bir sınıfın ve muazzam bir mücadelenin mütevazı bir parçası olduğunu somutlar.

Eğer direnişin sonunda bu güzel değerlere sahip olunarak işçi kardeşlerimiz direniş yerinden ayrılıyorsa, edindikleri deneyimleri, öğrendikleri ateşi yeni yerlere yaymanın coşkusuna içlerinde duyuyorsa ve her bir direnişçi kardeşimiz mücadeleyi yeni alanlara taşıma gayreti içine giriyorsa, özcesi işçi sınıfının daha örgütlü olması için, daha büyük mücadelelere hazırlanması için sınıfa yeni öncüler kazandırılmışsa işte o direniş kazanmıştır. İşte o direniş işçi haklarına saygı göstermeyen sermayeye karşı verilen en büyük korku, en güzel cevaptır.

Sizleri bu nedenle bir kez daha kutluyoruz ve daha yeni mücadelelerde başarılar diliyoruz.

T.Deri İş Sendikası Yönetim Kurulu

TTB Merkez Konseyi Üyesi Hüseyin Demirdizen ile KHK saldırısı üzerine konuştuk...

“Geniş bir mücadele cephesi oluşturacağız”

- Öncelikle hükümetin KHK hamlesi nasıl bir çerçeveye oturuyor?

Kanun Hükmünde Kararname, kanun yerine geçen yasal düzenleme anlamına geliyor. Kanunlar parlamenter sistemlerde meclisler tarafından yapılır ve salt hükümetlerin tasarrufunda değildir. Hükümetlerin yanısıra başka muhalefet güçleri ve hatta toplumun diğer kesimleri de kanun teklifi hazırlayıp parlamentoya sunabilirler. Temel olarak yasaların ve diğer düzenlemelerin evrensel değerler ve temel hukuk normlarına uygun olması beklenir.

Ancak KHK’ler ne usul açısından, ne temsiliyet ve meşruiyet açısından ne de içerik açısından asgari hukuk normları ve demokratik teammüllerle bağdaşmadığı gibi, pekçok temel hakka da saldırı niteliğindedir. Hukuk ve evrensel değerlerin yerine isdibdat ve oligarşik dönemlere özgü tam bir keyfiyet düzenlemesidir. Neo-liberal sömürü ve rant politikalarının engelsiz ve koşulsuz uygulanmasının yasal altyapısının pekiştirilmesi ve özgürlük ve demokrasi artıklarının yasal alandan temizlenmesi çabasıdır. Emek ve demokrasi mücadelesinin bastırılması çabasıdır.

KHK askeri rejimlerin ürünüdür ve eğer hükümet darbelerle hesaplaşmakta samimi ise (biz olmadığımızı biliyoruz) zul olarak kabul edilmelidir. Esasen yasama yetkisini kendi çoğunluğundaki meclisten bile kaçırma, muhalefete tahammülsüzlük düzenlemesidir. Aslında keyfiyetin, mutlakiyet anlayışının ve tekçi zihniyet ile monarşik yönetimin dışı vurumudur. Her ne kadar KHK’nin içerisinde hukuki terim olsa da kanun hükmündeki kararnamenin kanunsuzluk, hukuksuzluk içerdiğini ve kural tanımadığını görüyoruz.

Hükümetin KHK’lere gerekçe olarak gösterdiği “kurum ve kurulların uyumlu çalışması”, “karar süreçlerinin hızlandırılması” gibi söylemlerin arkasında meslek örgütlerinin, sendikaların etkisizleştirilmesi, sözde bağımsız üst kurulların doğrudan hükümete bağlanması ve yeni rant ve sömürü alanlarının genişletilmesi için engellerin kaldırılması olduğunu biliyoruz.

“Ülkeyi padişah fermanlarıyla yönetmek istiyor”

TMMOB ve TTB’ye yönelik yeni düzenlemeler ile imar ve planlama süreçlerinin meslek örgütlerinin ve kamuoyunun denetiminden kaçırılması, meslek örgütlerinin meslek ve üyeler üzerindeki etkilerinin ve yaptırımlarının ortadan kaldırılmaya çalışılması, artan direniş hareketleri karşısında duyulan korkunun sonucudur. Hükümet bir taraftan artan toplumsal muhalefeti şiddet yoluyla bastırmaya çalışırken diğer yandan hukuki engelleri de temizlemek istiyor. Toplumsal muhalefete dayanak noktası oluşturan bazı yasal boşlukları da KHK’lerle ortadan kaldırıyor. Bu yönüyle kurlsız, hukuksuz ve keyfiyete dayalı bir yönetim anlayışını dayatıyor. Ülkeyi padişah fermanlarıyla yönetmek istiyor.

Bütün yönetim süreçlerinin ekonomi-politik süreçler tarafından belirlendiği düşünüldüğünde, teğet

geçen küresel krizin önümüzdeki günlerde daha da derinleşeceğini ve artması kaçınılmaz olan toplumsal mücadeleyi bastırabilmek zorunluluğu olmasaydı 9 yıldır ülke yöneten bir iktidarın 3. iktidar dönemine girerken zaten parlamentoda kanun çıkarabilme şansına sahipken neden böyle bir yola girdiğini anlamak zor değildir.

Seçimler öncesi siyasi ve toplumsal desteğinin azalacağını düşünerek aldığı KHK yetkisini şimdilerde sosyal, siyasi ekonomik hayatı yeniden dizayn etmek ve kendi iktidarını pekiştirmek için bir fırsata dönüştürmeye çalışmaktadır.

Dolayısıyla hükümet, “Yasa masa, hukuk filan tanımam. Ben hükümet olarak birtakım düzenlemeleri KHK adı altında çıkarırım ve saldırıya devam ederim” diyor. Buradan, toplumun önemli bir kesimiyle açık bir çatışmaya giriyor. Giderek artan Kürt sorunu konusundaki söylemini, yaptıklarını ve yükselen savaş dilini dikkate aldığımızda hemen her konuda daha saldırgan ve tahripkar bir yönetim biçimini seçiyor. KHK’lerle bunun değişik alanlardaki biçimlerini oluşturuyor.

Kapitalist sistem içerisinde bu iktidarların sistemle bir sorunu yoktur. Sistemin değişik parçalarıyla zaman zaman gerilimler yaşasa da, zaman zaman yargıyla, orduyla ve başka kesimlerle sorunlar yaşasa da kapitalist sistemde siyasi partilerin bu tür kurumlarla çok temel ve hayati uzlaşmazlıkları yoktur. Çünkü hepsi de bu sömürü sisteminin devam etmesini, eşitsizliğin, adaletsizliğin, hukuksuzluğun kendi kontrolleri altında devam etmesini isterler. Bunlar aynı zamanda devlet içerisinde iktidar odakları olarak konumlanmışlardır. Ordu bir iktidar odağıdır, siyasi parti ve hükümet iktidar odağıdır. Hükümet, tüm bu kesimler içerisinde dağılmış olan değişik güçleri kendi kontrolüne alma mücadelesi yürütmüş ve ikinci iktidarlığı döneminde bunu önemli ölçüde başarmıştır. Bu yönüyle devletin bütün aygıtları içerisinde bu iktidarın, bu düzenin sürdürülebilmesi için tam bir uyum vardır. Hizaya getirilme falan değil esas itibarıyla ordu, yargı ve YÖK gibi toplumun parlamenter sistemin denetiminden yasama sürecinin kaçırılmasını dikkate alırsak burjuva demokrasisinin bile en temel unsurları olan yasama, yürütme ve

yargının bağımsızlığını ortadan kaldıran totaliter bir baskıcı dönemin özelliklerini görürüz.

Dünyada ve Türkiye’de 70’li ve 80’li yıllar, pekçok ülkede askeri yönetimler şeklinde güdük demokrasilerin bile rafa kaldırıldığı ve neo-liberal saldırıların en çok hızlandığı dönemlerdir. 70’li yılların ortalarından itibaren Güney Amerika’da, 80’li 90’lı yıllarda Orta Avrupa, Eski sosyalist ülkeler ve kendi ülkemizin içinde bulunduğu kuşak aslında bu özelleştirme saldırılarının, daha fazla kar için emeğin daha fazla sömürülmesi, örgütlerinin etkisizleştirilmesi, temel hakların ortadan kaldırılması gibi saldırıları eğer becerilebilirse parlamenter sistemler içerisinde yapılmıştır, becerilemediği yerlerde de yedek gücü olarak tanımladığımız asker ya da diğer militarist güçler devreye sokulmuştur. Çoğu zaman devlet içerisindeki bu çelişkinin demokratikleştirme adı altında topluma sunulması, geniş toplum kesimlerinin gerçek taleplerinin ertelenmesiyle sonuçlanmıştır. AKP iktidarının kendisi 12 Eylül programının ürünüdür. Kenan Evren’le birlikte başlayan; sendikaların, meslek örgütlerinin, siyasi partilerin kapatılarak eğitimin ve toplumsal hayatın dinin ve islamın referansıyla dizayn edilmeye çalışıldığı bir dönemde AKP ve diğer siyasi partiler de gerçekten büyüme, beslenme olanağı bulmuşlardır. Kendisini var eden güçlere karşı bir savaş açmış olması taktik bir durumdur. Toplum karşısında demokrasi gücü olarak algılanmasına ya da kendisini öyle sunmasına iyi bir fırsat hazırlamıştır. Bu yönüyle toplumun büyük çoğunluğunu daha çok yoksullaştıran, eşitsizliği derinleştiren bir gücün demokratik açılım yapması mümkün değildir. Bütün bunlar için ücretler ve örgütlenme başta olmak üzere çalışma hayatıyla ilgili hakların en alt düzeyde tutulması beklenir. AKP de bunu yapmaktadır.

Eğer askerle hesaplaşması bir demokratikleşme programıysa, son zamanlarda pekçok tutuklamayı ve operasyonu, neyle suçlandığını bilmeden insanların yıllarca içeride kalmasını, salt siyaset yaptığı için sendikaların, meslek örgütlerinin, seçilmiş insanların içeriye alınmasını anlamak, hatta basılmayan kitaplar nedeniyle suçlamak gibi şeyleri anlamak kolay değildir.

- KHK’ler yoluyla sağlıkta hedeflenen nedir?

Hükümetin ‘Tam Gün’ dediği, bize göre uluslararası sermayeye sağlık insan gücü piyasası oluşturma yasası olarak tanımladığımız sağlığın özelleştirilmesi, sağlık çalışanlarının güvencesiz çalıştırılması, emeğin değersizleştirilmesi programıdır. Ama bu yasa için hükümet “Ben herkese sağlık götürüyorum. Herkesin sağlığa ulaşmasını hızlandırıyorum. Bu açıdan da doktorları tam gün çalıştırmak üzere bir yasa çıkarıyorum” demistir. Anayasa Mahkemesi, Danıştay ve benzeri diğer yargı süreçlerini denetlemekle yükümlü olan kuruluşlar da bu durumun temel haklarla çelişeceğini söylemişlerdir. Hükümet bunları, hiç konuşulmamış varsayarak KHK’nin içerisine koymuştur. Dolayısıyla bunun hukukla ilgisi yoktur. Yasal değildir çünkü yasal süreçleri denetlemekle görevli Danıştay ve Anayasa

Mahkemesi bu düzenlemenin yasal sonuçlar içerdiğini söylemiştir.

Çünkü hükümet düzenlemesinde, tek bir sektörde çalışması anlamında “tam gün” diyor. Tek sektörde yani kamu sektöründe, özel sektörde zincirlerin içerisinde 7 gün 24 saat çalışılabilecek bir düzenleme getiriyor. Söylediği tek şey “ben kendi adına çalışmaya izin vermem.” Neden?

Küresel sermayenin, Türkiye’de sağlık alanına yatırım yapmış olan yerli sermayedarlarla birlikte ucuz ve nitelikli işgücüne ihtiyacı vardır. Burada beş yıldızlı oteller, yarın kamu-özel ortaklığıyla birlikte şehir hastaneleri yapılacaktır. Burada “sizin yetişmiş emeğinize ihtiyacım var. Size başka alanlarda çalışma hakkı vermem” demektedir. Üstelik bunu başka bir demagojiyle yapmaktadır. “Tam günü getiriyorum. Bundan sonra hem muayenehanede hem hastanede çalışmayacaksınız” derken diğer yandan da muayene tercihini yaparsan ben seni yaşatmam” diyor. Buraya gelersen de açlık sınırındaki ücretin dışında birşeyi garanti etmem. Performans diye bir şey var. Ne kadar çok çalışabiliyorsan ve usulsüz işlem yapabiliyorsan o kadar çok işlem yapabilirsin diyor. Hükümet aslında, 70 milyon insanın gözünün içerisine bakarak, “Ben sağlık ortamında performansı ortaya koyarak senin sağlığın üzerinden bir pazar yaratıyorum. Sen bu pazarın en kıymetli girdilerinden bir tanesisin. Bu pazarda daha çok rant elde etmek üzere yapılmış büyük hastaneler, ilaç ve teknoloji sektörleri zinciri hekimler aracılığıyla sürdürecektir. Sen de buna kendini hazırla” diyor.

“Kendini hazırla çünkü hem yaptığım düzenlemeyle kamu hizmetlerini özelleştiriyorum” diyor.

Büyük özel hastanelerin zincirlerinin tamamı neredeyse yüzde 50’ye yakın hisseleri satılarak çok uluslu şirketlerin ortağı olmuşlardır. Kamu-özel ortaklığı projesinin kendisi bizzat çok uluslu şirketlerin ancak konsorsiyumla gireceği projelerdir. Şu ana kadar Kayseri, Elazığ, Ankara olmak üzere üç tanesi uygulamaya başlamıştır. Ankara’daki en büyük kamu özel ortaklığı projesinde, projeyi satın alan grup işi, inşaat, yol ve tünel açmak olan İtalyan Aspal di şirketi ve AKP hükümeti döneminde palazlanan Türkerler Grubu’dur. Daha önce, Erdemir, Seka, Tüpraş’ın özelleştirilmesi gibi... Bu projelerin hemen tamamının AKP hükümetinin uygulamasında küresel sermayenin talepleri doğrultusunda yapılan düzenlemeler olduğunu, o nedenle ülke ve toplum yararına olmayan projelerdir. Her özelleştirme projesi yüzlerce insanın işsiz kalmasına ve yoksulluğun artmasına yol açmıştır.

“Üniversitelere yapılmış en büyük saldırı”

Burada özel sektörün teşviki noktasında sağlık alanında çok ilginç bir düzenleme yaptı hükümet. Üniversitedeki çalışma biçimiyle ilgili, “Üniversitedeki öğretim üyeleri kadroları üniversitede kalacaklarsa sadece eğitim işi yaparlar, saat 16.00’dan sonra özel sektörde çalışabilirler” dedi. Bu ne demek? “Ben maliyetini üstleniyorum. Emeklilik, sosyal güvenlik primleri, asgari ücretlerini veriyorum. Burada iki-üç saat dert anlatacaklar ama hastaya değemeyecekler. Hasta kendilerinden hizmet almak istiyorsa öğretim üyesi saat 16.00’dan sonra özel hastaneye gidecek. Hasta da oraya gidecek. Yaptığı işten para kazanacak. Hasta da bu hizmetten

yararlanmak istiyorsa özel hastaneye müşteri olarak gidecek. Öğretim üyesi üniversitede kaldığı için maliyetinin bir bölümünü devlet üstlenmiş olacak. Özel sektör için ucuz ve nitelikli işgücü olarak çalışacak. Bunu da yapmadığı koşullarda öğretim üyesine 2 yıl ücretsiz izin verecek. “Git özel sektörde çalış. İki yıl içerisinde ben zaten üniversiteleri ortadan kaldırıyorum. Senin döneceğin bir yer kalmaz. Batırırım ve üniversiteleri yüksek okul haline getiririm. Sağlık hizmetini büyük tekeller için uygun hale getirmem lazım. Üniversitedeki öğretim üyesine hasta baktırmayarak ve ameliyat yaptırmayarak fiilen oraların çökertilebileceği bir düzenlemeyi ‘Tam Gün’ adı altında getiriyorum” diyor.

Bu düzenlemeyle, eğitim ve pratiğin birarada olduğu bir etkinliği fiilen parçalayarak sadece hizmet kısmını dışarıya çıkarmakla kalmıyo, aynı zamanda eğitim sürecini de baltalıyor. Tıp eğitimi, görmeden veya yapmadan alınamaz. Kontenjanları arttırarak, üniversiteler üzerindeki akademik özgürlüğü baskı altına alarak sürdürdüğü değersizleştirme sürecini KHK ile yasal bir hale getirmiş oluyor.

“TTB’nin mücadelesi tedirgin ediyor”

- Bu uygulamalar çalışanlar ve hastalar açısından nasıl sonuçlar yaratıyor?

Bu üniversitelere yönelik yapılmış en büyük saldırıdır. Ama henüz üniversitemiz tarafından bu boyutta anlaşılabilmiş değil. Çünkü üniversitelerdeki yönetsel kademelerin tamamı AKP’nin 9 yıllık iktidarlığı sürecinde neredeyse tamamen değiştirilmiş rektörler, başhekim ve dekanlardan oluşmaktadır. Hekimler performansın ve keyfi yönetimin getirdiği ortam içerisinde bugünkü menfaatleri ile gelecek arasındaki ilişkiyi kuramama noktasına getirilmiş durumda. Pekçok hekim ve sağlık çalışanı gündelik yaşama durumuyla karşı karşıya bırakıldı. TTB’nin son yıllarda yürüttüğü mücadele bu nedenle çok tedirgin ediyor. Ortaya koyduğumuz büyüklüklerden çok, bunu göstermeye çalışmamız hükümeti tedirgin ediyor. Bu tedirginlik

hem meslek örgütüne, hem meslek ortamına hem de hekimlere giderek artan saldırıların ortaya çıkmasına neden oluyor.

Diğer taraftan piyasa mantığıyla hareket ederek kışkırtılmış ve taleplerinin karşılığını bulamayan toplumla çalışan arasında gerilim yaratıyor. Halbuki sağlık çalışanlarıyla toplum arasında güven ortadan kalkarsa o zaman dünyanın en iyi teknolojisine sahip olunsu bile beklenen yararın elde edilmesi mümkün değil. Şimdi olduğu gibi güvensiz olarak tanımlayabileceği kurum ya da kişilerden aldığı bilgileri test ettirmek üzere ikinci, üçüncü, beşinci doktorlara gittiği ve dolayısıyla artık istemeden de olsa sağlık piyasasının genişlemesine katkıda bulunduğunu görüyoruz. Bu kendi ülkemize özgün bir şey değil, sağlık ortamının bu hale getirildiği hemen hemen tüm ülkeler için geçerli. İnsan sağlığı ve geleceği, endüstrileşmiş tıp sektörünün önemli bir meta ve kar unsuru haline sokulmuş durumda.

“Bu programlarda hekimlere hayat hakkı yok”

- Saldırıların karşı mücadelesinin durumu hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://mailey.org>

neler söylersiniz?

Emekçilerin AKP’nin elde etmiş olduğu % 50’lik seçim zaferi başarısı karşısında değişik biçimlerde psikolojik olarak etkilendikleri hatta mücadele kararlılığında belli sarsıntılara neden olduğunu biliyoruz. Bu şüphesiz sağlık ortamı için de geçerli. AKP hükümetinin uyguladığı sağlıkta dönüşüm programının önünde artık durulamayacağı ve bu programın durdurulmayacağı gibi bir kanı oluştu. KHK’ler de bu uygulamaların hayata geçirilmesi olarak görüldü. Artık hükümet bu programı tamamlayabilmek ve bu programı yürütebilmek için kendi çıkardığı kanunlara da uymayacak, hiçbir kuralı da takmayacak. Bu bireyler açısından “artık yapılabilecek bir şey yok” gibi bir algıya neden oluyor. Diğer yanılla da çok büyük bir öfkenin ortaya çıkmasına yol açıyor. Toplumun yüzde 50’sinin desteğini almış bir iktidar, bir zorbalık keyfiyeti ortaya koyuyor. Bu zorbalıklarla daha önceden kazanılmış hakların ortadan kaldırdığı görülünce, hiçbir hakkaniyet ve saygı gözetmeksizin saldırdığı gözlenince de bu, öfkenin yoğunlaşmasına neden oluyor. Hekimlerin ve sağlık çalışanlarının büyük çoğunluğunda oluşan duygu budur. Büyük bir öfke vardır ve aslında hükümet bu öfkeden korktuğu için örneğin KHK’yı bayram tatili öncesi son gün çıkarıyor. Yani insanlar 8-10 günlük tatile gidecek, öfkeleri biraz yatışacak ve ben de bu arada uygulamama devam edeceğim. Şekilsel olarak, norm olarak, hukuk anlayışı olarak sağlık alanında “Tam gün” adı altındaki düzenlemenin aciliyeti nedir ki bayram öncesinin son günü böyle bir kararname içerisinde kendisiyle hiç ilgisi olmayan bir düzenleme paketinin arasına yediriliyor?

TTB, aşağı yukarı bu sağlıkta dönüşüm programına, sağlığın özelleştirilmesine, sağlık çalışanlarının güvencesizleştirilmesi, hekimliğin değersizleştirilmesi ve sağlık hakkının ortadan kaldırılmasını hedefleyen bu programa karşı mücadele ediyor. Pekçok hükümet programıyla, kendine yasal olarak yapılan müdahalelerle karşılaşmıştır. İşte TTB yasasının değiştirilmesi gibi. Ama ilk kez bir iktidarın kendini var eden koşulları ve değerleri hiçe sayan tutumlarıyla karşı karşıya kalıyor. Yasayla yapamazsa zorla yapıyor, zorla yapamazsa idare gücünü ortaya koyuyor, onu yapamazsa moral değerlere saldırıyor. Bu KHK, hekimlerin bilincinde oldukça net bir tablonun ortaya çıkmasına yol açmıştır. Bir taraftan büyük bir saldırı var, bir taraftan bu programlarda hekimlerin herhangi birine hayat hakkı yok. Yani hekimlerin herhangi birinin durumunu iyileştirecek bir alan yok.

Bundan önce aile hekimliği sürecini yaşarken hastane ve üniversite hekimleri kendileriyle ilgili değil gibi düşünüyordu. Sonra devlet hastanelerindeki performans sistemi gündemleşince üniversiteler “zaten burası bağımsız özerk bir yer” diyordu. Ama son bir yıl bu programdan bağımsız herhangi bir alanın, üniversite, özel sektör, devlet hastaneleri, birinci basamak, asistan hekim, öğrenci, uzman hekim, profesör ayrımı gözetmeksizin hekimleri ve tüm sağlık çalışanlarını sermaye için ucuz maliyet unsuru olarak gördüğünü ve bunun için hiçbir temel hukuk kuralıyla temel hakkı gözetmeyeceğini göstermiştir.

TTB olarak KHK’nin ne olduğunu biliyoruz ve meslektaşlarımızla paylaşıyoruz hem de bunun ülkeyi şekillendirmek isteyen AKP iktidarının genel programında nereye oturduğunu görüyoruz. Dolayısıyla TMMOB’nin alanını düzenleyen KHK ile TTB’nin alanını düzenleyen KHK’nin, alanlarının farklı olması dışında bir farkı yok.

Bu nedenle bu dönemde sağlık çalışanlarıyla geniş bir mücadele cephesi oluşturacağız. Diğer taraftan saldırıya maruz kalan diğer alanlar ve örgütlerle birlikte ortak etkinlikler yapacağız.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Savaş, anti-emperyalist Partimizi

Emperyalizmin savaş ilanı

11 Eylül saldırısının ardından ABD emperyalizmi ve onun liderliğini yaptığı emperyalist NATO bloku, dünya halklarına ve “terörizm” ortak sıfatı ile damgaladıkları tüm devrimci ve sistem karşıtı güçlere açıkça savaş ilan ettiler. ABD’li emperyalist şefler bunun uzun süreli, acımasız ve kesin sonuç alıcı bir savaş olacağını, o günden bugüne döne döne tekrarladılar. ABD başkanı ilan edilen savaşa on yıllık bir süre biçti ve ilk hedef olarak seçilen Afganistan’a karşı yürütülecek savaşı “21. yüzyılın ilk savaşı” olarak tanımladı. Bu, sırada yeni savaşların bulunduğu da zimnen bir ilanıydı.

Emperyalist dünyanın bu açık savaş ilanını ve bu çerçevede ortaya konulan tüm öteki iddiaları ciddiye almak için her türlü nedene sahibiz. Kaldı ki emperyalistler ilan ettikleri savaşın tüm cephelerinde (ezilen halklara karşı, kendi ülkelerinde temel demokratik hak ve özgürlüklere karşı, dünya ölçüsünde devrimci akımlara karşı ve nihayet, sisteme şu veya bu nedenle, şu veya bu sınırlar içerisinde aykırı düşen rejimlere ve akımlara karşı, toplamında dört cepheli bir savaş) daha şimdiden harekete geçtiklerine göre, bu konu herhangi bir tartışma gerektirmemekte, herhangi bir hafifseme de kaldırmamaktadır. Durum gerçekten ciddidir ve devrimciler cephesinden de bunun gerektirdiği bir ciddiyetle ele alınmayı gerektirmektedir.

İlan edilen savaşı ciddiye almanın en temel gereklerinden biri ise, bunun, özellikle de ABD emperyalizmi payına, hiç de basit bir öç alma ve süper güç olarak gücünü gösterme girişiminden ibaret olmadığına bilincinde olmaktır. İlan edilen savaşın kapsamı ve amaçları gözönünde tutulduğunda, sorunun bu yanı yalnızca güncel bir ayrıntıdan ibarettir. Asıl amaç; ABD emperyalizminin dünya hakimiyetini yeni adımlarla pekiştirmek, emperyalist nüfuz mücadelelerinde yeni üstünlük alanları ve mevziler elde etmek; ve temel önemde bir nokta olarak, sistemin biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler zemininde hızla güç kazanma olanakları günden güne büyüyen toplumsal muhalefeti ve devrimci akımları daha baştan, daha güçsüz filizler halinde iken ezmek, böylece kurulu düzenler ve bir bütün olarak sistem için tehlike olmaktan çıkarmaktır.

Emperyalist şeflerin 11 Eylül saldırısı sonrasında yeni bir tarihi dönemin başlangıcı ilan etmeleri bu açıdan boşuna değildir. Onlar dünyanın yeni çehresinin gerçekte bundan sonraki saldırı ve düzenlemelerle belirleneceğini, ‘90’ların başında ilan edilen “yeni dünya düzeni”nin asıl bundan sonra kurulacağını küstahça açıklamalarla dile getirip duruyorlar.

Yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler yüzyılı

Komünistler 21. yüzyılın yeni bir devrimler dalgasına sahne olacağını yıllardan beridir yineliyorlar.* Bu tespit ve öngörü, devrimci iyimserlikten öteye, nesnel olgulara ve bugünden kendini açık biçimde gösteren eğilimlere dayanmaktadır. Kapitalist dünyanın ve emperyalist sistemin biriktirdiği muazzam sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, bunun böyle olacağını, günden güne şiddetlenen sınıflar mücadelesinin

önümüzdeki onyıllarda birçok ülkede kaçınılmaz olarak bu noktaya varacağını göstermektedir.

* “...Yeni dönem, ikibinli yıllar, dünyada ve Türkiye’de yeni devrim dalgalarına sahne olacaktır. Bu salt devrimci iyimserliğe dayalı bir kehanet değildir. Dünya ölçüsünde işçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin yeni bir mücadele dönemine girdiklerinin, proleter hareketin ve halk isyanlarının yeni bir tarihi evresinin başladığının şimdiden çok sayıda somut göstergesi mevcuttur. Partimizin kuruluşu bu yeni dönemin, geleceğin yeni

devrimler dalgasının kendi coğrafyamızdan başarılı bir önderlikle kucaklanabilmesine bir ilk hazırlıktır.” (TKİP Kuruluş Kongresi Bildirisi)

Kaldı ki emperyalist dünyanın kendi içinde de bunun böyle olacağını öngörenlerin sayısı giderek artmaktadır. Bunlardan bazıları, kapitalist dünyanın biriktirdiği sorunların ilerde kaçınılmaz olarak yolaçağı büyük toplumsal çalkantılar ve patlamaların 21. yüzyılı bile aratacağını söylemektedirler. Dahası, ilerde bunlar üzerinden geriye doğru bakıldığında, 20. yüzyılın birçok kimseye bir “barış ve sükunet yüzyılı” olarak bile görünebileceğini, sözlerine eklemektedirler.

11 Eylül saldırısının ardından “21. yüzyılın ilk

savaşı”nın başladığını ilan eden ABD başkanı, bir bakıma sistem adına, bu aynı yüzyılı bir “savaşlar yüzyılı” olarak tanımlamıştır. Emperyalist şeflerin dilinde “savaş”ın çok yönlü bir anlam taşıdığını; bölgesel emperyalist müdahaleler ve savaşlardan genelleşmiş bir emperyalist dünya savaşına, sistem karşıtı toplumsal muhalefetin ezilmesi ve iç savaşlardan devrimci akımlara yönelik sistematik kirli yoketme savaşlarına kadar, geniş bir anlama ve kapsama sahip olduğunu burada gözönünde bulundurmalıyız. Halihazırda bu savaş türlerinden bir tek emperyalist dünya savaşı hariç, tüm ötekiler açıkça ya da nispeten örtülü bir biçimde dile de getirilmektedir. Fakat olup bitenler, şimdilik telafuz edilemeyen emperyalistler arası savaşın tohumlarını da, kızışan emperyalist rekabet ve nüfuz mücadeleleri üzerinden yeterli açıklıkta ortaya koymaktadır.

Karşıt konumlardan gelen bu değerlendirme ve tanımlamaların ortak anlamı, girmiş bulunduğumuz yüzyılın bir bunalımlar, toplumsal çalkantılar, savaşlar ve devrimler yüzyılı olacağıdır.

Burada dikkate değer olan ve tarihsel önem taşıyan bir nokta var. Geride kalan yüzyılın başında, yani 20. yüzyılın ilk yıllarında da, girilen yeni yüzyıla ilişkin öngörü ve beklentilerin çerçevesi aşağı yukarı buydu. Bunun 20. yüzyılın olaylarıyla tamamen doğrulandığını biliyoruz. 20. yüzyıl, dünya tarihinin o güne dek gördüğü en büyük sarsıntılara, büyük bunalımlara, savaşlara ve devrimlere sahne oldu.

Sistemin bugünden biriktirdiği sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler, 21. yüzyılın da benzer nitelikte toplumsal gelişmelere ve olaylara sahne olacağını göstermektedir. Temel özellikleri ve eğilimleri üzerinden ele alındığında çağ aynı çağ olduğuna göre, bunun böyle olması, şaşırtıcı olmak bir yana kaçınılmazdır da. Şu an için değişmiş bulunan temel olgu, yalnızca, dünya ölçüsünde devrim güçleri ile karşı-devrim güçleri arasındaki kuvvet dengeleridir. Çözölmek bir yana gitgide ağırlaşan ve genelleşen temel sorunlar ile bunun keskinleştirdiği çelişkiler, bu kuvvet dengelerinde gelecekte devrim lehine sürekli ve hızlı bir değişiminin verimli zemini, bir bakıma güvencesidir.

Teorik bakış açısı ve tarihsel perspektifin önemi

Bütün bunlar, 11 Eylül saldırısını izleyen güncel gelişmelere teorik ve tarihsel bir perspektif üzerinden yaklaşabilmenin olağanüstü önemini de gösterir. Komünistler, burjuva propagandasının tüm dikkatleri güncel ayrıntılar üzerinde toplama, böylece düşünme ve kavrama yeteneğini kısırlaştırıp boğma çabalarının tuzağına düşmekten özenle kaçınarak, güncel

“En genel tanımıyla, savaş nedir? Genel olarak kapitalizm ve savaş, özel olarak kapitalizmin emperyalist aşaması ile savaşın ilişkisi nedir? Haklı ve haksız, devrimci ve gerici savaşlar ayrımı yapmanın tarihsel-toplumsal temeli nedir, bu ayrımın ilkesel ve politik önemi nereden gelir?”

”

alist mücadele ve programı

H. Fırat

gelişmeleri teorik ve tarihsel bir perspektifle ele almak üstünlüğünü özenle korumalıdır. İçinden geçmekte olduğumuz dönem, teorik bakış açısını ve tarihsel perspektifi her zamankinden daha çok güçlendirmemizi gerektirmektedir. Bu, marksist teoriyi ve partimizin teorik birikimini özümsemek üzere daha yoğun ve sistematik bir çaba demektir. Bu, parti programımızın daha derinden özümsemesi ve gündelik sınıf mücadelesinde etkili bir silah olarak kullanılması demektir.

Güncel gelişmelerin bizi karşı karşıya bıraktığı sorunlara daha yakından bakıldığında, bunun önemi çok daha iyi anlaşılır. Ortada ABD liderliğindeki emperyalist blok tarafından ilan edilmiş çok yönlü ve “uzun süreli” bir savaş var. Şu günlerin tüm tartışmaları, üstelik dünya ölçüsünde, savaş sorunu üzerinde odaklanmış bulunuyor. Bu durum karşımıza, bir bakıma kendiliğinden, savaş sorunuyla bağlantılı olarak doğru yanıtlanması gereken bir dizi sorun çıkarmaktadır. Bunlardan başlıcalarını, güncel savaş ilanı ile da bağlantı içerisinde, şöyle sıralayabiliriz:

En genel tanımıyla, savaş nedir? Genel olarak kapitalizm ve savaş, özel olarak kapitalizmin emperyalist aşaması ile savaşın ilişkisi nedir? Haklı ve haksız, devrimci ve gerici savaşlar ayrımı yapmanın tarihsel-toplumsal temeli nedir, bu ayrımın ilkesel ve politik önemi nereden gelir? Bu son sorunla bağlantılı olarak, burjuva ve küçük-burjuva pasifizminin anlamı ve işlevi nedir? Savaşları ortadan kaldırmanın ve insanlık çapında genel bir silahsızlanmayı gerçekleştirmenin tarihsel koşulları nasıl kavranmalıdır?

Teorik ve ilkesel çerçevenin ötesinde, güncel durumla bağlantılı politik ve pratik sorulara gelince. ABD emperyalizmi ve NATO tarafından ilan edilen güncel savaşın anlamı ve hedefleri burada en öncelikli ve temel önemde sorundur. İlan edilmiş bu çok yönlü savaşın işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların yaşamı üzerindeki çok yönlü etki ve sonuçları, bunu izleyen bir öteki temel sorundur. İşçi sınıfı ve emekçiler ile ezilen halkların bu savaşa karşı etkin bir mücadeleye çekilebilmelerinin imkanları ve sorunları, bir başka temel sorundur. Bunlara güncel önem taşıyan iki temel sorun daha ekleyebiliriz. İlki, dünya çapında ilan edilmiş bu savaşa karşı mücadelenin enternasyonal boyutları ve gerekleridir. İkincisi ise, emperyalistler tarafından savaşın özel hedefi olarak tanımlanan devrimci siyasal akımların yeni dönemdeki çalışma ve mücadelelerinde karşı karşıya kalacakları ağır koşullar ve buna karşı, her şart altında çalışmayı ve mücadeleyi aksatmaksızın sürdürebilmeyi güvence altına almak üzere şimdiden düşünülmesi ve pratikte derhal atılması gereken adımlar, alınması gereken politik-örgütsel önlemlerdir.

Bu sorunların her birinin yanıtlanması başlı başına

bir incelemeyi gerektirir. Bizim buradaki sorunumuz ise bu değildir. Burada yapmaya çalışacağımız, daha çok, bu sorunların teorik ve ilkesel, stratejik ve taktik çerçevesini, programımız üzerinden, mümkün olduğunca kısa ve özlü bir biçimde ortaya koymaya çalışmaktır.

Bu yapıldığında, programımızın, güncel gelişmelerin sağlam bir temel üzerinde kavranması ve bunlar karşısında tutarlı devrimci tutum ve politikaların geliştirilmesi bakımından taşıdığı olağanüstü önem, somut olarak da görülecektir. Fakat hemen hatırlatalım ki, her konuda olduğu gibi, savaş, emperyalizm, savaşa ve emperyalizme karşı devrimci mücadele konularında da, parti programımız, ancak ona kaynaklık eden teorik ve tarihsel arka plan üzerinden kavranabilir. Dolayısıyla, parti programımızın konuya ilişkin hükümlerine kısa açıklamalar eşliğinde işaret etmekle sınırlı kalacak buradaki çaba, bu arka plana ilişkin inceleme ve özümseme çabasına bir itilim kazandırdığı ölçüde bir anlam taşıyabilecek ve amacına ulaşabilecektir.

Kapitalizm savaş demektir!

Kapitalizm savaş demektir. Programımız daha ilk adımında, daha *Giriş*'inde kapitalist sistemi savaşların kaynağı olmakla suçlar ve temel tarihsel olguları buna kanıt olarak gösterir. *Giriş* bölümünde, kapitalizmin “tarihsel bir sistem olarak bir genel bunalım aşamasına girdiği”ne işaret eden paragraf, 20. yüzyıl üzerinden; “İnsanlığı iki kez toplu yıkıma götüren emperyalist savaşlar, sayısız gerici bölgesel savaşlar, faşist barbarlık, tüm yıkıcı sonuçlarıyla ‘büyük

bunalım’lar, sert sınıf mücadeleleri, iç savaşlar ve devrimlerden oluşan yüzyıllık bilanço”dan sözeder. (TKİP Programı, s.13-14)

Burada, yüzyıllık bilanço içerisinde, emperyalist aşamasındaki kapitalist dünya sisteminin kaynaklık ettiği emperyalist ve gerici savaşlar ile devrimci sınıf savaşları, iç savaşlar ve devrimler birarada verilmiştir. Bu niteliği ve amacı yönünden tümüyle birbirinden farklı iki temel kategorideki savaş türünün ortak kaynağı, kapitalizmin uzlaşmaz sınıf çıkarları ve çelişkilerine dayalı yapısıdır. Yani kapitalizm, meta üretimi ve özel mülkiyete dayalı yapısıyla, bu yapı üzerinde kendini gösteren uzlaşmaz sınıf çıkarları ve çelişkileriyle, her türlü gerici ve emperyalist savaşın kaynağı olmakla kalmaz, devrimci sınıf mücadelelerinin, onun yoğunlaşmış ve genelleşmiş bir aşaması olan iç savaşların, ve nihayet devrimlerin de nesnel kaynağını oluşturur.

Bir başka ifade ile, kapitalizm kendi dolaysız ihtiyaçları doğrultusunda döne döne gerici ve haksız savaşlar üretmekle kalmaz, kendi anti-tezi olan devrimci savaşlara da, kendisini tarihe gömmeye tarihsel amacına yönelmiş devrimci sınıf mücadeleleri ile devrimlere de bizzat kaynaklık eder. Kapitalizm savaş demektir tanımı, daha çok kapitalizmin kaynaklık ettiği her türden gerici savaş gerçeğine işaret etmekle birlikte; sorunu burada ifade ettiğimiz genel diyalektik perspektif içerisinde kavramak, teorik ve tarihsel olarak doğru olan tutumdur.

Programımız, bu *Giriş* bölümünün ardından, teorik ana bölümün ilk alt bölümünü oluşturan *Kapitalizm* başlıklı ara bölümde, tarihsel oluşumu içerisinde kapitalizmin temel yasallıklarını ve karakteristiklerini

verdikten sonra, bölümün son maddesini oluşturan 8. maddede şunları söyler:

“Özel mülkiyet düzenine dayanan burjuva sınıf egemenliği, siyasal gericiğin, savaşın, ulusal baskı ve düşmanlıkların, kadının sosyal ezilmişliğinin ve köleliğinin de kaynağıdır.” (s.17)

Burada farklı nitelikteki toplumsal ve siyasal sorunların kapitalizmle kopmaz ilişkisi dile getirilmektedir. Bildiğimiz normal biçimiyle “savaş” da bunlardan biri olarak anılmaktadır. Fakat biz, “siyasal gericilik” ile “ulusal baskı ve düşmanlıklar”ı da bu kapsamda ele alabiliriz. Zira siyasal gericilik, dolaysız olarak, kapitalist sınıfın işçi sınıfının ve emekçilerin kurulu düzene karşı mücadelelerini boğmak ihtiyacının ürünüdür. Kapitalizmin emperyalist aşamasında bu gericiğin yoğunlaşması ve devlet yapısı içinde kurumlaşması, faşist diktatörlük biçimini alır ve ezilen-sömürülen sınıflara karşı sistematik ve dizginsiz bir teröre dönüşür. (Bu temel olguyu programımızın 20. maddesi ayrıca bu biçimiyle saptar). Bu da bir tür “savaş”tır (üstelik en kanlı ve kirli türünden) ve dolaysız olarak kapitalizmin ürünüdür.

Aynı şekilde, “ulusal baskı ve düşmanlıklar”, bir devletin sınırları içerisinde, başka halkların köleleştirilmesine ve bu köleliğin kırılmasına yönelik çabaların ise kirli bastırma savaşlarıyla boğulmasına (Kürt halkına karşı Cumhuriyet tarihinin değişik dönemlerinde sürdürülen gerici bastırma savaşları buna örnektir) yol açar. Ülke dışında ise, komşu ülkelerle sonu gelmeyen sürtüşmeler üretir (Türk-Yunan anlaşmazlığı hatırlansın) ve sık sık patlak veren gerici bölgesel savaşlara yolaçar (modern tarihin her döneminde ve dünyanın birçok bölgesinde, komşu ülkeler arasındaki gerici çatışmalar ve savaşlar bunun örneğini oluşturur).

Burada, bütün bu örnekler üzerinden, kapitalizmin, doğası gereği ürettiği toplumsal ve siyasal sorunlar nedeniyle, çatışmalar ve giderek çeşitli türden gerici savaşlar için nasıl verimli, bitmez tükenmez bir kaynak oluşturduğunu görüyoruz. Kapitalizm savaş demektir temel gerçeğini, bu geniş kapsam üzerinden de ele almak ve anlamak durumundayız.

Emperyalizm ve emperyalist savaşlar

Programımız kapitalizm ve savaş ilişkisini bu genel sınırlar içerisinde bırakmaz; onun emperyalist aşaması ile bu aşamanın tipik bir olgusu olan emperyalist savaşlar arasındaki dolaysız ilişkiyi de ortaya koyar. “Emperyalizm ve dünya devrim süreci” başlıklı üçüncü alt bölümde yeralan 17. madde buna işaret eder:

“Emperyalist tekeller arasında dünya ölçüsünde süren kıyasıya rekabet, büyük emperyalist devletler arasında pazarlar, hammadde kaynakları, kârlı yatırım

alanları ve genel olarak nüfuz alanları uğruna şiddetli mücadele biçimini aldı. Eşitsiz gelişmenin şiddetlendirdiği bu mücadele, görülmemiş boyutlara varan militarizmin ve dünya egemenliği uğruna verilen emperyalist savaşların kaynağı haline geldi.” (s.21)

Burada, emperyalizm çağının temel bir olgusunu oluşturan devasa boyutlarda militarizm ve silahlanma yarışı ile emperyalist savaşların kaynağının birarada konulduğunu görüyoruz. Bu iki olgunun burada işaret edilen iktisadi ve toplumsal niteliğini ve kaynağını doğru anlamak, savaşa ve militarizme ilişkin pasifist görüş ve tutumların eleştirisi bakımından özel bir önem taşımaktadır. Kendini daha çok küçük-burjuvazi şahsında gösteren ve içinden geçmekte olduğumuz tarihi dönemde özellikle güçlü olan bu görüş ve tutumların yüzeyselliği, yalnızca burada işaret edilen temel teorik gerçekten hareketle değil, yanısıra, 20. yüzyılın bütün bir tarihsel deneyimi üzerinden de açıkça görülebilir.

Buna en yakın dönemin olguları üzerinden bakalım. Militarizmi ve silahlanma yarışını salt “iki kutuplu” dünya olgusu üzerinden ele alan ve zamanında buna karşı geniş çaplı protestolar da gerçekleştiren Batılı ülkelerin ara katmanları, Sovyetler Birliği ve Varşova Paktı’nın dağılmasının ardından, bu sorunların artık ortadan kalktığı yanılgısına düşerek, bu konuda genel bir ilgisizliğe ve rehavete gömüldüler. Çünkü onlar militarizmi, silahlanma yarışını ve artan savaş tehlikesini, genel olarak kapitalizmin doğası, özel olarak da emperyalizmin egemenlik ve paylaşım mücadeleleri üzerinden değil, fakat salt “iki kutuplu dünya” gerçeği üzerinden ele alıyorlardı.

Oysa tam da bu “iki kutuplu dünya”nın son bulması, tam da bununla bağlantılı “soğuk savaş” döneminin sona ermesiyle birliktedir ki, militarizm ve savaş tehlikesi azalmak bir yana, tersine, halklara yeni acılar ve yıkımlar yaratan bir gerçeklik halini aldı. Körfez savaşı, Balkan savaşı ve şimdi de Afganistan’a karşı gündemde olan savaş, bunun son on yıla sığan kilometre taşlarıdır. Bu arada, sayısız bölgesel sürtüşme ve savaşların yanısıra, doğrudan emperyalizmin kıskırtması ile gündeme gelen ve halklara büyük acılar yaşatan ulusal boğazlaşmaları da buna eklemek gerekir.

ABD emperyalizmi bugün “terörizm” ve “terörist devletler” türünden uydurma bir tehlikeyi, gerçekte ise bahaneyi, “füze kalkanı projesi”ne, yani uzayın silahlandırılması girişimine dayanak yapabilmektedir. Bu girişim, farklı görüşlerden birçok kimsenin de kabul ettiği gibi, dünya tarihinin görmediği boyutlarda bir silahlanma yarışının önünün açılması anlamına gelmektedir. Fakat dünya egemenliğini ne pahasına olursa olsun korumak, dahası pekiştirmek; bu arada ekonominin yeni düzeyde bir militarizasyonu ile silah tekellerine yeni kârlı alanlar açmak ve ekonomik

durgunluğu bu yoldan aşmak sevdasındaki ABD’nin bu hiç de umurunda değildir. Tersine o, kendisini güçlü hissettiği bu alanda yeni bir silahlanma yarışını bir imkan saymaktadır.

Bütün bunlar militarizmin, silahlanma yarışının ve savaşların kapitalizmle kopmaz bağına ortaya koymaktadır. Bugün dünya üzerindeki tüm belli başlı emperyalist güçler kendi cephelerinden hummalı bir silahlanma çabası içindedirler. Çünkü onlar, dünyanın geleceğinde nüfuz mücadelelerinin sertleşeceğini, yeni paylaşım mücadelelerinin gündeme geleceğini ve bu paylaşım çatışan tarafların ancak kendi savaş güçleri ölçüsünde söz ve pay sahibi olacaklarını çok iyi bilmektedirler. Kapitalist sınıf, onun temsilcileri, bu konularda küçük-burjuvazinin naifliğiyle kıyas kabul etmez bir gerçekçilik içerisindedirler. Bugün dünya halklarına karşı ilan edilmiş ABD savaşıyla bağlantılı olarak bir kez daha sahnenin önplanına çıkan Henry Kissinger, ‘89 çöküşünün ardından dünya savaşı tehlikesinin ortadan kalktığını düşünen safdillerle adeta alay edercesine, gerçekleşmiş bulunan iki dünya savaşının hiç de Sovyet Bloku ile değil, fakat tam da Batı dünyasının kendi içinde meydana geldiğine işaret etmişti. Bu, emperyalist dünya savaşlarının niteliğine olduğu kadar kaynağına da yapılmış açık bir vurguydu ve geleceğe işaret eden yönüyle son derece gerçekçiydi.

Kapitalizmin şiddete ve savaşa dayalı doğası

Programımız, emperyalist aşamasına ulaşmış kapitalizm ile militarizm ve her türden emperyalist-gerici savaşlar arasındaki ilişkiyi yukarıda anılan temel hükmün yanısıra, başka hükümler üzerinden de ortaya koyar. Örneğin, “Emperyalist kapitalizmin asalaklığı ve çürümesi”ne ayrılmış 22. maddenin üçüncü bendi, bu çürüme ve asalaklığın kendini militarizm, savaş, kirli savaş, dizginsiz bir siyasal gericilik, saldırgan bir ırkçılık ve şovenizm olarak üreten olgusal görünümelerini şöyle sıralar:

“Militarizme ve savaşa ayrılan dev kaynaklar. Emperyalist müdahaleler ve gerici savaşlar zinciri. Etnik ve dini boğazlaşmalar. Sistematik devlet terörü, faşist katliamlar ve işkence. Devletlerin mafyalaşması, rüşvet, yolsuzluk, her türlü karanlık ve kirli işin yaygınlaşması ve kurumlaşması. Faşizm, ırkçılık, yabancı düşmanlığı ve şoven milliyetçilik.” (s.23)

Günümüz kapitalist toplumlarında kendini gündelik olaylar olarak gösteren ve binlerce, onbinlerce, hatta Afrika sözkonusu olduğunda milyonlarca insanın hayatına malolan bu yıkıcı olgular, kapitalizmin şiddete ve savaşa dayalı doğasını ortaya koymaktadır. Kapitalizm bütün bu çok yönlü ve şiddetli çatışmalar, didişmeler, boğazlaşmalar ve savaşlarla yaşamakta, onlarla beslenmekte, ancak bu sayede varlığını ve işleyişini sürdürebilmektedir.

Aynı bölümde yeralan bir başka maddeye, emperyalist küreselleşmenin güncel eğilimlerini ve çelişkilerini de ortaya koyan 25. maddeye geçelim:

“Kapitalizmin sürmekte olan uluslararasılaşma süreci, derin çelişkiler, çarpıklıklar ve çözümsüzlüklerle birarada gitmektedir. Emperyalist küreselleşme, sınıflar, ülkeler ve bölgeler arası derin eşitsizlikleri keskinleştirmekte, yıkıcı ve felaketli sonuçlara yolaçmaktadır. Emperyalizmin yeryüzü üzerindeki kölecilik egemenliğini yeni ilişki biçimleri ve kurumlarla pekiştirme sürecine, emperyalistler arası bloklaşmalar, keskinleşen çelişkiler ve kıyasıya rekabet eşlik etmektedir.” (s.24-25)

Bu maddede dile getirilen temel önemde gerçekleri burada irdelemek ve ortaya koymaktan çok, bunun özellikle güncel gelişmelere ışık tutan yönüne değinmekle yetineceğiz. Dikkate değerdir; çok değişik

ülkelerden birçok burjuva yazar ve yorumcu, 11 Eylül saldırısı ile emperyalist küreselleşmenin ağırlaştırdığı sorunlar ve keskinleştirdiği çelişkiler arasında bir bağ kurmak ihtiyacı duydu. Böyleleri, felaketli sonuçlar hazırlayan emperyalist küreselleşmenin dümenindeki ABD’nin, böylece bu saldırıların zeminini de bir bakıma kendi eliyle hazırladığını ve hakettiği bir bedeli ödemek zorunda kaldığını açıkça söylediler ya da bir biçimde ima ettiler. Bu, aktardığımız maddede dile getirilen temel önemde gerçeklerin bir yönüdür.

Fakat bundan da önemli olan, maddenin son cümlesinde dile getirilen ikili gerçekliktir. Bunlardan ilki, emperyalizmin kölecı egemenliğine her türlü itiraz ve başkaldırının emperyalist koalisyonun ortak tutumuyla ezilmek istenmesidir. Yıllardır pekiştirilmeye ve yeni işlevlerle tanımlanmaya çalışılan politik-askeri emperyalist oluşum ya da kurumların ne işe yaradığı, yaşanan gelişmeler sayesinde artık daha somut olarak görülebilmektedir. ABD emperyalizmi ve onun liderliğini yaptığı emperyalist NATO bloku, sözkonusu saldırıyı kendi emperyalist hükümlanlıklarına bir meydan okuma saymışlar ve bunu, dünya halklarına ve sistem karşıtı güçlere savaş ilanıyla birleştirmişlerdir. Kurulduğundan beri Sovyet bloku karşısında bir “savunma ittifakı” olarak sunulan, böyle yutturulmaya çalışılan NATO’nun gerçekte “*emperyalizmin yeryüzü üzerindeki kölece egemenliğini*” sürdürmenin bir aracı olduğu, bu vesile ile bir kez daha açıkça görülmüştür. NATO’nun özellikle son on yılda daha açık bir biçimde kendini gösteren ve 50. kuruluş yıldönümü vesilesiyle artık resmen de tanımlanan bu işlevi, son saldırının ardından pratik tutum ve sonuçlarla da kendini ortaya koydu.

Aynı cümlelin ikinci kısmında ise, bu aynı sürecin emperyalistler arası çelişki ve çatışmaların keskinleşmesiyle elele gittiğine işaret edilmektedir. Son olaylar üzerinden bunu da görüyoruz. ABD emperyalizmi, kendisine yöneltilen saldırıyı, çoktandır ayrı bir kutup oluşturmak üzere kendi denetiminden çıkmak eğiliminde olan ve bunu Avrupa Birliği kurumlaşması içerisinde hayli ileri noktalara da vardıran Avrupalı emperyalistler üzerindeki denetimini güçlendirmenin bir imkanına çevirmek niyet ve gayretindedir. Gerek ABD’nin bu çabaları, gerekse tersinden, 5. madde üzerinde sağlanan genel mutabakata rağmen içten içe süren sıkıntılar ve ABD’nin kuyruğunda savaşa katılmaktan yan çizmeler, ABD ile AB arasındaki emperyalist rekabetin yansımalarından başka bir şey değildir.

Fakat emperyalist rekabetin ve çatışmanın son olayları izleyen asıl alanı, kendini tam da Avrasya’da egemenlik mücadelesi üzerinden göstermektedir. Bu çatışmanın karşı kutbunda ise Rusya-Çin eksenı vardır. Bugün sahnenin önünde edilen tüm ikiyüzlü diplomatik laflara rağmen, sahnenin gerisinde hemen herkes, ABD’nin Afganistan’ı günah keçisi olarak seçmesini ve bu ülkeye yönelik bir emperyalist savaş gündeme getirmesini, onun Avrasya’da mevzi kazanmaya yönelik yeni bir hamlesi saymaktadır. Ve yine hemen herkes, ABD’nin bu bölgeye yerleşmeye heveslenmesinin, Rusya ve Çin’le tehlikeli bir biçimde karşı karşıya gelmek demek olacağını biliyor, yer yer dile de getiriyor.

Tüm bunlar, kapitalist emperyalizmin, sonu

gelmez egemenlik ve nüfuz mücadelelerine neden olan doğasına işaret etmektedir. Militarizm ve savaş ise bu mücadelelerin kaçınılmaz bir uzantısı olarak kendini göstermektedir. Yine tüm bunlar, militarizme ve savaşa karşı tutarlı ve kalıcı sonuçlara yönelen bir mücadelenin, her şeyden önce bu sonuçları üreten iktisadi-toplumsal zemine, yani bizzat kapitalizmin kendisine yönelmesi gerektiğini ortaya koymaktadır. Bundan çıkan sonuç ise, kapitalizme karşı devrimci sınıf mücadelesi temeline oturmayan bir savaş karşıtı mücadelenin, iyi dilekli temenniler olmaktan öteye gidemeyeceği gerçeğidir.

Haklı ve haksız savaşlar ayrımı

Savaşa ve militarizme karşı burjuva ve küçük-burjuva pasifizminin bir başka temel tutarsızlığı (ki bu onun tehlikeli ve zararlı yanındır da), haklı ve haksız savaş ayrımı yapmak alanındaki isteksizliği ya da yeteneksizliğidir. Bu ise bizi programımızın savaş sorunundaki bir başka temel ve ilkesel tutumuna getirmektedir.

Haklı ve haksız savaşlar, devrimci ve gerici savaşlar arasında temel önemde bir ayrıma gitmek, parti programımızı boydan boya kesen temel bir teorik ve ilkesel tutumdur. Bu ayrım, parti programımızın temel mantığını oluşturmanın ötesinde, bizzat onun varlık nedenidir. Zira parti programımız, devrimci sınıf mücadelesine dayanmakta ve proletarya devrimini hedeflemektedir. Proletarya devrimi ise tarihin gördüğü en sert, en yoğun ve karmaşık sınıf savaşlarının zirvesi olarak gerçekleşir. Programımızın bizzati varlığı bu türden bir büyük savaşın olumlanması anlamına gelir ki, bu da haklı ve haksız savaşlar arasında yapılan kesin ilkesel ayrımın temel önemde bir göstergesidir. Nitekim parti programının sonuç bölümü, kendisinin bu niteliğini, savaş kavramının yinelenen vurgulu kullanımı içinde şöyle ortaya koyar:

“Bu program, insanlığı, uygarlığı ve doğayı yıkıma sürükleyen emperyalist-kapitalist dünya düzenine karşı, Türkiye topraklarından yükseltlen devrimci bir savaş bayrağıdır. Türkiye’nin çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü ve zulüm düzenine, onun gerisindeki uluslararası emperyalizme karşı militan bir savaş ilanındır.” (s.52)

Fakat kendi genel mantığı ve varoluş nedeninden de öteye, bizzat somut hükümleri üzerinden de, gerekli olan her durumda bu türden bir ayrıma dayanır partimizin programı. Örneğin, militarizmin ve emperyalist savaşın kaynağını saptayan ve daha önce aktarılan 17. maddenin hemen ardından, 18. madde, ezilen ve sömürülen halkların emperyalizme karşı başkaldırılarını, bunun ifadesi olan milli kurtuluş devrimlerini ve halk devrimlerini olumlar:

“Zayıf ülkelerin ve ulusların bir avuç emperyalist devlet tarafından iktisadi, mali ve siyasi boyunduruk altına alınarak köleleştirilmesi, ulusal baskıyı ve sömürüyü evrenselleştirdi. Böylece ezilen ve sömürülen halkların emperyalist sömürüye ve köleliğe karşı başkaldırılarını ve kurtuluş mücadelelerini hazırladı.” (s.21-22)

(Dünya Ortadoğu ve Türkiye, **H. Fırat, Eksen**

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.yaniz.org> 305-320)

Savaşsız ve sömürsüz bir dünya için...

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyle!

1 Eylül Dünya Barış Günü’nü içeride-dışarıda savaş ve saldırganlık politikalarının tırmandırıldığı bir dönemde karşıyoruz. Sermaye iktidarı Kürt halkının meşru haklarını tanımak yerine bir imha savaşına girişti. Savaş günlerdir sürüyor, Kürdistan’da taş üstünde taş

birakılmıyor. Saldırganlık aynı zamanda sokaklarda da devam ediyor. Bu haksız ve gerici savaşa karşı mücadele edenler devletin zirvelerinde kararlaştırıldığı gibi gaz bombalı saldırılara uğruyor, katlediliyorlar.

Kürt halkına karşı yürütülen bu savaş ve saldırganlık politikasının gerisinde ise ABD emperyalizmi var. Ortadaki tüm olgular bu saldırı ve savaş politikasının ABD emperyalizminin desteği ve onayı ile yapıldığını gösteriyor. Bu desteğin karşılığı ise hiç kuşkusuz Suriye başta olmak üzere Ortadoğu’da ABD’nin gerici stratejilerine taşeronluktur.

İşte bu nedenle AKP’nin dümeninde olduğu savaş ve saldırganlık politikasına karşı koymak için sermaye iktidarı ile birlikte ABD emperyalizmini hedeflemek şarttır.

Unutmamak gerekir ki, içeride-dışarıda savaş ve saldırganlık politikası doğrudan işçi sınıfını vuruyor. İşçi sınıfı en azından suskun kalarak kardeş halklara yönelik saldırganlığa ortak oluyor. Beraberinde ise saldırganlığın doğrudan hedefi oluyor. Öyle ki Kürt halkına yönelik saldırganlığı bölge halklarına yönelik savaş ve saldırganlık politikasına dayanak yapanlar, beraberinde zorbalığın her biçimini meşrulaştırıyorlar.

Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesini kanla boğmaya çalışanlar, aynı zamanda işçi sınıfı ve emekçilerin kölelik zincirlerini de kalınlaştırıyorlar.

İşte böyle bir tabloda 1 Eylül Dünya Barış Günü apayrı bir anlam ve önem taşıyor. Çünkü bu tablo döne döne savaşların kaynağının emperyalizm ve kapitalizm olduğunu kanıtlıyor. Emperyalistler ve işbirlikçileri sömürü ve yağma için işçi sınıfı ve emekçi halklara kan kusturuyorlar. Daha fazla sömürü için, pazar ve hammadde kaynakları üzerinde üstünlük sağlamak için silahlanıyor, halkları birbirine kırdırıyor, darbeler yapıyor, mücadele edenleri boğmak için ölüm kusuyorlar.

İşte bunun için sömürsüz ve savaşsız bir ülke ve bir dünya için, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı savaşmalı, işçi sınıfı ve emekçi halkların birleşik-militan mücadelesini yükseltmeliyiz.

Bu, güncel planda saldırganlığın hedefi olan Kürt halkıyla aktif dayanışma içerisinde olmak, emperyalizmin ve işbirlikçi sermaye devletinin savaş ve saldırganlık politikalarının karşısında durmak demektir.

Kahrolsun emperyalist savaş ve saldırganlık!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu

1 Eylül 2011

1 Eylül’de onbinler alanlardaydı!

Van

Van Beşyol Meydanı’nda düzenlenen miting BDP milletvekilleri ve belediye başkanlarının da aralarında bulunduğu binlerce kişinin katılımıyla başladı. Miting Çukurca’da katledilen canlı kalkan Yıldırım Ayhan’a adandı.

Türk ordusunun hava saldırısı ile Kandil’de 7 sivilin öldürülmesi ve canlı kalkan eyleminde askerlerin açtığı ateş sonucu Yıldırım Ayhan’ın yaşamını yitirmesi nedeniyle miting alanında hüznü hakimdi.

Miting bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Milletvekillerinin konuşmalarıyla devam eden mitingde 1 saatlik oturma eylemi yapıldı. Kitlenin gerçekleştirdiği yürüyüşün ardından miting sona erdi.

Diyarbakır

Diyarbakır’da “Özgür kimlik, özgür önderlik, demokratik özerklik” şiarıyla düzenlenen 1 Eylül mitingi için onbinler miting alanına doldurdu. Operasyonlara ve Öcalan’ın avukatlarıyla görüştürülmemesine yönelik tepkiler alanda atılan sloganlara ve pankartlara yansıdı.

Miting Yıldırım Ayhan şahsında saygı duruşu ile başladı.

Merkez Sur, Bağlar, Yenişehir ve Kayapınar ilçelerinden mitinge yürüyüş halinde gelen kitleler, polisin müdahale girişimini arama noktasındaki barikatları kaldırarak boşa çıkardı. Arama noktasında sarı-kırmızı-yeşil renklerdeki flamalara ve kadınların taktığı şallara, PKK ve KCK bayraklarına ve bazı pankartlara el koymak isteyen polis, halkın tepkisiyle karşılaştı.

İzmir

İzmir’de “Silahlar sussun, taraflar konuşsun” şiarıyla düzenlenen mitinge binlerce kişi katıldı.

Basmane Meydanı’nda toplanan kitle buradan Eski Sümerbank önüne yürüdü. Yürüyüşte üzerinde Türk devletinin hava bombardımanında katledilen 7 sivilin fotoğraflarının bulunduğu “Başbakan Erdoğan’ın sivil katliamı” ve “Silahlar sussun taraflar konuşsun” pankartları taşındı.

İstanbul

İstanbul’da düzenlenen 1 Eylül Dünya Barış Günü mitingi, polisin yoğun saldırı ve provokasyonları altında gerçekleştirildi. Ayhan’a adanan mitinge katılan binlerce kişi, operasyonların durdurulmasını istedi. Miting boyunca sergilenen polis saldırısı yoğun bir öfkeyle karşılanırken, tertip komitesi saldırıları protesto etmek amacıyla programı yarıda kesti.

Tepe Nautilus önünde toplanılmayla başlayan yürüyüşte en önde Barış Anneleri “Kürt kıyımına karşı onurlu barış, köleliğe karşı demokratik çözüm” pankartıyla yürüdü. Katılımın ana gövdesini BDP korteji oluşturdu. Mitinge birçok ilerici ve devrimci kurum katılırken BDSP kortejinde “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek” pankartı taşındı.

Deniz Otel’in önüne yığılmak yapan polis, burada kitlenin iskele meydanına doğru ilerleyişine engel olmak isterken daha sonra barikat açıldı ve yürüyüş yeniden başladı. Yürüyüş devam ederken bu kez arama noktasında kitlenin aratmama tutumu göstermesi nedeniyle çatışmalar yaşandı. Polisin yoğun gaz bombası kullandığı çatışmalar sırasında, kortej sıralamasında geride bulunan BDSP’lilerin de içerisinde olduğu kitle hızla öne doğru geldi. Kitlenin polise taşlarla karşılık vermesiyle bir süre devam eden

►1 Eylül’e 38 tutuklama

Kadıköy’deki 1 Eylül Dünya Barış Günü mitinginde yaşanan gözaltı saldırısı tutuklama terörüne dönüştü. 3 Eylül Cumartesi günü de bir kişi ses bombası attığı iddiasıyla tutuklandı. Gözaltına alınanlardan 55’i 4 gün süreyle gözaltında tutulduktan sonra 5 Ağustos günü mahkemeye çıkarıldı. 38 kişi “Kamu malına zarar vermek”, “örgüt adına faaliyette bulunmak” ve “patlayıcı madde bulundurmak suçlamalarıyla tutuklanarak cezaevine gönderildi. 16 kişi ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

çatışmaların ardından polis geri çekilirken yürüyüş kolu da miting alanına girdi. Bütün kitlenin alana girmesiyle miting başlarken, devlet saldırısı nedeniyle alandaki coşkunun düzeyi alabildiğine yüksekti.

Saldırı ve provokasyon sürdü

Bütün kitlenin alana girmesinin ardından bir provokasyon girişimi yaşandı. Kitlenin ortasında Türk bayrağı açan biri kişi yoğun bir öfkeyle alanın dışına atılırken polis bu sırada yeniden saldırıya geçti. Miting alanına gaz bombaları atılmasına kitle taşlarla karşılık verdi. Kısa aralıklarla polis gaz bombalarını miting alanına atmaya devam etti.

Polis saldırısı ve çatışmaların devam etmesi üzerine mitingin bitirildiği açıklandı.

Bursa

Bursa’da düzenlenen eylemde provokasyon ve yoğun polis saldırısı yaşandı.

Heykel Setbaşı’nda toplanan yaklaşık 200 kişilik kitle sloganlarla yürüyüşe geçti. Kısa bir süre sonra, önceden organize edildiği açık olan faşist provokasyon gerçekleşti. Yaklaşık 40 kişilik faşist grup taşlarla saldırdı. Kitle bu saldırıya anında yanıt vererek tok bir tutum sergiledi. Bir süre çevik kuvvet barikat oluşturarak faşist grubun güvenliğini aldı. İlerici ve devrimciler polisin eylemi bitirin uyarısını dikkate almayarak olduğu yerde beklemeye başladı. Polisle kitle arasında yaşanan arbededen güç alan faşist grup tekrar kitleye saldırdı fakat faşistler tekrar geri püskürtüldü. Bu arada polis gaz sıkarak kitleyi dağıtmaya çalıştı. Ara sokaklara dağılan kitleye faşistler burada da saldırmaya çalıştılar. Ama kitlenin militan tutumu karşısında etraftaki kafe ve dükkânlara kaçtılar. Yaklaşık 100 kişilik kitle yürüyerek BDP İl binasına geldi.

Eylemde polis bazı Kürt gençlerini hedef seçerek plastik mermiyle saldırdı. Birçok kişinin yaralandığı eylem sonrası BDP Bursa İl binasında basın açıklaması gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir - İstanbul - Bursa
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Avrupa’da 1 Eylül

Stuttgart

Stuttgart’taki eylem MLPD, BİR-KAR, Mezopotamya Kültür Merkezi ve Yaşanacak Dünya tarafından organize edildi.

1 Eylül günü Schlossplatz Meydanı’nda masa ve pankartlar açılırken, eylem MLPD’nin açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, emperyalist işgal ve savaşlara değinilerek Afganistan, Irak ve Ortadoğu’daki işgal ordularının derhal geri çekilmesi istendi.

BİR-KAR adına yapılan konuşmada, barış için mücadele etmenin yolunun kapitalizme savaş açmaktan geçtiği vurgulandı.

Mezopotamya Kültür Merkezi ve Yaşanacak Dünya adına da birer konuşma yapıldı.

Müzik dinletisi ve serbest kürsü bölümlerinin ardından eylem Enternasyonal Marşı’yla sona erdi.

Frankfurt

1 Eylül günü Frankfurt’un en işlek caddesi Hauptwache’de biraraya gelen demokratik kitle örgütleri miting ve yürüyüş gerçekleştirdiler.

Eylem için toplanan kitleye kurum temsilcileri seslendiler. BİR-KAR çalışanları eylemde “Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek!” başlıklı bildiriler dağıttı. Kürsüden aynı ekseninde bir de konuşma yapıldı.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı etkinlik, alana 2 kilometre mesafede bulunan DGB’ye (Alman Sendikalar Birliği) yapılan yürüyüşün ardından son buldu.

Hamburg

Hamburg’da 1 Eylül günü yapılan yürüyüşe yerli devrimci partilerden MLPD ve DKP, demokratik kurumlardan Hamburg Form ile anti-faşist gruplar, göçmen kurumlardan ise YEK-KOM, DEKÖP ve BİR-KAR yer katıldı.

500 kişinin katıldığı yürüyüşün en önünde “Savaşa ve faşizme karşı mücadele günü” pankartı taşındı. Kurumların kendi pankart ve flamları ile yer aldığı yürüyüş sırasında enternasyonal devrimci marşlar ve türküler söylendi. Yaklaşık 3 km yüründükten sonra tekrar miting alanına gelindi.

Miting alanında DGB adına bir konuşma yapıldı. YEK-KOM tarafından ise, Kürt özgürlük hareketine yönelik operasyonları kınayan bir bildiri okundu.

Yürüyüşe daha güçlü katılmak amacıyla BİR-KAR, MLPD ve ROJ BARAN (İran) bileşenlerinden oluşan bir platfom oluşturuldu. 1 Eylül öncesi toplantılar yapan platform ortak bir bildiri/çağrı metni hazırlayarak dağıtımlar gerçekleştirdi.

Essen

1 Eylül günü Essen’de miting ve yürüyüş gerçekleştirildi.

BİR-KAR, MLPD, Kürt-Alman Dostluk ve Dayanışma Derneği, TAMİL ELAM Kurtuluş Örgütü/Almanya, İran Halk Fedai Örgütü, Courage ve Rebell’in organize ettiği miting Wili Brand Platz’da yapıldı. Yaklaşık bir saat süren mitingde platformu oluşturan kurumlar adına kısa konuşmalar yapıldı.

Konuşmaların ardından kısa bir yürüyüş gerçekleştirildi. Toplam 200 kişiyi bulan kitle, kısa bir güzergahtan geçerek SPD, Die Linke (Sol Parti), Yeşiller ve DİDİF’in oluşturduğu Barış Platformu’nun organize ettiği diğer mitingle birleşti.

Burada da kısa konuşmalar yapıldıktan sonra eylem sonlandırıldı.

BİR-KAR /Almanya

Faşizm işçi sınıfının ontolojisine yönelik bir saldırdır...

12 Eylül: Karşı-devrim devam ediyor

Volkan Yaraşır

**BÜTÜN YURTTA SIKIYÖNETİM
İLAN EDİLDİ**

Ordu yönetime el koydu

Hükümet v... me... sh... ildi,
sal pa... ri... etl... d... ldu.
Parl... do... ları
rıldı... n... ğa... dı

12 Eylül darbesi bir karşı-devrim olarak yeni bir emperyal konseptin ürünü olarak gerçekleşti. Ülke şartları ve Ortadoğu'daki gelişmeler yanında bu konsept anlaşıldığı oranda karşı-devrimin mahiyeti ve etkisi kavranabilir.

Sermayenin yeniden yapılanma süreci ya da yeni sermaye birikim rejimi, küresel bir karşı-devrim içeriğinde politikalar geliştirilmesine yol açtı. Bugün yaşanan kapitalist krizin tarihsel kökleri, emperyalizmin yeni konsept arayışlarının da ortaya çıktığı dönemi işaretledi.

İçinde yaşadığımız kriz, aslında kapitalizmin bir uzun dalga krizinin ya da kapitalizmin yapısal krizinin depresyon evresidir. Krizin tarihsel kökleri 1970'lerin başına dayanmaktadır.

1970'lerin başında kapitalist sistem hem üretim yapısını, hem kurumsal yapısını değiştirdi. Bu değişimin ya da zorunluluğun birincisi siyasal, ikincisi ise ekonomik olmak üzere iki temel nedeni vardı. Özellikle bu yeniden yapılanma sürecinin siyasal boyutu ihmal edilir ya görülmez ya da yeterince kavranmaz. En başta Vietnam Savaşı, dünya halkları için başka bir tarihin olabileceğini ortaya koydu. "Yenilmez" bir güç, dünyanın imparatoru ABD, Ho Chi Minh önderliğinde Vietnam halkının olağanüstü direnişi ve büyük bedeller ödemesi sonucu dize getirildi. Mao'nun deyimiyle Vietnam Savaşı emperyalizmin "kağıttan bir kaplan" olduğunu ortaya koydu. Halklara umut, direniş ve özgürlük aşkı verdi. Sömürge halklarını Afrika'dan Asya'ya, Latin Amerika'dan Ortadoğu'ya isyan ateşi sardı. "İki üç daha fazla Vietnam" şiarı gerçek oldu. Laos'tan Kamboçya'ya, Angola'dan Mozambik'e, Şili'den El Salvador'a halklar ayağa kalktı.

Öte yandan diğer bir siyasal boyut ise, merkez ülkelerde 1968'de yaşanan küresel isyan hareketiydi. Her ne kadar 1968 öğrenci gençlik ayaklanması olarak

görülse de, aslında Fransa'da ve İtalya'da yaşandığı gibi bir işçi hareketidir. Bu iki ülkede işçi sınıfı, işçi konseyleri kurarak, alternatif iktidar organları yarattı. Finans kapital işçi hareketindeki bu gelişmeyi durdurmaya çalıştı. Düzenin devamı ve istikrarı için ayrıca pro-sovyetik komünist partiler de harekete geçti. İleride avro-komünizmin başat partileri olacak bu yapılar sistemin organik parçası gibi konumlandı. Konsey ve genel grev pratiklerinden olağanüstü derecede rahatsız oldular. Eylemler, goşizm ve "anarşizm" olarak değerlendirildi. Sistem dışına çıkması engellendi. Sartre'ın FKP'ye yönelik son derece sert eleştirisi, dönemin KP'leri hakkında önemli fikir vermektedir. 1968 Kıta Avrupa'sını sardığı gibi ABD'de 1930'lu yıllardan beri geri çekilmiş toplumsal muhalefeti tetikledi. ABD halkları barış ve sivil haklar için harekete geçti. Martin Luther King, Malcolm X gibi kişilikler hem siyahi hareketinin hem de dinsel diskriminasyona karşı siyah öfkenin simgeleri oldu. Kara Panterler, siyah öfkenin radikal organizasyonuydu. Ayrıca öğrenci gençlik hareketi ve savaş karşıtı hareket, tüketim toplumu olarak zehirlenmiş topraklarda umudun ve yeni arayışların habercisi oldu. 1968'in iki temel ayağı vardı. Birincisi kapitalizmin insanı bir kadvraya çevirdiği "refah toplumu"na karşı bir ayaklanmaydı. İkincisi bürokratik ve otoriter bir kast tarafından ya da egemen sınıf tarafından (nomenklatura) yönetilen özgürlüğün kirlendiği, işçi sınıfının bir başka biçimde apolitize edildiği, şekilsizleştirildiği sınıf üzerinde diktatörlük olan reel sosyalizme karşı bir duruştu. Ve kitleler bir başka dünyanın mümkün olduğunu gösteriyorlardı. Bunu özgür üniversitelerde, işgal edilmiş okullarda, genel grevlerde, kitle gösterilerinde, sokak çatışmalarında dışa vurdular. 1968 ideolojik bir isyan, bir arınma ve kolektif bir umuttu. Ne yazık ki kendi siyasal ve ideolojik içeriğiyle, kapitalizmin

aynı zamanda sosyo-kültürel bir sistem olması 1968'in sönümlenmesine yol açtı.

1968'in yıkıcı enerjisi bir müddet sonra kapitalizm tarafından absorbe edildi. 1968 hareketi geri çekildi. Ama arkasında kitlelerin yaratıcı zenginliğini, özgürlüğün bir kalp atışı gibi gerçekliğini bıraktı. Bu iki siyasal etken, 1970'lerin ortasında bir dizi ekonomik etkenle birleşti. Kapitalist sistem, 1960'ların ortalarından sonra özellikle metropollerde çıplak bir şekilde gözlemlenen kar oranlarında ciddi düşüşler yaşadı. Kapitalizmin yapısal özelliklerinden kaynaklanan bu durum, kapitalist sistemi bir uzun dalga ya da büyük bunalım içine sürükledi. Sanayide kar oranlarının düşmesi, yaşanan petrol krizi, yeni sermaye birikim rejimine geçişi beraberinde getirdi.

Kapitalist sistem acil önlemler alma ihtiyacı duydu.

Bir başka ifadeyle krize çözüm yöntemleri, aynı zamanda kapitalizmin yeniden yapılanma süreci olarak işledi.

Finans kapital krize karşı bir dizi proje geliştirdi. Öz olarak ikili bir amaç hedefledi. Önlem paketinin biri hedefi, azalan kar oranlarını nasıl arttırdı ya da maksimum kara nasıl ulaşıldı oldu. Çünkü kapitalizmin temel düsturu, kanunu ya da kaidesi maksimum kara ulaşmaktır. Kar daha fazla kar onun ontolojisidir.

Bu yönde, uzun zamandan beri Türkiye işçi sınıfına açık bir saldırı mahiyeti taşıyan, fason üretim, taşeronlaşma, esnek üretim ve sistematik güvencesizleştirme yönünde adımlar atılmaya başlandı. Üretim tekniklerinde önemli değişiklikler yapıldı. Dünyanın fabrikalaşması ve başta Çin ve Uzak Asya'nın makro bir atölyeye çevrilmesi yönünde düzenlemelere girildi. Yoğun bir mülksüzleştirme politikası izlendi. Bu gelişmeler sınıf profilinde bir dizi farklılaşmayı beraberinde getirdi. İşçi sınıfının kapsamında muazzam genişlemeye karşın, organik birliği dağıldı. Hızla amorf oldu. Katmanlaştı.

Önlem paketinin ikinci ayağıyla işçi sınıfının ekonomik, demokratik, siyasal her türlü ve her düzeydeki örgütlülüğünün dağıtılması hedeflendi. Böylece sınıfın ehlileştirilmesi ve boyunduruk altına alınması amaçlandı. Bu süreç bir yanıla sınıfın ıslah edilmesi ve rıza göstermesi yönünde düzenlemeleri içerdi.

Açık zor ve ideolojik zorun konsantrasyonu

Finans kapital bu amaçlarını realize etmek için açık zorla (çıplak tehdit ve terörle) ekonomik zorla (ekonomik faşizmi) sistematik olarak devreye soktu. Zor diyalektiği ideolojik zorla sistemleştirildi. İdeolojik zorun hedefi beyinleri fethetme, tüm toplumu suç ortağı haline getirmektir. Bu uygulamalar kısaca sermayenin açık ve azgın diktatörlüğü olarak da tanımlanabilir. Finans kapital önünde hiçbir engel istemiyordu. Şiddeti çok boyutlu çıplak şiddetin yanında ekonomik ve ideolojik olarak da kullandı. Gündelik hayatın bir parçası kıldı.

Bu sürecin metropollerde ve periferide biçimlenişi farklı oldu.

Süreç metropollerde Thatcher ve Reagan'la simgelendi. ABD ve İngiltere'de yaşanan işçi sınıfına yönelik açık saldırı, neo-liberal karşı-devrimin niteliğini ortaya koydu. Artık Thatcher tanımıyla TİNA - "başka alternatif yok"tu. Kapitalizmin ve neo-liberalizm

tahakkümü altında yaşamak bir zorunluluktur.

Bu yönde İngiltere’de 1984–1985 Büyük Madenci Grevi önem taşıdı. Bu grev sınıfa karşı sermayenin topyekun saldırısıydı. Thatcher, son derece soğukkanlı bir şekilde önce çeşitli özelleştirme politikaları ve bürokratik sendikalarla girdiği ilişkiler sonucu, İngiliz işçi sınıfının en radikal gücü olan madencileri yalnızlaştırdı. Sonra yoğun bir dezenformasyon ve manipülasyon politikası izledi. Madenci grevlerine yapılan ekonomik destekleri kesti. Hatta son açıklanan belgelere göre Sovyet madencilerinden gelen büyük miktarda finans desteği, iki ülke arasında kriz yaratılarak engellendi. Büyük Madenci Grevi’nin yenilgisi, Britanya’da neo-liberalizmin ya da sermayenin “altın dönemini” simgeledi. 1985 sonrasında son derece sistematik, rafine ve acımasızca sınıfa yönelik açık saldırı dönemi başlatıldı. Bu süreç bir başka yanıyla dünya çapında neo-liberal karşı-devrim taktiklerinin hayata geçirilmesini simgeledi.

ABD’de Reagan yönetiminin neo-liberal saldırılarının başlangıcı ise havaalanı kontrolörlerinin grevinin kırılması oldu. Evet, “liberal virüs” öldürücü bir şekilde ve büyük bir hızla yayılmaya başladı. Virüsün semptomları çok netti, yığınsal yoksullaştırmayı, işsizleştirme ve güvencesizleştirme izledi. Her alan metalaştı. İnsanın emeği yanında, bedeni de metalaştı. Dünyayı kronik açlık, yoksulluk ve işsizlik sardı. Öte yandan sermaye inanılmaz karlar elde etti. Hızla yoğunlaştı ve merkezleşti.

Metropollerde, sosyal devletin sosyal yönü özelleştirilerek metalaştırıldı. Sosyalizmin tehdidine karşı kapitalist sistemin bir önlem projesi olarak devreye sokulan sosyal devlet, hızla tasfiye edildi. Ulaşımdan eğitime, sağlıktan gündelik hayatın her alanına kadar radikal özelleştirme politikaları hayata geçirildi.

Devlet bir gece bekçisi konumuna getirildi. Sermayenin güvenliğinden sorumlu, sınıfın her düzeydeki örgütlülüğünü ve tepkisini dağıtan bir misyonla hareket etti. Bir anlamda devletin yarattığı illüzyon dağıldı. Devlet gerçek niteliğiyle devreye girerek, kapitalist sistemin güvenliğini sağlayan ve işlerliğinden sorumlu bir aygıt olduğunu gösterdi.

Çevre ülkelerde ya da bizim gibi ülkelerde ise yeni emperyal konsepte uygun düzenlemeler yapıldı. Türkiye’de neo-liberal virüsü yayan baş mimar Turgut Özal oldu. 24 Ocak Kararları ve 12 Eylül darbesi virüsün yayılma zeminini yarattı.

Özellikle Latin Amerika bu konseptin deney alanı, laboratuvarı olarak öne çıktı. Güney Doğu Asya bir başka coğrafya olarak dikkat çekti.

1964’te Brezilya’da gerçekleşen darbe ilk adım oldu. Darbe, Ulusal Güvenlik Doktrini diye tanımlanan karşı-devrimci stratejinin ürünü olarak hayata geçirildi. Bu strateji, 1960’lı yılların başından itibaren sömürge ülkelerde hızla gelişen gerilla hareketlerine bir yanıtı. Bu arada Küba’da ve Cezayir’de devrim gerçekleşmişti. Che’nin gerillası ezilen halklara umut veriyordu. Gelişmeler karşısında emperyalizm bu doktrini ek unsurlarla tahkim etti. Yeni konsept Ayaklanmaya Karşı Mücadele Konsepti adında uygulanma başladı.

Konsept Ulusal Güvenlik Doktrini’nde olduğu gibi komünizmi bir iç düşman olarak değerlendirdi. Bu düşmanı ortadan kaldırmak için her yöntemi (kontr-gerilla, ölüm mangaları, işkence, kaybetme, suikast, provokasyon vb.) büyük bir acımasızlıkla kullandı. Yeni sömürge ülkelerdeki ordular reorganize edildi. Yeni misyonlar yüklendi. Karşı devrimci taktiklerin merkezi haline dönüştürüldü. Ordu askeri diktatörlük kurmakla, devletin tüm fonksiyonlarını üstlendi. Bir nevi kontr-gerilla cumhuriyetleri oluşturuldu. Baskı metodları rafine edildi. Medya etkili bir ideoloji üretim mekanizmasına dönüştürüldü. Umut hareketlerinin beslediği deniz, yani kitlelerin “zehirlenmesi” hedeflendi. Gerilla ve devrimci hareketlerin

parçalanması, dağılması ve marjinalize edilmesi için taktikler geliştirildi. Hedef her düzeydeki muhalefetin bastırılması ve yok edilmesi idi. Böylece neo-liberal politikalar rahatça hayata geçirilebilirdi. Zaten öyle de oldu. Askeri zoru, ekonomik zor izledi.

Bu yönde 1971 Bolivya’da, 1972 Uruguay ve Honduras’ta, 1973’te Şili’de, 1975’te Peru’da, 1976’da Arjantin’de askeri faşist darbeler yaşandı.

Ardından bütün bu saydığımız ülkelerde radikal neo-liberal politikalar devreye sokuldu.

Benzer gelişmeler Uzak Asya’da, Güney Kore’de, Pakistan’da ve Türkiye’de yaşandı. Yani aslında Türkiye’nin yaşadıklarını anlamak istiyorsak, Latin Amerika’da askeri darbeler, örneğin Şili’ye, Arjantin’e, Uruguay’a bakmamız yeterliydi. Ama uluslararası karşı-devrim tehdidi ne yazık ki işçi sınıfı ve siyasal önderlikler tarafından görülmedi, anlaşılmadı ve yeterince kavranmadı. İş böyle olunca karşı-devrim son derece iyi programlanmış ve kitleleri manipüle edecek olanaklarla hayata geçirildi.

Türkiye’de 24 Ocak 1980 ekonomik kararları ve onun devamı olan 12 Eylül askeri faşist darbesi, aynı konseptin ürünüydü.

Kısaca çevre ülkelere, yeni uluslararası işbölümüne ve kapitalizmin yeniden yapılanmasına uygun biçim veriliyordu.

Açık zorla (şiddet ve terörle), ekonomik zor (ekonomik faşizm) konsantre edilerek, yeni bir devlet, toplum, birey ilişkisi yaratılıyordu.

Toparlarsak; 24 Ocak kararları artı 12 Eylül darbesi faşist diktatörlüğün ekonomi politikasıdır.

Önce açık zorla toplumsal muhalefet ezildi. Korku kitleleştirildi. 12 Eylül bir korku dinamosu gibi çalıştı. Sınıfın her düzeydeki örgütlenmesi dağıtıldı. Ardından ekonomik zor, yani neo-liberal darbeler geldi.

Neo-liberalizm ve ekonomik zor/faşizm olarak devreye sokuldu.

Bir karşı-devrim olarak neo-liberalizm

Neo-liberalizm bu zamana kadar en fazla sonuçlarıyla ve satıhta tartışıldı. Yalnızca ekonomik boyutu ele alındı. Ne var ki sistematik ve konsantre bir karşı-devrim programıydı.

Neo-liberalizmin birbirini tamamlayan ve iç içe geçmiş üç boyutu vardır. Birinci boyutu ideolojik, ikincisi kültürel, üçüncüsü ise ekonomik boyuttur.

İdeolojik boyutu açmamız gerekirse bu boyut da kendi içinde üç ayağa ayrılmaktadır. Birincisi Kalvinizm ya da Püritanizm: M. Weber’in kapitalizm ruhu olarak tanımladığı kalvinizm, Protestanlık ya da

püritanizm, çalışmayı ve rekabeti kutsallaştırır. Kar ve hırsın insanın doğasında olduğunu savunur. Dünyadaki adaletsizliğe teolojik kılıflar uydurur. Dünyada zenginin zaten günahsız olduğu için zengin olduğunu, fakirin ise günahları çok olduğundan dolayı fakir kaldığını ileri sürer. Bunu da kadr-i mutlak olarak görür. Bunun değiştirilemeyecek bir kader olduğunu, bu dünyanın da bir sinama dünyası olduğunu açıklar. Bir anlamda fakirliğe itirazın kadere, aynı anlama gelmek üzere Allah’a itiraz etmek olduğunu belirtir. İnsanların rıza göstermesini, itaat etmesini telkin eder. Çünkü rıza ve itaat sistemin devamının güvencesidir.

Özal’ın “ben zenginleri severim” sözü bir ideolojik yaklaşıma örnektir. Özal’ın her ne kadar Nakşibendi olduğu söylene de, aslında o bir püritendir. Calvinisttir. Kapitalist sistemin bekası onun için her şeyden önemlidir. İdeolojik boyutun ikinci ayağını ise ferdiyetçilik ya da bireycilik, felsefi anlamda individualizm oluşturur.

Bu anlayışa göre her türlü toplumsal dayanışma, paylaşma ilişkisi reddedilmelidir. Bunlar ilkel, kaba duygulardır. Önemli olan birey ve egodur. Anlayışın özü elit, seçilmiş, üstün insandır. Eğer paran varsa her şeyin, yoksa hiçbir şeyin mantığına dayalıdır.

Yine Özal böylesi bir ahlak ve toplumu açıkça dile getirdi-istedi. “Benim memurum işini bilir” dedi. Yani hırsızlık yap, rüşvet al, her türlü tezgahın içine gir ve gemini kurtar. Gerisi seni ilgilendirmiyor. Nasıl olsa her koyun kendi bacağından asılır.

İdeolojik boyutun üçüncü ayağını ise sosyal darwinizm oluşturur.

Sosyal darwinizm, bir boyutuyla faşist ideolojinin mayasıdır. Naziler gibi, İtalyan faşistleri de sosyal darwinist argümanlarla ideolojilerine destek bulmaya çalıştı.

Sosyal darwinizm özü, “büyük balık her zaman küçük balığı yer” sözüne dayanır. Bunu bir doğa kanunu olarak alır. İlerlemenin temel gücünü sosyal darwinist yönlerin oluşturduğunu ifade eder. Güçsüz insan, aşağı ve zayıf insandır. Fakir de güçsüz insandır. O da aşağı ve zayıftır. Doğanın kanunu olarak ezilmeye mahkumdur.

Bu üçlü ideolojik ayak son derece sistemli bir şekilde hayata geçirildi. Devletin ideolojik aygıtları kitleleri bu yönde bombardımana tuttu. Gösteri toplumunun araçları yani yazılı ve görsel medya bu ideolojik manipülasyonla, yalanın imparatorluğunu kurdu. İdeolojik mistifikasyonlar her gün yeniden üretildi.

Hedef beyinleri fethetmekti. Çünkü yeni fetih alanı beyinlerdi. Beyinlerin fethedilmesi beraberinde biati ve suç ortaklığını getirecekti. Kitleler bu yönde teknolojik bombardımana maruz kaldı. Korkunun kitleleşmesi ideolojik manipülasyonun gücünü artırdı. Korkunun “enfekte” ettiği beyin, artık tutsaktı ve bu tutsaklıktan memnun hale getirildi.

İdeolojik saldırıyı, son derece sistemli kültürel operasyonlar izledi. Kültürel manipülasyonlarla toplumun Mc Donaldlaşması, tek tipleştirilmesi, üniform bir toplum haline getirilmesi amaçlandı.

Bu yönde tüketim terörü körüklendi. Artık tükettiğin, tüketebildiğin kadar özgürdün. Hatta özgürlük tüketmekti. Gerisinin hiçbir anlamı yoktu. Mananın yoğunluk kazandığı yer tüketmekti. Tüketmek, tüketebilmek ve bunun yarattığı haz her şeydi. Hedonizm son derece rafine hayata geçirildi. Hedonizm son derece yok edici bireycilikle içselleştirildi. Sistem yeni haz nesneleri yarattı. Hazları kontrol etti, yönlendirdi. Bu yönde duygu doğurdu. İnsanın ontolojisini hedonizm üzerinden yeniden inşa

“Neo-liberalizmin birbirini tamamlayan ve iç içe geçmiş üç boyutu vardır. Birinci boyutu ideolojik, ikincisi kültürel, üçüncüsü ise ekonomik boyuttur.”

etti. Emperyalist kültür, kültür imgeleri ve nesneleri topluma sistematik bir şekilde şıngıladı. Tüketim terörü, toplumun temel özelliği haline getirildi.

Kültürel operasyonlarla beyni felç olmuş, bloke edilmiş ve fethedilmiş birey ve kitleler tam anlamıyla suç ortağına dönüştürüldü. Artık herkes sistemin döngüsünün bir parçası, hatta sistemin ayrılmaz parçasıydı.

Bu iki karşı-devrimci taktiğin kitleler içinde nüfuzu, radikal ekonomik operasyonları koşulladı.

Neo-liberalizm devlet/toplum/birey ilişkisinin yeniden kuruluşuydu. Kitlelerin karşı duruşunun ve direncinin kırılması, sessizleştirilmesi, boyun eğmesi ve suç ortağı haline getirilmesiyle ekonomik faşizmin radikal uygulamaları hayata geçirildi.

Özelleştirme politikaları sistematik bir şekilde gerçekleştirildi. Finans kapital tarihin en büyük vurgununu ya da soygununu özelleştirmelerle yaptı. Bu küresel soygun Sezar’ın, Hitler’in, Mussolini’nin tahayyülünün ötesindeydi.

Finans kapital küresel düzeyde özelleştirme operasyonlarıyla karına kar kattı. Finans kapital büyük bir açgözlülükle saldırdı, çaldı, soydu. Kapitalist devlet bu soygunun örgütleyicisi olarak hareket etti. Böylece tarihin en büyük talanı ve yağması gerçekleşti.

1990’da Sovyet sistemin çökmesi finans kapitale yeni bakir alanlar yarattı. Bu coğrafyalarda kriminal bir kapitalizm sürecinden geçildi. Finans kapital bu coğrafyaları tam anlamıyla talan etti. Enkaz haline getirdi.

Neo-liberalizm bu üçlü-karşı devrimci boyutu kavrandığı ölçüde anlaşılabilirdi. Ne yazık ki saldırının boyutu ve mahiyeti kavranmadı. Yalnızca neo-liberal politikaların bir ayağı olan ekonomik boyutu ve onun da sonuçlarıyla, yani işsizlik, sendikasızlık, toplu tensikatla mücadele edildi. O da bir düzeyde. Sonuçtan hareketle bir direnç gösterme çabalarının başarılı olması mümkün değildi. Zaten de olmadı. İşçi sınıfı bu sürecin bütününde olağanüstü düzeyde zarar gördü, ağır darbeler aldı. Örgütsel gücü parçalandı. Amorfe, hatta deklase oldu. Yoğun demoralizasyon içine düştü. Sendikal hareketin bu süreçte en azından bir savunma gerçekleştirememesi, yer yer suç ortağı olması, son derece olumsuz sonuçlar yarattı. Sendikal harekette hızla çözülme ve çürüme yaşandı. Bu süreç ülkemizde olduğu kadar metropolde de benzer şekilde yaşandı.

Sendikal hareketin sınıf örgütü olma özelliği dejenere oldu. Sendikalar sınıftan ve sınıfın sorunlarından uzaklaştı. Ona yabancılaştı. Bu süreç de sınıfın parçalanmasını artırdı. Kendine güvenini zayıflattı. Gerici dalga ve karşı-devrimci saldırıya karşı, işçi sınıfı geri çekildi. Örgütsel gücü parçalandı. Hızla şekilsizleşti.

Neo-liberal karşı-devrim böylece büyük kazanımlar sağladı. Finans kapital sınıfın güçsüzlüğü üzerinden gücünü inşa etti. Neo-liberalizm, finans kapitalin sınıfa yönelik konsantre savaşıydı. Bu saldırılar, sınıfı böldü, parçaladı, dağıttı ve şekilsizleştirdi.

Kısaca ideolojik bombardımanlarla önce beyinler felç edildi. Kültürel operasyon ve manipülasyonlarla toplum suç ortağı haline getirildi.

İdeolojik ve kültürel hegemonya sağlandıktan sonra, ekonomik operasyonlar geldi. Radikal özelleştirme operasyonları devreye sokuldu.

Türkiye özelinde neo-liberal saldırı dalgası, 1985’te sistemli bir biçim aldı. 1985–1998 arasında bu karşı-devrim saldırısının alt yapısı oluşturuldu. 1998–2007 arasında ise son derece yoğun ve sistemli saldırılara geçildi. Büyük sosyal yıkım operasyonları gerçekleştirildi.

(Devam edecek...)

6-7 Eylül olayları...

Kontr-gerillanın kirli savaş tarihinden karanlık bir sayfa!

6-7 Eylül olaylarının Kıbrıs dolayısıyla çıktığı yerleşik bir kanıdır. Fakat bu yerleşmiş kanı gerçekliğin yalnızca küçük bir parçasıdır. Oysa ki bu iğrenç provokasyon yakın tarihi anlamak açısından anahtar rolü görebilecek önemdedir. 6-7 Eylül’ün gerçekliğini anlamak, o dönemin somutunda Türk burjuvazisinin düzen ve devlet gerçekliğini, emperyalizmle ilişkilerini ve Kıbrıs sorunundaki tutumunun arka planını anlamak demektir.

Adım adım örgütlenen planlı saldırılar

1955’te yaşanan olaylar esasta iki ilde meydana gelmiştir, İstanbul ve İzmir. İstanbul’da yaşanan olayların fitili, (sahibi o zamanki adı MAH olan MİT’in hizmetinde çalışan) İstanbul Ekspres gazetesi tarafından ateşlendi. Fakat geçmeden belirtelim, olayların zemini bir bütün olarak dönemin mehmetçik basını tarafından (özellikle Cumhuriyet, Tercüman, Hürriyet ve Yeni Sabah) önceden hazırlanmıştır. Yaratılan Rum karşıtı hava bilinçli olarak sokaklara da yansıtılmıştır. Olayların bir tek zamanı bilinmemektedir. Patlayacak bombanın fitili 6 Eylül tarihli İstanbul Ekspres’in 2. baskısınca ateşlenir. Geçmeden ekleyelim, bu gazete normalde 20-30 bin basmaktadır, ancak bu sefer 290 bin basmıştır. Sonradan ifade edilenlere göre bu miktarda bir baskı o dönemin teknikleriyle birkaç günde gerçekleştirilebilirdi. Bu bilgilerin sonucu olarak “2. baskının” daha önceden hazırlandığı sonucuna varabiliriz.

Gazetenin manşet haberi Atatürk’ün Selanik’teki evinin bombalandığıdır. Kıbrıs bahanesiyle tansiyonun doruğa çıkarıldığı, İngiltere’nin daveti, Türkiye ve Yunanistan’ın katılımıyla gerçekleşen Kıbrıs Konferansı’nın devam ettiği bir zamanda, böyle bir haber bardağı taşırmaya aday bir damla niteliğindedir. Manşetin altında ise yine istihbarat örgütünün içinde yuvalandığı iki örgütün yetkililerinin tehdit içeren açıklamaları vardır. Kıbrıs Türktür Cemiyeti’nin (KTC) Milli Amele Teşkilatı (MAH) Genel Sekreteri Kamil Önal, “Mukaddesata el uzatanlara bunu çok pahalı ödeteceğiz... Ödeteceğimizi söylemekte artık bir mahsur görmüyoruz.” İstanbul Yüksek Okul Talebeleri Birliği (İYOTB) Başkanı Bahaettin Erton ise, Atatürk’ün evini “tahrip etme küstahlığında bulunanlara gerekli cevabı vermekte bir an gecikmeyecek”lerini söylemektedir.

Bombalama olayı elbette tümüyle bir kontr-gerilla provokasyonudur. Bombalanan ev Türk Konsoloslugu ile aynı bahçededir. Bombalar Selanik Başkonsolos Yardımcısı Ali Tekinalp tarafından götürülmüştür. Sonradan MİT’te çalışacak ve Nevşehir Valisi yapılacak olan Oktay Engin’in azmettirmesi ile, konsolosluk hizmetlisi Hasan Uçar tarafından bombalar eve konulmuştur.

Gazetenin yaygın dağıtımı sonrasında, KTC ve İYOTB tarafından Taksim’de miting yapılır. Miting sonrasında yağma ve vahşete başlar. İlkın Rumlar’a ait mekanların cam ve çerçevelerinin indirilmesiyle başlanır.

Muhtarlardan alınan bilgiler ışığında Rumlar’a ait mekanların duvarları önceden kırmızı haçlarla işaretlenmiştir. İstanbul’un 52 ayrı yerinde aynı anda yangın çıkarılmıştır. Olaylar için şehir dışından adam getirtilmiştir. Adam getirtilen şehirlerden biri Eskişehir’dir. Olaylarda kullanılan tahrip aletleri de tek tiptir. Kamyonlarla vatan evlatlarının (!) hizmetine sunulan sopa, balta, kazma gibi aletler tek tiptir. Yine

camilerde birbirine benzeyen vaazlarla cemaat Rumlar’a karşı kışkırtılmıştır.

Yine dönemin gazetelerinden öğrendiğimize göre, kolluk güçleri öncesinde Rumlar’ın yoğun olarak yaşadığı semtlerde, kilise vb. yerlerde yoğun güvenlik önlemleri almıştır. Fakat olaylar sırasında müdahalede bulunmazlar. Ordunun tankları gösteriler sırasında kürsü görevi görür. Polis ise yardım isteyenlere alaylı cevaplar verir. Üniformalı polisler yağmaya bizzat katılmıştır. Katılmadıkları yerde ise ya yol gösterici olurlar ya da sessiz kalırlar.

Olayların İstanbul’daki bilançosu genellikle şöyle ifade edilmektedir: 3 ölü, 30 yaralı, 200’e yakın tecavüz vakası, 74 kilise, 1 havra, 8 ayazma, 3 manastır, 3584’ü Rumlar’a ait olmak üzere 5583 işyeri ve ev yağmalanmış, yakılmış, yıkılmıştır.

İzmir’de yaşananlar İstanbul’a göre çok küçük çaptadır. 8 Eylül tarihli Hürriyet gazetesi İzmir’de yaşananların bilançosunu şöyle verir: 14 ev, 6 dükkan, 1 pansiyon, Yunan Konsoloslugu, Katolik Kilisesi, İngiliz Kültürevi yakılmıştır. Dönemin İzmir gazeteleri ise 7 kişinin ağır, 50 kişinin hafif yaralı olduğunu yazar.

“6-7 Eylül bir Özel Harp işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi...”

Olayların hemen sonrasında basın yaşananları “milli galeyan”, “duygusal halk tepkisi” gibi ifadelerle göklere çıkarır. Fakat aradan bir gün bile geçmeden basının bu tavrı tersine döner. Olaylar bu sefer “çapulcu yağması” ve “olaylarda komünist parmağı” şeklinde nitelenir. Bunun nedenini anlamak için 1960 yılında görülen Yassıada davası duruşma tutanaklarına bakmamız gerekiyor. Tutanaklarda dönemin Başbakan Yardımcısı Fuat Köprülü, bu aklı o sırada tesadüfen (!) Türkiye’de bulunan CIA şefi A. Dulles’in kendilerine verdiğini söyler.

Olaylardan sonra İstanbul ve İzmir’de örfi idare (olağanüstü hal) ilan edilir.

Olaylar sonrasında İstanbul’da 6 bin kişi, İzmir’de 424 kişi gözaltına alınır. Fakat İzmir’de 9, İstanbul’da sınırlı sayıda kişi yağma ve çapulculuk suçundan cezalandırılmıştır.

Olaylar Aziz Nesin’in de aralarında bulunduğu 45 kişilik listede yer alanlara yıkılmaya çalışılır. Aceleye gelen listede o tarihten önce ölmüş olanlar, olaylar sırasında askerde olanlar da vardır. Fakat olaylar sırasında İstanbul’da 5 adet uluslararası kongre olduğundan, kongreleri izlemeye gelen gazeteciler kanalı ile olaylar dünyada geniş yankı bulur. Aziz Nesin, bu sayede olayların sorumlusu olarak “ipten kurtulduklarını” söyler. Çünkü dönemin İstanbul Örfi İdare Komutanı N. Aknoz yargıçlarla yaptığı toplantılarda 45’likleri “salkım salkım” asılı görmek istediğini söylemektedir.

Olaylar CIA yönlendiriciliğinde kontr-gerilla tarafından örgütlenmiştir. Ordu, polis, istihbarat, muhalefet, basın, üniversite gibi düzenin temel kurumları, o zamanki ismi Seferberlik Tetkik Kurulu olan Özel Harp Dairesi’nin komutasında olaylarda yer almıştır.

Özel Harpçi general Sabri Yirmibeşoğlu, ‘90’lı yıllarda gazeteci Fatih Güllapoğlu’yla yaptığı bir röportajda açıkça, “6-7 Eylül bir Özel Harp işiydi ve muhteşem bir örgütlenmeydi. Amacına da ulaştı” demekte bir sakınca görmemiştir.

‘Libya’yı paylaşım’ zirvesi

Libya Temas Grubu’nun İstanbul’da gerçekleştirdiği toplantının ardından, “Libya’nın geleceğinin ele alınacağı” ikinci bir zirve Paris’te Fransa Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy ve İngiltere Başbakanı David Cameron’un eşbaşkanlığında 1 Eylül günü gerçekleştirildi.

Libya’nın başta petrol olmak üzere zenginliklerinin emperyalistler tarafından nasıl paylaşılacağı tartışıldığı zirveye ABD Dışişleri Bakanı Hillary Clinton’ın yanı sıra, Ulusal Geçiş Konseyi’ni ülkenin meşru hükümeti olarak tanıyan Rusya ve Çin’den temsilciler de katıldı. 60 ülkeden temsilciler arasında Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu da yer aldı.

Ulusal Geçiş Konseyi’nin dondurulmuş olan fonların daha hızlı bir şekilde serbest bırakılması çağrısı da dile getirildi.

Libya paylaşım sofrasında

Yıkıma uğrayan Libya’nın iştah kabartan bir alan olduğu ve emperyalistler tarafından talan edilmek istendiği “Libya’nın yeniden inşası” argümanı ile gizlenmeye çalışılıyor. “Demokrasi” ve “Libya halkına insani yardım” ikiyüzlü söylemleriyle NATO saldırılarında ön saflarda yer

alan İngiltere ve Fransa’nın kilit rol oynamaya niyetli oldukları, benzer bir tavrı Libya’nın Avrupa’daki en büyük ticaret ortaklarından İtalya’nın da sergilediği görülüyor.

Fransa ile gizli petrol anlaşması

Bununla beraber NATO’nun Libya saldırısı öncesi Fransa ile “Ulusal Geçiş Konseyi” arasında petrolün yüzde 35’inin Fransa’ya verilmesi konusunda gizli bir anlaşma sağlandığı ortaya çıktı.

Liberation gazetesinin haberinde UGK’nin 3 Nisan tarihli mektubuna yer veriliyor. Katar Emiri’ne gönderilen mektupta UGK’nın Fransızlarla petrol konusunda bir anlaşma imzaladığını söylüyor. Fransa’nın tam ve sürekli desteği karşılığında Libya petrolünün yüzde 35’inin verilmesi kararlaştırılıyor.

Haberde operasyonun başladığı 19 Mart günü Paris’in tek bir hedefinin olduğunu söyleyen Cumhurbaşkanı Nicolas Sarkozy’nin şu sözleri hatırlatılıyor: “Bu tür suçları tolere edemeyen evrensel vicdanın adına ölüm tehlikesi altındaki bir halka yardıma gelmek...” Bu sözler emperyalistlerin iğrenç ikiyüzlülüğünü bir kez daha gözler önüne seriyor.

Küba: Libya UGK’yı tanımıyoruz

Libya’daki son gelişmeler ilişkin açıklama yapan Küba, ülkedeki diplomatik görevlilerini çekerek NATO işbirlikçisi Ulusal Geçiş Konseyi’ni tanımayacağını duyurdu.

Küba Dışişleri Bakanlığı tarafından yapılan açıklamada, NATO’nun askeri saldırganlığının çatışmayı keskinleştirdiği ve Libya halkının kendi kaderini kendisi belirleyerek uzlaşmış ve pasif bir çözüme ulaşmasını engellediği söylenerek Küba’nın Libya’daki diplomatik personelini geri çekme kararı aldığı söylendi.

Küba Cumhuriyeti’nin Ulusal Geçiş Konseyi’ni ya da bir başka geçici otoriteyi tanımadığına vurgu yapılan açıklamada, “Yalnızca bu ülkede meşru biçimde ve dış müdahale olmaksızın, kardeş Libya halkının özgür, egemen ve birlik içindeki iradesi

aracılığıyla oluşturulacak bir hükümeti tanıyacaktı” denildi.

Libya ve Suriye’deki gelişmelerden hareketle NATO’nun ve Birleşmiş Milletleri’nin tutumlarının teşhir edildiği açıklamada şu ifadeler yer verildi:

“Küba, hiçbir şeyin masum insanların katledilmesini haklı gösteremeyeceğini ilan eder.

Dışişleri Bakanlığı, can almayı sürdüren NATO bombardımanlarının derhal son bulmasını talep eder ve Libya halkının, dış müdahale olmaksızın, bağımsızlık ve kendi kaderini belirleme konusundaki, kendi doğal kaynakları üzerindeki egemenliği ve bu kardeş ülkenin toprak bütünlüğü konusundaki yadsınamaz hakkını tam olarak kullanarak uzlaşmış ve barışçıl bir çözüme ulaşmasına izin verilmesi çağrısını tekrarlar”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Şili’de öğrencilerden Eğitim Bakanlığı işgali

Şili’de üç ayı aşkındır parasız eğitim talebiyle sokakları dolduran ve azgın polis terörüne rağmen militan eylemlerinden vazgeçmeyen öğrenciler, 1 Eylül günü de başkent Santiago’da bulunan Eğitim Bakanlığı binasını işgal ettiler. Eğitim emekçileri, lise ve üniversite öğrencilerini bu eylemlerinde de yalnız bırakmadı.

“Pinera-CONFECH görüşmesi meşru değil”

Geçtiğimiz haftalarda gerçekleştirilen 48 saatlik genel grev sırasında 16 yaşındaki Manuel Gutierrez isimli bir göstericinin polisler tarafından katledilmesini protesto etmek için Eğitim Bakanı Felipe Bulnes ile görüşmeye giden yaklaşık 50 kişilik bir grup, Bulnes’i makamında bulamayınca işgal eylemi gerçekleştirdi.

İçişleri Bakanı Rodrigo Hinzpeter’in istifasını isteyen öğrenciler, Devlet Başkanı Sebastian Pinera ve iktidar yanlısı Şili Öğrencileri Konfederasyonu (CONFECH) arasında yapılacağı duyurulan görüşmenin ise meşru olmadığını vurguladılar. İşgal sırasında öğrenciler adına yapılan açıklamada, CONFECH’in politikacılar ile el sıkışarak mücadeleyi bastırmak istediğinin altı çizildi.

Yaklaşık iki saat süren işgal eyleminin ardından öğrenciler polisler tarafından zorla bina dışarısına çıkarıldılar.

İşgal eylemine saldırı

Güney Kore’de 1 Eylül günü, ülkenin güneyinde bulunan Jeju adasında aylardır donanma üssü yapılacak alanı işgal ederek inşaatı engelleyen göstericilere özel kuvvetlere bağlı bin kadar polis müdahale etti. Operasyonda 130 kişilik protestocu grup dağıtıldı ve 35 eylemci gözaltına alındı.

Göstericilerin dağıtılmasından sonra inşaatı yeniden başladı.

Askeri yetkililer 970 milyon dolarlık bu projenin “ulusal güvenlik” için çok büyük önem taşıdığını belirtirken, Jeju adası sakinleri ve çevreci gruplar ise üssün bölgede yeni bir silahlanma yarışı başlatabileceğini ve çevreye zarar vereceğini belirtiyorlar. Güney Kore’nin bölgede Çin’e karşı askeri varlığını güçlendirmek isteyen ABD’nin baskısıyla hareket ettiğini söylüyorlar.

İnşaatına 2007’de başlanan üssün 2014’te tamamlanması planlanıyor. Üste denizaltılar dahil 20 savaş gemisinin konuşlandırılacak. ABD’nin Güney Kore’de 28,500 askeri bulunuyor. Ayrıca üs inşaatının ABD’nin bölgesel bir füze savunma sistemi kurulması projesiyle ilişkili olduğu belirtiliyor.

İsrail’de yüzbinler alanlarda!

İsrail’de 50 gündür kesintisiz süren gösteriler, 3 Eylül Cumartesi gecesi doruk noktasına vardı. Ülke tarihinin en büyüğü olarak gösterilen gösteride 450 bin kişi sokaklara döküldü. “1 milyonluk yürüyüş” hedefiyle gerçekleştirilen protestolar, Tel Aviv, Kudüs, Hayfa, Afula gibi büyük kentler ile 20’ye yakın merkezde yapıldı.

Gösterilerin en kitleselinin gerçekleştiği Tel Aviv’de Medina Meydanı’nı dolduran göstericiler, “Sadaka değil, sosyal adalet istiyoruz!” sloganını atarak Netanyahu’nun istifasını istedi. Hareketin önemli isimlerinden biri olan Dafni Leaf ise yaptığı

konuşmada, İsrail toplumunun kırmızı çizgisine vardığını ve artık yeter dediğini belirtti.

Gösteri sırasında yapılan açıklamada ise Rothschild Caddesi’ne kurulan çadır kentin bundan böyle kaldırılacağı bilgisi verildi.

Gösterilerin çapının büyümesi üzerine medya aracılığıyla “Mesaj alınmıştır” mesajını veren Netanyahu hükümeti, aynı zamanda dolaylı vergilerde indirim ve genç çiftlerin ev sahibi olmasına katkı sağlayacaklarını söylemek durumunda kaldı. Ancak bu vaatlerin gösterilerin hararetini düşürmesi mümkün görünmüyor.

Eylemlerden...

2 Eylül 2011 | Yemen

Sana’da devlet terörü

Emekçiler 4 Eylül günü başkent Sana’da bir kez daha alanlara çıktılar.

Gösterilerin gerçekleşeceğinin duyurulmasıyla birlikte, Salih’e bağlı rejim güçleri Sana’ya yığınak yaparak başkent ana girişlerinin birçoğunu bloke ettiler. Katılımcı sayısını azaltmaya dönük bu hamleye rağmen yüzbinlerce gösterici Sana sokaklarını doldurdu.

Salih’in istifasını isteyen emekçiler, ABD ve Suudi Arabistan karşıtı sloganlar da atıldılar. Göstericilerin Devlet Başkanı Abdullah Salih’in yardımcısı Abdu Rebi Mansour’un evine yöneldikleri sırada rejim güçleri tarafından kitlenin üzerine ateş açıldı. Açılan ateş sonucu bir gösterici yaşamını yitirdi, beş gösterici ise yaralandı.

Mısır’da eylemli açılış

Mısır’da üniversite öğrencileri, öğrenim harçlarının düzenlenmesi ve eğitimde reforma gidilmesi talepleriyle okullarını eylemle açacak. Akademik yılın başlamasından önce oturma eylemi ve protesto gösterileri düzenleyecek.

Öğrenci Koalisyonu adlı organizasyon tarafından örgütlenen eylemlerde, Mübarek rejimi ile bağlantılı birçok rektörün halen görevde olması ve üniversitelerde reform yapılmaması protesto edilecek. Ayrıca öğrenciler üniversite harçları ile özel üniversitelerin eğitim bedellerinde öğrencilerin lehine düzenlemeler yapılmasını isteyecek. Bu nedenle 13 Eylül’den akademik yılın başlayacağı 1 Ekim tarihine kadar oturma eylemi gerçekleştirilecek.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Bahreyn’de öfke dinmiyor

Bahreyn’de 4 Eylül günü bir kez daha alanlara çıkan emekçiler, 31 Ağustos günü yapılan gösterilerde 14 yaşında bir çocuğun katledilmesine dönük öfkelerini dile getirdiler. Başkent Manama’nın doğusundaki Sitra kentinde gerçekleşen gösterilere El Kalife rejimine bağlı kolluk güçleri saldırdı.

Gösteriler, Bahreyn Kralı El Kalife’nin televizyondan yayınlanan ve tutuklu göstericilerin bir kısmından özür dilediğini açıklamasının ardından gerçekleşti. Dizginsiz teröre rağmen dinmeyen gösterileri söndürmek için hamle yapan El Kalife, aynı konuşmasında işten atılanların bir kısmının yeniden istihdam edileceğini ve okullarından ilişkisi kesilenlerin geri dönebileceklerini açıklamıştı. El Kalife, kolluk güçlerinin göstericilere kötü muamelede bulunduğunu kabul ederek eylemlerde ölenlerin ailelerine tazminat ödeyeceğini belirtmişti.

El Kalife’nin açıklamalarına aldanmayan emekçiler ise alanlara çıkarak, barışçıl gösterilere azgınca saldıran rejim şefinin suçlu olduğunu vurguladılar.

31 Ağustos günü gerçekleştirilen rejim karşıtı gösteriler sırasında başına gaz bombası kapsülü isabet eden 14 yaşındaki Ali Jawad yaşamını yitirmişti. Ali Jawad’ın ailesi, Bahreyn rejimine karşı uluslararası mahkemelerde dava açacaklarını belirtti.

Açlık grevi

Rejim karşıtı gösterilerde yaralananları tedavi ettikleri için tutuklanan sağlık emekçileri ise açlık grevine gittiler.

İnsan hakları örgütlerinin verilerine göre, açlık grevi eylemi yapan yaklaşık 20 doktor bulunuyor. Tutsak yakınları, açlık grevindekilerin bir kısmının sağlık durumunun kötü olduğunu belirtiyor.

Öte yandan, doktor ve hemşirelerin açlık grevine başlamalarının ardından, dışarıda bulunan çocukları da destek amaçlı açlık grevine başladı. Sağlık emekçilerinin çocukları anne ve babalarının serbest bırakılmalarını talep ediyorlar.

Şubat ayından bu yana tutuklu bulunan doktor ve hemşirelerin davalarının askeri mahkemede görülmesi ise ayrıca tepkilere konu oluyor.

Tunus’ta devlet terörü

Tunus’ta gençler arasında yaşandığı söylenen sokak çatışmasını dağıtmak için askerin ateş açması sonucu bir kişi yaşamını yitirdi.

Başkent 200 kilometre güneybatısındaki Sbeytla kentinde 1 Eylül akşamı başlayan ve gece boyunca süren çatışmaya askerler müdahale etti. Açılan ateş sonucu 16 yaşında **Suzan Soudi** adlı genç bir kadın yaşamını yitirdi, 2’si ağır çok sayıda kişi de yaralandı.

Olaydan sonra öfkeli kalabalık bir karakol ve bir hastanenin yanısıra çok sayıda otobüsü ateşe verdi.

Tunus İçişleri Bakanlığı, gençler arasında çıkan sokak çatışması nedeniyle Duz kentinde sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini açıkladı.

Polis ve jandarmaya sendika yasağı

Öte yandan, Tunus’ta yönetim “Tunus’un güvenliğini tehdit ettiği” gerekçesiyle kolluk güçlerinin sendikal faaliyetlerini yasakladı. Başbakan Beci Cahid Essebsi tarafından açıklanan karar, sendikalar birliğinin çağrısıyla yüzlerce polis ve jandarmanın hükümet sarayı önünde gösteri yapmasından sonra geldi.

Göstericiler İçişleri Bakanı Habib Essid ve Genelkurmay Başkanı Raşid Ammar’ın istifasını istiyordu.

Onbinlerin festival coşkusu

Uluslararası Kürt Kültür Festivali'nin 19.'su Köln'de gerçekleştirildi. Almanya Kürt Dernekleri Federasyonu (YEK-KOM) tarafından organize edilen festivale, İskandinav ülkeleri ve Avrupa'nın dört bir yanından Kürtler katıldı. Türk devletinin Kürt hakına karşı yürüttüğü imha savaşından dolayı ciddi bir sahiplenmenin olduğu festivale geçen senekinden oldukça kalabalık bir kitle katıldı. Sayısı onbinleri bulan kitlenin ezici çoğunluğunu kadınların ve gençlerin oluşturması dikkat çekti.

Köln'ün 50 bin kapasiteli Rhein energie Stadyumu'nda gerçekleştirilen festival saat 13.00'te başladı. Stadyumun dört bir yanı çeşitli taleplerin yazılı olduğu pankartlar ve devrim şehitlerinin fotoğraflarıyla süslenmişti. Taleplerde Öcalan'a özgürlük" ve Kürdistan'a barış, anadilde eğitim, demokratik özerklik, Almanya'da Kürt kimliğinin tanınması, kadına yönelik şiddet, cinayetler vb. temalar işlendi.

Festival programı YEK-KOM Başkanı Yüksel Koç'un açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmanın ana eksenini YEK-KOM tarafından Almanya'da Kürt kimliğinin tanınması talebiyle yürütülen kampanyaydı.

Festivalde Kürdistan Ulusal Kongresi (KNK) Başkanı Tahir Kemalade de bir konuşma yaptı.

Fransız-Avrupa Sol Parti temsilcisi Silvia Jean, Türk Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan'ın Kürt sorununda daha duyarlı olmaya çağırarak, Kürtlerin dil, kimlik ve özgürlük taleplerinin anayasal güvenceye alınmasını istedi. Jean, bu sorununun İran'la birleşerek Kürtlerin üzerine top yağdırarak çözülmeyeceğini vurguladı. PKK'nin terör listesinden çıkarılması için Avrupa Parlamentosu'nda çalışma yürüttüklerini söyledi.

Festivalin diğer konuşmacıları ise Emek, Barış ve Demokrasi Bloku Mersin Milletvekili Ertuğrul Kürkçü, BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, Ender İmrek (EMEP), Erol Dora (BDP) ve Ayşe Yumlu Yeter (ESP) oldu. Sahneye toplu çıkan temsilciler kısa konuşmalar gerçekleştirdiler.

Bazı Türkiyeli sol örgütlerin de stand açarak destek verdiği festivale, yerli sol örgütlerden MLPD, Die Linke'nin yanısıra Filipinler Komünist Partisi, Filistinlilerle Uluslararası Dayanışma Komitesi, Barış Anneleri adına kutlama mesajları iletili. Kürt örgütlerinden KDP, YNK, Goran, KKP, Kürdistan İslam

Partisi'nin de katılımı da dikkat çekerken, Tamil temsilcisi de hazır bulundu.

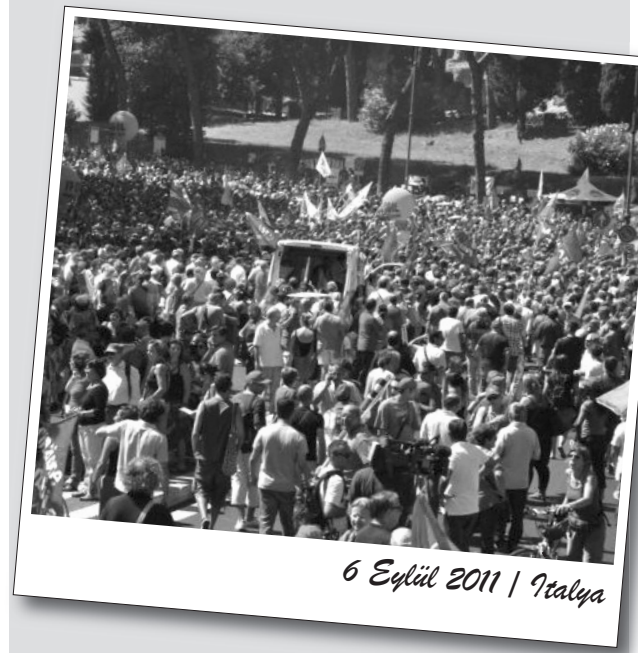
Karayılan: “Kim terörist, kim katil?”

Festivalin en ilgi çekici konuşmasını Murat Karayılan gerçekleştirdi. Bir grup gerillanın önünde Kürtçe konuşan Karayılan, kendilerinin savaş değil barış istediğini ama AKP'nin savaş ve imha politikasında direttiğini belirtti. Zor bir süreçten geçtiklerini, fakat halkın kendilerine destek verdiğini müddetçe hiç bir gücün kendilerini yenemeyeceğini vurgulayan Karayılan, Kürt halkının PKK sayesinde ciddi bir güce sahip olduğuna vurgu yaptı. Konuşma yoğun alkış ve sloganlarla kesildi.

Festivalin kültürel bölümünde Koma Berxadan, Ozan Cane, Garip Dost, Mikail Aslan gibi sanatçılar sahne alırken, bu bölümün en ilgi çekici bölümü gençlerin sunduğu programdı. 12 ayrı folklor grubuyla sahaya çıkan gençler, aynı ezgiyi her yörenin kendine has tarzıyla oynadılar. Büyük beğeni toplayan bu gösteriden sonra, sahaya kurulan tecrit hücrelerinden uçan balonlara bağlanmış bir Öcalan posterini uçurularak sembolik bir özgürleştirme eylemi yapıldı. Taşınan şehit resimlerinin arasında Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş'in de olması dikkat çekti.

Akşam saatlerine kadar süren festivale Kürt halkının mücadele coşkusu, kararlılığı, ulusal bilinci ve talepleri damgasını vurdu.

Kızıl Bayrak / Köln

İtalya'da emekçiler yaşamı durdurdu

İtalya'da 6 Eylül günü milyonlarca işçi ve emekçi ülkenin en büyük işçi sendikası federasyonu olan CGIL'in çağrısıyla genel greve giderek hayatı durdurdu.

Emekçiler, Berlusconi hükümetinin “ülke bütçesinin iki yıl içinde dengeye kavuşturulması” söylemiyle parlamentoya taşıdığı kemer sıkma paketine karşı tepkilerini dile getirdiler.

Ülke genelinde şalter indi

Paketin parlamentoda görüşüldüğü güne denk getirilen grevde, ülke genelinde 100 kentte eylemler örgütlendi.

Grev sebebiyle toplu taşıma araçları 8 saat boyunca hizmet vermezken, ulaşım adeta felce uğradı. Uçak seferleri iptal edilirken, tren ve otobüs seferleri ve diğer kamu ulaşımı durdu. Resmi dairelerin çoğu da hizmet vermedi.

CGIL Sendikasının başkanı Susanna Camusso, başkent Roma'da düzenlenen yürüyüşten önce yaptığı açıklamada, kemer sıkma önlemlerinin haksız ve sorumsuzca olduğunu söyledi. 45,5 milyar euroluk kesintilerin ve yeni vergilerin, işsizlere yeni iş alanları yaratılmasını sağlayamayacağını vurguladı.

Yunanistan'da grev dalgası

“Mali krizle mücadele” demagojsiyle kirizin faturasını emekçilere çıkaran Yunanistan devleti bir dizi önlem kararı açıkladı. Bunlara ise toplumun her kesiminden tepkiler yükseliyor. Taksiciler, temizlik çalışanları ve öğretmenler yeni grev kararları aldı.

Taksiciler “mesleklerinin serbestleştirilmesini” öngören yasayı, Atina Belediyesi temizlik çalışanları işten çıkarılmaları ve Yunanistan Öğretmenler Federasyonu (DOE) okullardaki olumsuz koşulları protesto ediyor.

17 günlük grevle taleplerini dile getiren taksiciler, 8 ve 10 Eylül günleri 24'er saatlik iki grev daha yapacak.

Atina Belediyesinde işten çıkarılmaları protesto ederek üç yıllık toplu iş sözleşmesi talep eden temizlik çalışanları da 12 Eylül Pazartesi gününden itibaren 48 saatlik greve gidecek.

Hükümetin yüksek öğretim alanında yapmayı planladığı saldırılara tepki gösteren akademisyenler ise 22-23 Eylül günlerinde 48 saatlik greve çıkacak.

Dortmund'da ırkçı-faşist çetelere geçit yok

Polis, yerel yönetim ve mahkemelerin tam desteğini arkasına alan “Ulusal otonomcular” adlı faşist çetenin 3 Eylül günü Dortmund kentinde düzenlemek istediği ırkçı-faşist gösteri, ilerici, devrimci ve anti-faşist güçler tarafından engellendi.

Uzun zamandır Almanya'nın belli merkezlerini faşist propaganda ve eylemlere konu etmek isteyen faşist çeteler, bu yıl 7. kez ‘1 Eylül Dünya Barış Günü’ vesilesiyle “Ulusal savaş karşıtı gün” adı altında bir yürüyüş yapmak istediler. Polisin tam desteğindeki faşist çeteler günler öncesinden başlayarak ilerici, devrimci kişi ve kurumlara karşı fiili saldırılarda bulundular. Özellikle anti-faşist gösterileri örgütlemeye ve önderlik etmeye çalışanların ve sendikacıların evlerini basarak tehditler savurdular.

Öte yandan, devrimci ve anti-faşistlerin yaygın olarak yaptıkları afişler de polis desteğinde faşist çeteler tarafından yırtıldı ya da tahrip edildi. Bir korku ortamı yaratılmaya, yerli ve göçmen işçi ve emekçilerin anti-faşist etkinliklere katılması engellenmeye çalışıldı.

Tüm bunlara rağmen faşist çeteler bir kez daha

hezimete uğradı. 3 Eylül günü gerçekleştirilen güçlü gösteriler sayesinde faşistler, sayıları 4 bini aşan bir polis ordusu korumasına rağmen şehir dışına sürüldüler. Faşistlere verilen yürüyüş güzergahı her yerde ilerici, devrimci ve anti-faşist güçler tarafından bloke edildi. Yer yer onları koruyan polislerle de çatışmalara girildi. Dortmund gün boyunca onlarca merkezde binlerce insanın katıldığı çok sayıda etkinliğe sahne oldu.

BİR-KAR çalışanları bu yıl da anti-faşist mücadeleye katılıp çok yönlü seferber oldular. Eylem günü de yürüyüşte yerlerini alan BİR-KAR çalışanları, üzerinde Almanca olarak “Bütün faşist örgütler kapatılsın!” yazan pankart taşıdılar. Ayrıca “Dormund'da ve her yerde faşistlere ölüm!” başlıklı bildiriler dağıttılar.

Bu yılki gösterilere özellikle Ver.di sendikasının güçlü bir katılımı gözlemlendi. Bu yılki gösterilere gözle görülür oranda daha fazla emekçinin katıldığı

Ayrıca bu yılki gösteriler geçen yıllara göre daha örgütlüydü.

Kızıl Bayrak / Dortmund

Mustafa Suphi önderliğinde 10 Eylül 1920’de kurulan TKP’nin 91. yılı...

“Memleketimizin son ümidi Bolşevizmdedir!”

“Türkiye Komünist Örgütü”nün birinci kongresini açmakla kendimizi bahtiyar addediyoruz.

Arkadaşlar, bir zamanlar bir hayal halinde telakki olunan komünizm, bugün, Rusya’da meydana getirdiği hayat ile, kurduğu yeni hükümet biçimi ile, Kızıl Ordusu ile işçi, köylü halk içerisinde kuvvetlendirdiği örgütlenmesiyle şarkın ve bütün dünyanın mazlum millet ve sınıflarına pek büyük ümit veriyor. Son aylar zarfında, bize görünen iki büyük manzara bu ümitlerin ne kadar esaslı olduğunu gösteriyor. Bu manzaralardan biri, Üçüncü Enternasyonal’in ikinci kongresidir ki orada şark ile garbın muhtelif bölgelerinden gelmiş 37 millete mensup işçi ve köylü vekilleri toplanmıştı. Bu toplantı proletarya hareketlerinin yeryüzünde ne derece kuvvetli olduğunu gösteren aşıkâr ve maddi bir delildir. Diğer taraftan, toplantısını henüz bitiren Beynelmilel Şark Kongresi’nde doğunun muhtelif milletleri, Hintliler, Cavalılar, İranlılar, Türkistanlılar, Buharalılar, Dağıstanlılar, Kırımîliler, Türkiyeliler ile Gürcistan ve Ermenistan mazlum milletleri tarafından gönderilen binlerce vekiller bir yerde toplanarak aynı hedefe doğru istek ve iradelerini ilan etmiş olmakla Avrupa cihangirlerine karşı azim ve maksatlarını anlatmış oldular. Üçüncü Enternasyonal’in kongresi son oturumunu kapatırken, Rusya’nın muzaffer Kızıl Ordusu’nu dünya proletaryasının ve şark mazlum milletlerinin hizmet eden ve savunan bir ordu ilan

etmiştir.

Bakü’de toplanan Beynelmilel Şark Kongresi de Avrupa ve Amerika’nın zalim ve hunhar emperyalizmine karşı kutsal savaş ilan etti. İşte bu iki misal karşısında bolşevizmin yeryüzündeki toplumsal devrime nasıl esaslı bir dayanak olduğu meydana çıkıyor. Türkiye’deki son vak’aları tetkik etseniz, gelen arkadaşları dinleseniz, partimize gönderilen mektupları görseniz, memleketimizin son ümidinin bolşevizimde olduğu kanaatini anlarsınız. Arkadaşlar, büyük Rus devrimi son üç sene zarfında olağanüstü örnekler görmüştü. Hiç kimsenin ümit etmediği halde Rusya proletaryası evvela bir devrim ordusu vücuda getirdi ki cihanı hayran bıraktı. İşte bu devrim şimdi demir ellerini şarka uzatıyor. Şark siyaseti Üçüncü Enternasyonal’in gündeminde birinci maddeyi teşkil ediyor. Bu meselede en ziyade alakadar olanlar

şüphesiz bizleriz. Biz Türk komünistleri bu hareketin kıymetini bilmeli, tarihin kaydedeceği bu fırsatı iyi takdir etmeliyiz. Biz de kendi memleketimizde Avrupa emperyalizminin ve harici ve dahili düşmanların haddini bildirmeliyiz. Bütün bu arzularımızı tasavvur ve temenniden hakikat haline koyacak, bu kongredir. Türkiye komünist kongresi Rusya’dan uzanan bu demir elleri tutabilecek kuvvetler yetiştirecek ve partimiz yalnız Türkiye’de değil, bütün şarkta devrimin bayraktarı olacaktır. Onun için, Yaşasın Türkiye Komünist Partisi, Yaşasın bütün partilerini sıcak bünyesinde toplayan Üçüncü Enternasyonal, Yaşasın şarkta ilk devrim ocağını kuran Azarbaycan Sovyet Cumhuriyeti.”

(Mustafa Suphi’nin TKP Kuruluş Kongresi açılış konuşmasından... - Konuşma kısmen bugünkü Türkçeye göre sadeleştirilmiştir.)

“İşçi halkın mukadderatını kendi eline alarak iş görmesi bir zaruret haline giriyor”

Teşkilat devirlerini geçiren ve şimdiye kadar birer grup halinde yaşayan Türkiye komünistleri, bu kongreden müteşekkil ve müttehit bir fırka olarak çıkmakla, yeni bir devre-i hayata ayak basıyorlar. Fırkanın önünde duran birinci vazife: Bundan sonra memleketimiz amele ve fukara rençberleri arasında fikrimizi kuvvet ve süratle neşrederek halkın mukadderatını kendi eline verecek sebep ve kabiliyetleri hazırlamaktır. Türk komünistleri üç seneden beri Rusya içtimai inkılabı içinde birçok safhalardan geçtiler.

Zaman oldu ki, karşımıza çıkan kara fikirli mürteciler, Türkiye’de amele ve rençber sınıfının mevcut olmadığını, olsa bile, hammalların memurlardan iyi yaşadıklarını söylemekten utanmadılar. Son zamanlarda ise, bilhassa İstanbul, İzmir, Konya, Erzurum, Ankara ve Eskişehir’de vücuda gelen amele ve rençber namı altında inkılapçı mühim bir sınıf yaşıyor. Ümitvarız ki, İstanbul ve Anadolu rençberleri yakında müsteveli ve zalim bütün kuvvetleri toplayarak hayat ve mübareze faaliyetlerini kendi kollarına almak iktidarını göstereceklerdir.

Zaman oldu ki, Türkiye amele ve rençberleri, müstebit vali, hakim ve paşalar karşısında söz söylemek cesaretini bile gösteremezler; fakat son vekâyî gösteriyor ki, İstanbul Hükümeti’nin ve padişahın İngilizlerle birleşerek memleketi sattıklarını halk pek iyi anlıyor; Türkiye’nin mazlum amele ve rençberleri ve askerler, bu alçaklığa, bu hıyanete karşı, süngüsünü oradaki ağa ve paşaların göğsüne çevirmiş, muharebe ediyorlar.

Ve nihayet zaman oldu ki, arkadaşlar, Türkiye’de komünist teşkilatı olmaz dediler; fakat, Türkiye’nin muhtelif şehirlerinden gelen komünist vekiller, bunun aksini ispat ettiler; Türkiye’de amele ve rençber komünist teşkilatı gittikçe genişliyor ve kuvvet kespediyor. Şimdi Komünist Fırkası’nın müstemlekeci kuvvetleri ezmeye azim işçi halka rehber olacağına hiç şüphe edilemez.

Komünizm mübeşşirlerinden Engels, bir eserinde diyor ki: “Yeryüzündeki teknika zulme alettir. Zaman gelecek ki, teknikanın terakkisi eseri olarak yeryüzünü kan deryaları alacak ve zalim imparatorların taçları bu kan deryasına yuvarlanacak, bu tacı yerden kaldırıp başına koymaya cesaret edecek bir adam bulunamayacaktır.” İşte, bu devir hulul etmiştir: Rusya’da, Almanya’da, Avusturya’da, Türkiye’de, çarlık, imparatorluk, padişahlık artık bir daha necat bulunmayacak tarzda yıkıldığı halde, hiç kimse cesaret edip de, o taçları başına geçiremiyor.

Vaktiyle halka zulmedenler, bugünkü amele ve rençber inkılabı huzurunda diz çökerek mazlum halka taraftar ve hizmete amade gözüküyorlar.

Memleketimizde her türlü derece ve sınıf ahit ve yalanlarının yerinden oynadığı böyle bir devirde, böyle bir devr-i buhranda, işçi halkın mukadderatını kendi eline alarak iş görmesi bir zaruret haline giriyor. Bu işte doğru yolu göstermek vazifesi Komünist Fırkası’nın uhdesine düşmektedir.

Komünist Fırkası için memlekete musallat olan harici düşmanları kovmak nasıl bir vazife ise, dahilde halkın sırtından geçiren yağmacı tufeyli sınıflarının da hazıryıyıcılık halinden çıkarıp yumruk altında işletmek de, o derece esaslı bir vazifedir. Bu iki cihetin temini iledir ki, Komünist Fırkası mazlum amele ve rençber halka karşı hizmetini ifa etmiş ve ortadan sınıflar farkı kalkarak heyet-i içtimaiye, adalet-i hakikiyeye nail olmuş olacaktır. Onun için son söz olarak diyelim ki:

Yaşasın Türkiye Komünist Fırkası!

(Mustafa Suphi’nin TKP Kuruluş Kongresi kapanış konuşmasından...)

Ölümünün 27. yılında devrimci sanatçı ve eylem adamını saygıyla anıyoruz...

Yılmaz Güney partili mücadelemizde yaşıyor!

Yılmaz Güney'in genellikle sanatçı kişiliği üzerinde durulur. Oysa o, her şeyden önce sosyalist dünya görüşüne sahip. Onun gereğini yapan militan bir aydın, yürekli ve inançlı bir siyasal dava (kavga) adamıydı.

Düzene karşı derin bir kin, sürekli mücadele ve öğrenme çizgisi, her yol ayrımında kendini yenilemesi, ileriden ve doğrudan yana tavır alması, gerçek bir sanatçı kişiliği onu karakterize eder.

Onun gericilikle çatışması 1950'lerde başlar. Dönem anti-komünizmin şaha kalktığı McCarthy'cilik dönemidir. Bir öyküsü nedeniyle komünizm propagandası yapmakla, TKP'lilikle suçlanır, hapse atılır. Bu dikbaşı genç daha sonra TKP'yi arasa da bulamaz.

'60'lardan sonra sinema dünyasında büyük bir üne ulaşır. Ama onun planı başkadır. Elde ettiği imkanları ve ünü devrimci amaçlarla kullanacaktır. Yeşilçam batağındaki krallığa dönüp bakmaz bile.

Bu yıllarda gelişen devrimci gençlik hareketiyle bağ kurar, destekler. Bu nedenle '71'den sonra tekrar hapse girer.

Yılmaz bu hapislik döneminde pek moda olan yılgınlığa ve küçük-burjuva devrimciliğinden revizyonizme savrulmaya karşı koydu. Marksizmi kavramaya çalıştı, kendini eğitti, devrimci kişiliğini geliştirdi.

Kısa bir özgürlük döneminden sonra bir provokasyonla tekrar hapse atıldı. Pek kolay kaçabilirdi. Ama o, burjuvaziye demagoji fırsatı, kendine gönül vermiş milyonların güvenini sarsma fırsatı vermemek; yığınlara en geniş olanaklardan yararlanarak seslenme imkanını kaybetmemek için uzun yıllar gönüllü hapiste kaldı. Ancak yeni cezalarla ömrünü dört duvar arasında geçirmesi planlanınca kaçtı.

Sadece bu tutumu bile, onun devrimi ilerletme, ezilen ve sömürülen yığınlara karşı büyük bir bağlılık ve sorumluluktan başka bir şeye tapmadığının en iyi göstergesidir.

Yılmaz politikayı -o günkü kötü örneklerde olduğu gibi- sınıf hareketinin gerçek sorunlarından kopuk moda meselelerde anlamsız kavram tartışmaları ve yığınların mücadelesinin dışında gürültü çıkarmak olarak

anlamadı. Kişilikli ve eleştireci bir gözle öğrenmeye, üretmeye çalıştı. Hiçbir zaman da, pek yerinde olarak, yaptıklarını yeterli bulmadı, sahip olduğu yetenekler ve haklı saygınlığıyla kendinden hoşnutluğun sarhoşluğuna düşmedi. O, gözünü hiçbir zaman yapılması gerekenden, ihtiyaçtan ayırmadı. İşte onun gerçek devrimci ve sanatçı kişiliğinin, bitmek bilmeyen öğrenme ve yaratma azminin, vurduğu yerden ses getirmesinin sırrı burada yatar.

Yine bu nedenledir ki, Yılmaz Güney, sanatı siyasal mücadelenin bir aracı olarak ele almış ve kaba slogancılığa, suniliğe, zorlamacılığa, kuruluğa, gösterişe, abartmaya düşmemiş; sanatçı yeteneğiyle ezilenlerin dünyasını kendine özgü zengin bir dille beyaz perdeye aktarmıştır.

47 yıllık ömrünün en verimli 12 yılı zindanlarda geçti. Bu, Yılmaz'ın toplumsal ve siyasal gelişmeleri izlemesini, çalışmalarını zorlaştırdı. Buna rağmen o, milyonları etkiledi, gericiliğe karşı mücadeleye çekti. Böylesi bir şeref pek az insana nasip olmuştur.

Eğer Yılmaz daha elverişli koşullarda yaşasaydı (örneğin güçlü bir sosyalist işçi hareketi) veya ömrü bu kadar kısacık olmasaydı, her yönüyle devleşecekti. Bu bakımdan, belki de yaptıklarından çok yapacakları açısından o, özgürlük ve sosyalizm kavgasında devrimci aydınların, sanatçıların önemini anlatıyor.

Kimileri kendilerine karşıt bir kampta olduğundan, kimileri de ideolojik düşüncelerindeki bazı yetersizliklerini ya da anlaşmazlıklarını neden göstererek, onun siyasal kişiliğini ve eylemini yok sayıyorlar.

Yılmaz Güney proletaryaya ve sosyalizme aittir.

(Bu metin Ekim'in Ekim 1987 tarihli 1. sayısından alınmıştır.)

4 Eylül 2011 | Esenyurt

Yılmaz Güney anmalarından...

Yılmaz Güney ölümünün 27. yılında Esenyurti ve Mamak İşçi Kültür Evi'nin düzenlediği etkinliklerle anıldı.

Esenyurt

Etkinliğin ön hazırlık süresince Yılmaz Güney'in sözlerinin de yazılı olduğu ozalitler kullanıldı. Yanısıra el ilanları ve anma broşürleri dağıtımlarla ve ev ziyaretleriyle emekçilere ulaştırıldı.

İşçi Kültür Evi Kültür Sanat Komisyonu'nda bir taraftan etkinliğin duyurusunu yaparken diğer taraftan etkinlik programına yönelik hazırlıklar yürüttü. Kolektif bir çalışmanın sonucunda 4 Eylül Pazar günü anma etkinliği gerçekleştirildi. Salon, devrimci sanatçıların resim ve eserleriyle donatıldı. Yılmaz Güney'in resminin ve kızıl bayrakların yer aldığı bir köşe oluşturuldu. Bir köşede de Marx, Engels ve Lenin'in fotoğrafları yer aldı.

Etkinlik, okunan şiirden sonra Yılmaz Güney şahsında Nazım Hikmet, Enver Gökçe, Hasan Hüseyin, Ahmed Arif, Ruhi Su ve tüm devrimci sanatçıların anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardından Yılmaz Güney'in yaşamını ve sanatını anlatan bir belgesel gösterimi sunuldu. Güney'in kendi sözlerinin yer aldığı sunumda devrimci sanatın devrim mücadelesindeki önemi üzerinde duruldu. Ardından bir kültür evi çalışanı tarafından Nazım Hikmet'in ve Yılmaz Güney'in şiirlerinden oluşan şiir dinletisi sunuldu. Dinleti esnasında resimlerden oluşan bir slâyt gösterimi izlendi.

Güney'in tek kurtuluşun devrimde olduğunu ifade eden konuşmasından bir kesit izlenerek etkinlik devam etti.

Anma da yanısıra Kürt halkına yönelik saldırılar anlatıldı ve ezilen halklara sınıfa karşı sınıf savaşında birleşme çağrısı yapıldı. Sunumun ardından Güney'in ezilen halklara yönelik yaptığı konuşmanın gösterimi yapıldı. Sunulan görüntüler sık sık kitle tarafından alkışlarla karşılandı. Yine yapılan sunumla ilişkili olarak Güney'in 'Umut' filminden bir kesit izlendi. İşçi Kültür Evi tarafından hazırlanan müzik dinletisinin ardından "Biz Kazanacağız" şiiri yumrukla sıkılı, hep bir ağızdan okundu.

Anma etkinliği 18 Eylül'de düzenlenecek olan Ulusal İstihdam Stratejisi gündemli işçi toplantısına yapılan çağrıyla son buldu. Etkinliğe 75 emekçi katıldı.

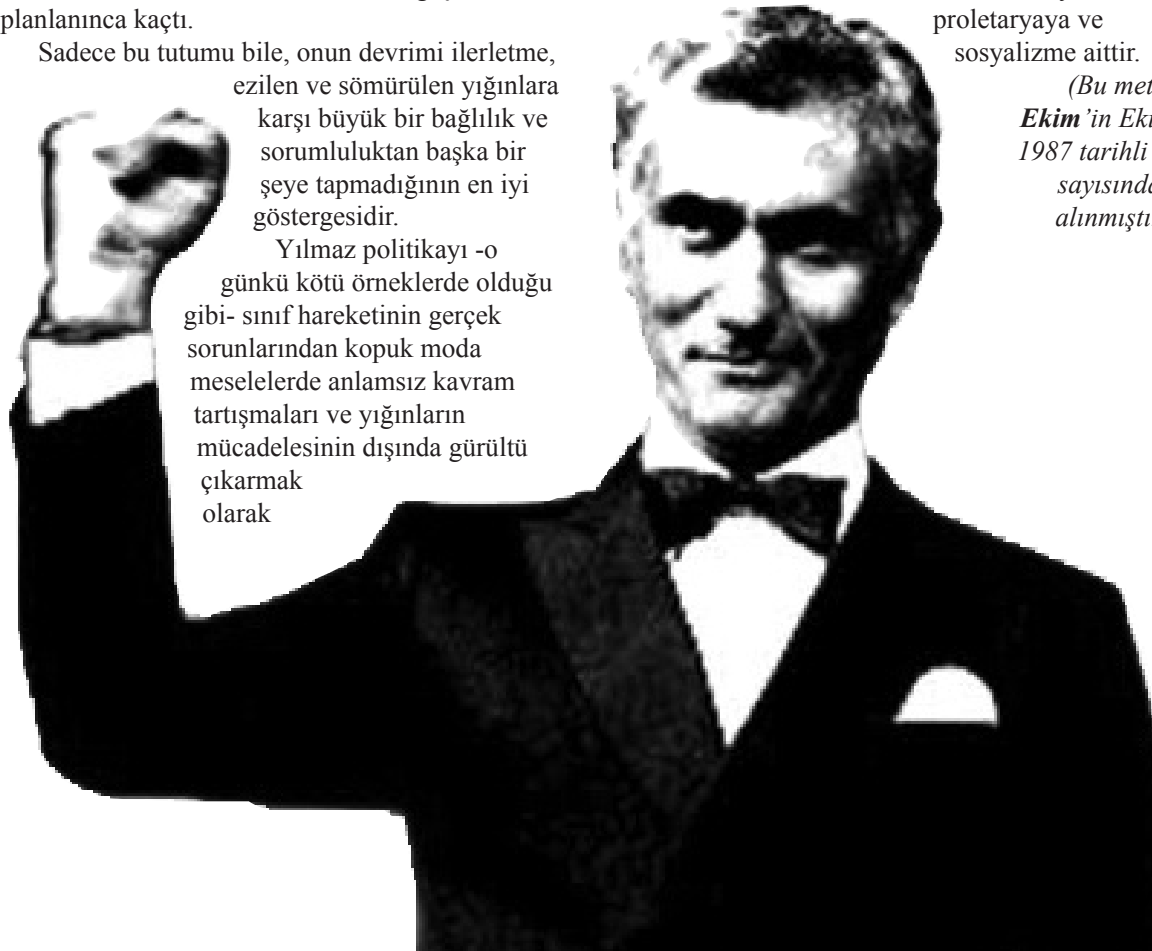
Mamak

Mamak İşçi Kültür Evi, Mamak'ta film gösterimleri düzenledi.

27 Ağustos günü Şirintepe Mahallesi'nde bulunan Cumali Yıldırım Parkı'nda devrimci sanatçının "Arkadaş" filmi gösterildi. 3 Eylül Cumartesi günü Metin Göktepe Parkı'nda, 4 Eylül Pazar günü ise 1 Mayıs Menekşe Erbay Parkı'nda Yılmaz Güney'in 'Duvar' filmi gösterildi.

Film gösterimleri öncesinde, el ilanları ile evler gezilerek emekçiler davet edildi. Gösterim esnasında ise Mamak İşçi Kültür Evi bünyesinde verilen kursların çağrıları dağıtıldı.

Kızıl Bayrak / Esenyurt - Ankara

9. yıl pikniği

4 Eylül Pazar günü Çiğli ve Menemen’den işçi ve emekçilerin katılımıyla “İşçi Kültür Sanat Evi 9. yılında! Birlik ve dayanışma pikniğinde buluşalım!” pikniği gerçekleştirildi.

Erken saatlerde Çiği İşçi Kültür Sanat Evi Derneği’nden ve Güzeltepe Mahallesi’nden kaldırılan araçlarla piknik alanına gidildi.

“Yeni bir dünya yeni bir kültür için...İşçi Kültür Sanat Evi Derneği” pantartı ve devrimci sanatçıların portrelerinin bulunduğu pankartların asılı olduğu alanda Kızıl Bayrak gazetesinin standı açıldı.

Dayanışma pikniğinin programı ortak kahvaltı ile başladı. Tüm katılımcıların katkısı ile hazırlanan kahvaltının ardından etkinlik programına geçildi.

Programda ilk olarak İşçi Kültür Sanat Evi adına yapılan konuşmada Kültür Sanat Evi’nin 9 yıllık emeğini, yapılan çalışmaları, etkinlikleri, kültürevinin hangi amaçla kurulduğu ve işçiler, emekçiler için ne ifade ettiği aktarıldı. 9 yıllık emeğin bugün de sahiplenildiği ve Çiğli’de mücadele ısrarını koruyan devrimci bir mevzi olduğu söylendi.

Konuşmanın ardından İşçi Kültür Sanat Evi bünyesinde piknik programı için hazırlanan şiir dinletisine geçildi. İlk şiir olarak bir tekstil işçisi tarafından Ahmed Arif’in ‘33 Kurşun’ adlı şiiri okundu.

Serbest zamana geçilmeden önce kıdem tazminatının gasbı ve Ulusal İstihdam Stratejisi hakkında bir söyleşi gerçekleştirildi.

Söyleşinin ardından programda yer alan ilk müzik grubunun türküleri hep beraber söylenerek, kısa bir dinleti verildi. Serbest zamanda işçiler ve aileleriyle sohbetler edildi, oyunlar oynandı. Yine kolektif olarak hazırlanan öğle yemeği yenildi.

BDSP’den mücadele çağrısı

Piknik programının ikinci bölümü şiir dinletisinin devamı ile başladı. Şiirin ardından siyasal gündem üzerine BDSP adına bir konuşma yapıldı.

“Ülkemizde yaşanan ağır sömürü politikaları karşısında sınıf devrimcileri olarak işçi sınıfının tarihsel misyonuna inanıyoruz ve kapitalizmin çıkmazda olduğunu görüyoruz. Ve buradan hareketle sınıfların ve sömürünün olmadığı bir dünyayı yaratacak olan işçi sınıfının örgütlü mücadelesi için savaşıyoruz” denilerek işçi ve emekçilere örgütlü mücadele çağrısı yapıldı.

BDSP konuşmasının ardından bilgi yarışması gerçekleştirildi. 20 soruluk bilgi yarışmasında kazanan gruba “Bağımsızlık ve devrim” kitabı hediye edildi.

Şiir grubunun hazırladığı şiir dinletisinin son kısmı sunuldu.

Son olarak müzik grubu eşliğinde hep bir ağızdan söylenen devrimci marşlar ve çekilen halaylarla piknik sona erdirildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Kadına yönelik şiddet ve “çözümler”

Son zamanlarda giderek artan kadın cinayetleri ve kadına yönelik şiddet haberlerini sıklıkla duyar olduk. Hemen her gün birçok kadın öldürülüyor ya da şiddete uğruyor. Kadın ölümleri yedi yılda yüzde bin 400 arttı. 2011 yılının ilk altı ayında öldürülen kadın sayısı ise 130’a ulaştı.

Bu tablonun bir diğer yüzü de kadın intiharlarıdır. Şiddet gören ve öldürülen kadınlar kadar, azımsanmayacak derecede intihar eden kadın da var. Yaşadığı eşitsizlik ve baskıdan bunalan kadınlar intiharı seçiyorlar.

Bu tablonun doğurduğu toplumsal duyarlılıklar karşısında ise sermaye devleti ve AKP hükümeti önlem adı altında çeşitli “çözümler” üretmeye çalışmaktadır. Geçtiğimiz aylarda kadına yönelik şiddetin sözde “önünü kesmek” adı altında elektronik kelepçe ile teknik izleme projesi gündeme getirilmişti. Şimdi ise Aile ve Toplum Merkezleri kurularak kadına uygulanan şiddetin önüne geçileceği iddia ediliyor.

Böylesi bir projenin işlevsizliği daha baştan bellidir. Çünkü biz biliyoruz ki, sorunun kaynağı kapitalist sistemin kendisidir. Kadına yönelik şiddet ve kadın cinayetleri kapitalizmin çürümüşlüğüne yansımadır.

Peki bu Aile ve Toplum Merkezleri ne işe yarayacak? TBMM Kadın Erkek Fırsat Eşitliği Komisyon Başkanı ve AKP Kocaeli Milletvekili Azize Sibel Gönül, “Ailelerin sorunlar karşısında ne yapacaklarını bilemedikleri durumlarda gidebilecekleri merkezler olacak. Aile hekimliği gibi her mahallede aile ve toplum merkezi kurulacak” diyerek açıklama getiriyor. Gerçekte bu proje her ailenin başına bir polis dikmekten başka bir sonuç vermeyecektir. Bu da kapitalizmin yarattığı bu pisliği halının altına süpürmekten, en önemlisi ise toplumun baskı altına alınmasından başka bir sonuç vermeyecektir.

Aile ve Toplum Merkezleri tanıtılırken, toplumda

yerleşmiş zihniyet değiştirildiğinde kadına yönelik şiddetin ve cinayetlerin son bulacağı söyleniyor. Ancak zihniyeti yaratan bu düzenin kendisidir. O nedenle düzenin bizzat yarattığı bir zihniyetten vazgeçmesi düşünülemez. Kapitalizmin yaratmış olduğu zihniyet, kadını her zaman ikinci cins, cinsel bir meta, ucuz emek gücü olarak görüyor. Kapitalizm ortadan kalkmadan zihniyeti de ortadan kaldıramaz.

Tarihe dönüp baktığımızda kadının ezilmişliği sınıflı toplumların var olmasıyla başlamıştır. Üretimin dışına itilerek, ev işleri ve çocuk bakımı kadınların omuzlarına yüklenmiştir. Kadın ikinci bir cins konumuna getirilmiştir. Bu durum da ideolojik ve kültürel araçlar yoluyla meşrulaştırılmış ve onu ezeli ve ebedi gören bir zihniyet ortaya çıkarılmıştır.

Kapitalizm, her alanda çürümüşlüğüne ve geriliğini topluma yansıtır. Toplumsal bilincin gerilediği dönemlerde de şiddet ve cinayetler artmaktadır. Kadın kendi kadın olduğunun bilincine varıp bir adım ileri atsa evinde ailenin ve erkeğin şiddetine, dışarıda da devletin şiddetine maruz kalmaktadır. Şiddete maruz kalan ve öldürülen kadınlarının büyük çoğunluğunun ev kadını ve işçi emekçi kadın oluşu da bir tesadüf değildir.

Son olarak şiddete maruz kalan, ölümle tehdit edilen kadınların polise, savcılığa yaptığı başvuruları duymazlıktan gelerek onları korumayan, öldürülen kadınların katillerin cezasız bırakıp “tahrik indirimlerini” devreye sokan sermaye devleti değilmiş gibi böylesi projeleri öne sürerek şiddetin kaynağı örtbas ediliyor. Sermaye devleti böylesi projelerle kalmayıp, oluşan öfkenin kaynağını salt erkek olarak da göstermektedir.

Ancak baskı, şiddet ve zor işçi ve emekçi kadın ve erkeğin ortak verecekleri mücadelenin sonucunda kurulacak yeni bir dünya düzeninde son bulacaktır. Yani sosyalizmde!

1 Mayıs Mahallesi kuruluş festivali

2 Eylül şehitleri anıldı

9. Geleneksel 1 Mayıs Mahallesi Kuruluş Festivali’nin 2. gününde, 2 Eylül 1977’de 12 kişinin ölümüyle sonuçlanan gecekondu direnişi bir yürüyüşle anıldı.

Yürüyüş Cennet Düğün Salonu önünde başladı. “34. yılında 2 Eylül ruhuyla yozlaşmaya karşı kültürene sahip çık” pankartının açıldığı yürüyüşte mahalleli de alkışlarla eyleme destek verdi. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı yürüyüş 30 Ağustos Lisesi önüne kadar sürdü. Burada ilk olarak devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

Basın açıklamasını ise Pir Sultan Abdal Kültür Derneği 1 Mayıs Mahallesi Şube Başkanı Metin Aslan yaptı. Açıklamada 2 Eylül direnişinin önemine değinen Aslan, 1 Mayıs Mahallesi’ne yönelik saldırıların yoğunlaştığını belirterek 2 Eylül direnişinin ruhunu sahiplenme çağrısı yaptı.

Sloganlarla son bulan eyleme, DHF, Partizan, BDSP, ESP, ve Pir Sultan Abdal Kültür Derneği’nin de içerisinde olduğu devrimci ve ilerici güçler katıldı.

Son gün etkinlikleri

Festival, 3 Eylül gecese yapılan son gün etkinlikleriyle tamamlandı.

Festivalin son günü, “Mahallenin Tarihçesi, Kentsel Dönüşüm ve Yıkımlar” konulu forumla başladı. Şebnem Korur Fincancı (TİHV), Şükrü Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Aslan (Sosyolog), Oya Arslan (Avukat) ve TMMOB temsilcisinin konuşmacı olarak katıldığı forumda, kentsel dönüşüm projelerinin aslında bir rant projesi olduğu vurgulandı. Bu proje kapsamında emekçilere dayatılan yaşam şartlarının gayri-insani olduğu ve bu uygulamalara karşı mahalleli emekçilerin bir bütün olarak karşı durmasının önemi vurgulandı.

Tiyatro Simurg’un gösterisinden sonra “Kadına yönelik şiddet” konulu panele geçildi. Panele Yeni Demokrat Kadın Hareketi, Demokratik Kadın Hareketi temsilcileri ve Mukaddes Erdoğan Çelik konuşmacı olarak katıldı. Yapılan konuşmalarda kadına yönelik şiddetin kaynağının burjuva medya organlarınca ve sistemin ideologlarınca “gaddar erkekler” olarak gösterildiği ve böylece sorunun esas kaynağının kitlelerden gizlenmeye çalışıldığı belirtildi. Oysa sorunun esas kaynağının çarpık toplumsal sistem olduğu, sorunun çözümünün de bu şiddeti ortaya çıkaran toplumsal kaynakların kurutulmasından geçtiği vurgulandı.

Festival programı Grup Mayıs’ın konserinin ardından, 1 Mayıs Mahallesi’nin kuruluşunu anlatan bir sinevizyon gösterimiyle devam etti. Sinevizyon gösterimine emekçilerin ilgisi yoğun ve coşkuluydu. Daha sonra Esra Öztürk, Ayla ve Grup Munzur’un konserlerinin ardından festival sona erdi.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

“Yargı piyasanın hizmetine sunuluyor”

Başta sağlık ve eğitim olmak üzere birçok alanda hayata geçirilen piyasalaştırma uygulamaları yargı alanında da hız kazanıyor. Bunun son örneği, yargının hızlandırılması için kurulan Ulusal Yargı Ağı Projesi (UYAP) sisteminin avukatlar için paralı hale getirilmesi oldu.

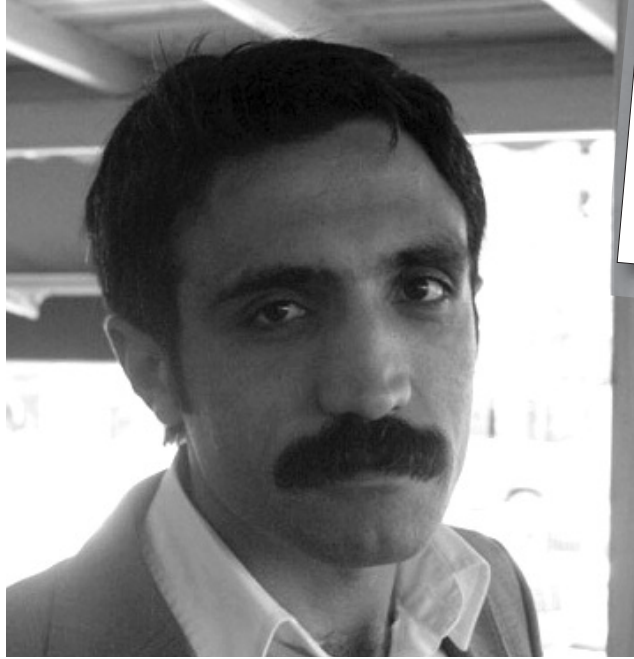
Tanay: Yürütme yargı üzerinde denetim kuruyor

Adalet Bakanlığı'nın yargının hızlandırılması ve elektronik ortamda işlemlerin yapılabilmesi için kurulan ve hakim ve savcılarla birlikte avukatların ücretsiz kullanımına açılan UYAP sisteminin paralı hale getirilmesini gazetemize değerlendiren Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) İstanbul Şube Başkanı Av. Taylan Tanay, UYAP'ın paralı hali getirilmesinde iki noktaya dikkat çekti.

UYAP'ın avukatlar için paralı hale getirilmesinin, özellikle AKP hükümeti döneminde hız kazanan “yürütmenin yargı üzerinde hakimiyet kurma çabalarının” bir parçası olduğuna dikkat çeken Tanay, bu uygulama sayesinde bakanlığın yargıyla ilgili konularda Türkiye'deki tüm dava dosyalarını inceleyebilmesini eleştirdi. Tanay, son günlerde Deniz Feneri soruşturmasıyla ilgili haberleri örnek göstererek bu gelişmelerin boşuna ortaya çıkmadığını da sözlerine ekledi. “Deniz Feneri soruşturması sürecinde, dönemin İçişleri Bakanı Beşir Atalay'ın bilgi sızdırdığı ve soruşturmayı yönlendirdiği yönünde haberler ortaya çıkıyor. Bu projeye güç veren UYAP'tır” diyen Tanay, sistemin avukatlar için paralı hale getirilmesinin de ikinci önemi nokta olduğunu belirtti.

“Yargı piyasanın hizmetine sunuluyor”

Bu uygulamanın, Türkiye'de yargı erkinin, bakanlığın ve hükümetin avukatlara bakışının göstergesi olduğuna değinen Tanay, avukatların maruz kaldıkları baskılara dikkat çekti. “Avukatlar yargının parçası ise savcı ve hakimlere sağlanan yetkiler avukatlara da sağlanmalı” diyerek sözlerini sürdüren Tanay, AKP döneminde Terörle Mücadele Kanunu (TMK) vb. uygulamalarla avukatlar üzerinde büyük bir baskı

oluşturulduğunu ifade etti. TMK gerekçe gösterilerek, avukatların kendi dosyalarını inceleyememelerine tepki gösteren Tanay, yargı alanının da, sağlık ve eğitim gibi piyasanın hizmetine sunulduğunu sözlerine ekledi. “Adli yıl açılırken yargı alanında kapsamlı bir saldırı söz konusu” diyen Tanay, yeni uygulamanın, aynı zamanda halkın savunma hakkına vurulan bir darbe anlamına geldiğini de vurguladı.

Yeni uygulama neler getiriyor?

Türkiye'de barolara kayıtlı 70.332 avukat var. Adalet Bakanlığı Bilgi İşlem Dairesi Başkanlığı, 5 Temmuz'da Türkiye Barolar Birliği'ne UYAP'ta avukatların yaptığı işlemlerin paralı hale getirileceğini duyurdu. Başkanlığın yazısında, avukatların duruşmaya girme dışındaki tüm işlemlerini bürolarında yaptıkları ve böylece sekreter veya yardımcı çalıştırma, özel programlar kullanma, zaman, yol, konaklama, kırtasiye ve benzeri masraflardan kurtuldukları, bu nedenle UYAP Avukat Portalı sistemine para ödemeleri gerektiği savunuldu.

UYAP'ı kullanan avukatlardan alınması tasarlanan ücretler şöyle listelendi:

- Avukatların UYAP'ta kayıtlı vekaleti bulunan her bir dosya başına 3 aylık dönem için 75 kuruş sabit ücret ödemesi gerekiyor. Bu ücret 3 ayda bir peşin tahsil edilecek. Dosya bazlı abonelik yapıldığında evrak görüntüleme, evrak gönderme ve ödeme işlemlerinden ücret alınmayacak.

- İşlem bazlı abonelikte evrak görüntüleme ve ödeme başına 10 kuruş, mazeret dilekçesi başına 5 TL, duruşma listesi sorgulama başına 25 kuruş, vekaletname olmadan dosya inceleme başına 3 TL alınacak. Bunun için peşin 25 TL alınacak ve işlem yapıldıkça tahsilat yapılacaktır.

- UYAP üzerinden MERNİS, TAKBİS (Tapu Kadastro Bilişim Sistemi), Araç tescil sistemi gibi dış sistemlerde yapılan her bir sorgulama için 5 TL alınacak.

- Avukatın UYAP'ta kayıtlı dosyalarının safahat (durum) bilgilerinin e-posta veya kısa mesajla avukata bildirilmesi karşılığında 25 kuruş alınacak.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://arhive.org>

6 Eylül 2011 / Çağlayan

ÇHD'den adli yıl eylemi

Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi adli yıl açılışı nedeniyle 6 Eylül günü basın açıklaması gerçekleştirdi. Adalet talebiyle gerçekleştirilen eylemin ardından avukatların karşı karşıya kaldığı keyfi uygulamalar nedeniyle ÇHD üyeleri, Cumhuriyet Başsavcısı ile görüştüler.

Çağlayan'da bulunan İstanbul Adalet Sarayı D kapısı önünde gerçekleştirilen eylemde “Yeni adli yıl açılıyor - Adaletsizlik büyüyor- Adalet için mücadeleye / ÇHD İstanbul Şubesi” pankartı açıldı.

Basın açıklamasını okuyan ÇHD İstanbul Şube Başkanı Taylan Tanay, yargı açısından bol sorunlu, hükümet-yargı çatışması açısından “sorunsuz” bir adli yılın başlayacağına dikkat çekti.

Tanay iktidar içi güç odaklarına dikkat çekerek şunları söyledi: “*TÜBİTAK, YÖK, üniversiteler arası kurul, Anayasa Mahkemesi, Cumhurbaşkanlığı gibi vesayet kurumları olarak nitelendirilen kurumlara yönelik tartışma sürecinde yaşadıklarımız yine vesayet kurumları olarak nitelendirilen Danıştay, Yargıtay ve HSYK için tekerrür etmektedir. Bu tartışma süreçlerinden öğrendiğimiz iktidar içi güç odakları açısından sorunun ana halkası vesayetin merkezinde kimin oturduğudur. Yoksa kimsenin vesayetle bir sorunu bulunmamaktadır*”

Avukatlar arama yaptırmadı

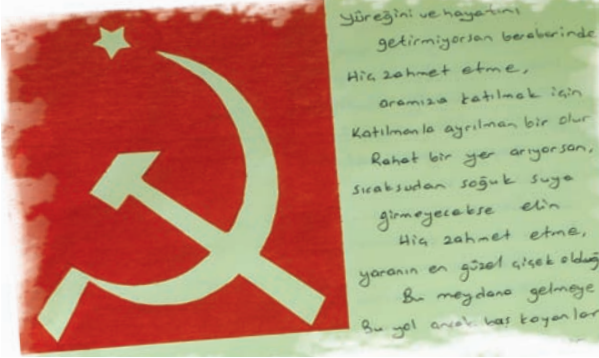
Açıklamanın ardından yargının sorunlarını ve çözüm önerilerini içeren 36 maddeyi kapsayan bir dosya başına dağıtıldı.

Eylemin devamında ÇHD üyeleri, adliye girişlerinde avukatlara yapılan keyfi arama dayatması ile ilgili Cumhuriyet Başsavcısı ile bir görüşme yapmak için binaya girdiler. Bu dayatmayı protesto etmek için aratma yaptırmayan ÇHD üyeleri, alkışlarla içeri girdiler. Bu sırada özel güvenlik birimleri avukatlara engel olmaya çalışsa da yaşanan kısa arbedenin ardından avukatlar içeri girmeyi başardılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Mücadele Postası

**“Bu davaya kimi ömrünü verir,
kimi ise ömründen birşeylerini”**

*Yüreğini ve hayatını getirmiyorsan
beraberinde
Hiç zahmet etme
Aramıza katılmak için
Katılmanla ayrılman bir olur
Rahat bir yer arıyorsan
Sıcak sudan soğuk suya girmeyekceksen elin
Hiç zahmet etme
Yaranın en güzel çiçek olduğu
Bu meydana gelmeye
Bu yol ancak baş koyanlar içindir
Burada sen
Yemekte en sonuncu
Edinmede en sonuncu
Uykuda en sonuncu
Ama ölmeye birinci
Olmalısın
Bertolt Brecht*

Devrimci bir şair yüreğinden süzülüp gelen bu dizelerin hakkını verecek bir yaşam sürdürebilmek hem de bir ömür boyu- her baba yiğidin harcı değildir. Hele ki ‘zor dönemlerde’ böylesi bir adanmışlıkla yaşamı varedilemek-sürdürebilmek (elbetteki devrimci bir temelde!) çok daha da zor bir iştir. Ancak ne var ki bunun başarılacağı bir yerde insanın insanlığını koruyabilmesi mümkün olmuyor. Çünkü, insanlığı her şeyiyle yok oluşa sürükleyen bir sistem ve onun devlet zoru karşısında sus pus olmak, seyircileşmek insanı insanlığa yabancılaştırmaktan başka bir sonuç üretmiyor. İnsanın insanlığına olan bu yabancılaşmasını durdurabilmenin ve insani olan tüm değerleri daha üst bir boyutta varedilebilmenin tek koşulu burjuvazinin sömürü, kölelik ve zorbalık düzenine karşı proletaryanın sınıfsız, sömürsüz, eşit ve özgür bir dünya kurma mücadelesine omuz vermektir.

Elbetteki her insanın aynı düzeyde, eşit bir güçle kavgaya omuz vermesi beklenmez. Ancak insan kendi payınca bu kavgaya omuz vermeli ve gücü oranında, iradesi elverdiğince insanlığına sahip çıkabilmelidir.

Bu davaya kimi ömrünü verir, kimi ise ömründen birşeylerini. Ama tüm toplum hep birlikte safını bilmeli proleter devrim davasında yerini almalıdır, insanlığı için...

“Zor dönem devrimcileri”

Sayımız çok az idi, bir elin beş parmağı
Küçük-burjuva şeflerle hesaplaşma gününde
Yükseltti komünistler, sınıfın bayrağını
O gün bugün yürüyor proleter devrim kervanı

Seksen yedi Nisan’ı koptu Leninist kanat
EKİM ile PARTİ’ye yürüdü adım adım
Kasım doksan sekizde bayrağımız gönderde
Dost düşmanın önünde kıvılcık bayrak yüksekte

Marksist devrimci çizgimiz, sınıftır temelimiz
Bolşevik müfrezedir Komünist İşçi Partimiz
İhtilalci partinin komünist devrimcileri
Örgütler hücre hücre sınıf bölüklerini

Proleter komünizm partimizin mayası
Diyalektik materyalizm davamızın yasası
Aynı göğün altında insanlığın kavgası
Kadın yoldaşlarımız dünyamızın yarısı

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği
Silecek yeryüzünden faşizmi, şovenizmi
Barışın temelidir enternasyonal kardeşlik
Tarihe yazılacak özgürce beraberlik

Ulucanlar zindanı direnişin meydanı
On’larla karşılandı faşizmin katliamı
Habip yoldaş zindanda savaşıyor önderimiz
Ümit yoldaş ön safta kıvılcık mareşalimiz

Ölüm oruçlarında kurşunumuz Muharrem
Yürüdü ölümüne yüreklice Haticem
Komünist hareketin açtığı kıvılcık gülleri
Kırılır da bükülmez zor dönem devrimcileri

Sınıfın öncüsü devrimci işçi kardaş
Direnişteki hocamız Hüseyin Temiz yoldaş
Safları sıklaştıran yiğit proleterler
Sosyalizm yolunda alınteri dökerler

Fıskırdı Karadağ’ım proleter damardan
Bağlandı partisine bir an bile durmadan
Kasımın on dokuzu Alaattin’im vuruldu
Parti’nin bayrağına kıvılcık kıvılcık sarıldı

İbrahim, Mahir, Deniz mirasımız kavgada
Yoldaştır Erdal Eren genç komünist saflarda
Proleter devrimin yılmaz savaşçıları
Sosyalizmin bayrağı daha daha yukarı!

Y. Şirin

*Erzurum H Tipi Hapishanesi, 26 Mart-30 Temmuz
2011*

“Daha kaç bayram?”

Cumartesi Anneleri’nin Galatasaray Meydanı’ndaki gerçekleşen oturma eyleminde, “Daha kaç bayramı yolları gözleyerek geçireceğiz?” diye soruldu. Cumartesi Anneleri, eylemlerinin 336. haftasında 14 Eylül 1999 tarihinde kaybedilen Aydın Esmer’in hikayesini anlattı.

1995 yılında kaybedilen Murat Yıldız’ın Annesi **Hanefi Yıldız**’ın konuşmasıyla başlayan eylemde Yıldız, “Bu bayramı da yine kaybedilen yakınlarımızın yollarını gözleyerek geçirdik” dedi. Faillerin bulunması konusunda hiçbir şey yapılmadığına dikkat çekti. Türk ve Kürt annelerinin birlikte hareket ederek kendilerini savaşa karşı siper etmeleri gerektiğini dile getirdi.

1995 yılında gözaltında kaybedilen Abdurrahman Coşkun’un yakını **Mukaddes Coşkun** Erdoğan’ın Somali ikiyüzlülüğüne değindi. Erdoğan’a, “Siz önce ülkenizdeki kanı durdurun sonra başka ülkelere gidin gözyaşı dökün” dedi.

1994 yılında kaybedilen İsmail Bahçeci’nin ağabeyi **Umut Bahçeci** ise, 336 haftadır sürdürdükleri mücadelenin Başbakan Erdoğan ve AKP hükümeti tarafından görmezden gelindiği vurguladı.

Basın açıklamasında 14 Eylül 1999 tarihinde Muş Kızılağaç Köyü’nde korucular tarafından kaybedilen Aydın Esmer’in hikayesi anlatıldı.

Açıklamada Aydın Esmer’in akıbetinin anlaşılması için çaba sarfeden Esmer Ailesi’nin, resmi kurumlara yaptığı başvuruların tümünün reddedilmesi üzerine dosyanın AİHM’e taşındığı söylendi. Dosyanın karar aşamasında olduğu bilgisi verilirken dönemin tüm yetkilileri Aydın Esmer’in kaybedilmesinden sorumlu tutuldu.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94
Ücretsiz PDF-Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kemalpaşa Mh. Otel Asya yanı Vural Apt. No:2 D:3
İzmit / KOCAELİ

12 Eylülü düzeni sürüyor!..

2009

1980

Hesabını

Emekçiler soracak!